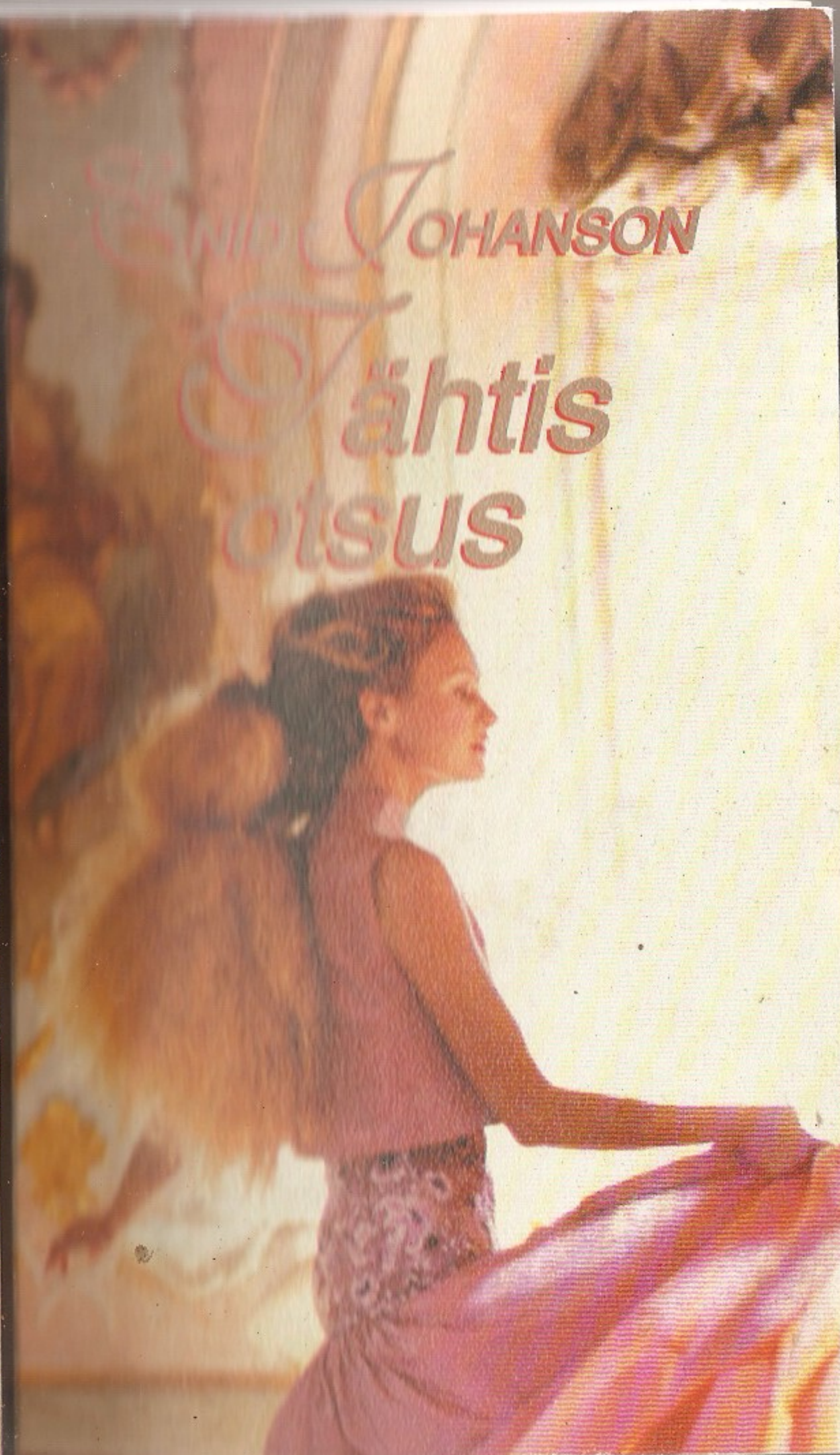

ISBN 9985-892-75-5

Neimamaks õe au rüvetamise eest asub veetlev Patricia Will tööle rikka pankuri Shell Grammeri väikese tütre hoidjana. Ent üks asi on kavatsus, hoopis teine selle elluviimine. Noor kättemaksja puutub kokku sellise meheliku võluga ja avastab säherdusi saladusi, et on sunnitud oma õelatest kavatsustest loobuma.

ENID JOHANSON

TÄHTIS OTSUS

Enid Johanson

TÄHTIS OTSUS

Romaan

Kirjastus SINGONI
2000

Enid Johanson

Tähtis otsus

Neimamaks õe au rüvetamise eest asub veetlev Patricia Will tööle rikka pankuri Shell Grammeri väikese tütre hoidjana. Ent üks asi on kavatsus, hoopis teine selle elluviimine. Noor kättemaksja puutub kokku sellise meheliku võluga ja avastab säherdusi saladusi, et on sunnitud oma õelatest kavatsustest loobuma.

ISBN 9985-892-75-5

© Tõlge eesti keelde
OÜ SINGONI,
Tõnu Jaagu

1

Patricia Will kartis, et tegi ränga vea. Liikudes aeglaselt taksos mööda möirgavaist sõidukeist tulvil Charlesi kaldapealset veendus neiu selles üha enam. Ta pidi hambad risti pigistama, et end vaos hoida ja mitte paluda taksojuhti peatuda, sest kõige mõistlikum oleks praegu väljuda ja päikesepaistelises pargis ringi jalutada, jälgida jõel liuglevaid ülikoolimeeskondade süstasid ja kanuusid ning üldse pisut maha jahtuda ja toibuda.

Kiusatus oli suur. Patricia äripartner Sally Woods helistab ja vabandab Grammeri ees, et kahjuks ei saa miss Will tulla läbirääkimistele tema väikese tütre hoidjaks hakkamise asjus, ning pakub välja teise kandidaadi.

Nõ ei, selline argpüks ta ei ole!

Takso ületas küüraka jõesilla, jõudis Cambridge'isse ning pöördus vanaaegsete punaste tellistega ääristatud varjulisele tänavale. Selliseid maju oli tolles vaiksuses Bostoni äärelinnas hulganisti. Ta ärevus hakkas vähehaaval vaibuma. Ta ei astu viimasel hetkel tagasi. Oma otsustest loobumine ei kuulunud Patricia iseloomu juurde.

"Pat, sa oled lihtsalt nupust nikastunud!" ütles talle Sally otsekoheselt. "Sa ei saa ju hakkama! Sul ei ole erialast ettevalmistust, sul pole aimugi, mida tähendab väikelastega õiendamine. See on minu, mitte aga sinu eriala. Mõttele meie firma mainele!"

Sel kohal tegi Patricia ette ülemuse näo ja tuletas partnerile meelde, kes on selle suurepärase maine loonud.

"Ma olen tervelt kaks aastat laua taga istunud ja paberitega tegelnud," ütles ta. "Nüüd tahan praktikas teada saada, milles meie töö seisneb. Noh, Sally, tee mulle

3

heategu!" Patricia naeratas pimestavalt. See naeratus oli talle alati edu taganud. "Väikelapse hoidmine ei ole kuigi raske. Miljonid naised teevad seda iga päev. Agentuur "Goulden Cradle" on meie mõlema lapsuke ja ma ei tee midagi, mis võiks selle mainet rikkuda."

Selle kohta, et ta tahaks ise praktiseerida, Patricia muidugi valetas. Ta üksnes lahmas välja esimese mõtte, mis talle pähe tuli, et kuidagi oma jampslikku ettevõtmist õigustada. Tema asjaliku töösse suhtumise puhul ei olnuks selline tegu talle üldse omane. Teiselt poolt aga – mida jampslikku võib olla tema soovis kätte maksta?

Patricia oli kontoris, kui nende sekretär Lory Shell Grammeri vastuvõtutuppa juhatas. Patricia rinnakorv suruti otsekohe nagu pihvide vahele ning ta istus liikumatult, kuni Lory oma tikk-kontsadel tema kabinetti tipis. Sekretäri kenal näol säras õnnis naeratus.

Patricia ei olnud tarvis küsida, kes see klient on. Isiklikult ta Grammerit ei tundnud, kuid teadis temast kõike ning nägi paar aastat tagasi lehtedes pilti, millel ta langetas õrnalt pea väga ilusa nooriku poole. Ent nagu selgus, ei andnud foto edasi sajandikkugi osa selle mehe veetlusest. Lihast ja verest Shell Grammer oli lihtsalt vastupandamatu.

"Miks ta siin on?" küsis Patricia ning tänas jumalat selle eest, et ta hää ei reetnud midagi peale kutsealase huvi.

"Nägus mees, pole midagi öelda." Lory silus puusadel helehalli seelikut. "Ta helistas varahommikul enne teie tulekut. Minu arvates saab ta paar päeva tagasi Kanadast ja neile on tarvis lapsehoidjat seniks, kuni nad leiavad endale linnast väljas sobiva maja. Kellelgi tüdrukutest veab kõvasti."

Just sel hetkel Patriciale koitis. Samal hetkel, kui Lory hakkas rajama kujutlusi selle kohta, milline võiks olla Shell Grammeri naine, raputas neiu ainult pead ja läks

oma kabinetti ootama, millal Sally lõpetab tolle kliendiga läbirääkimised.

Ta võinuks seletada sekretärile, milline on Shell Grammeri naine, kuid kartis, et ei suuda sel puhul pahameelt varjata.

Nüüd aga, kui takso veeres väikese koduselt õdusa hotelli juurde, kus Grammerid peatusid, laskis ta silmad üle tavaliste nõudmiste loetelu joosta.

"Hea lapsehoidja käitub rahulikult ja riietub tagasihoidlikult..."

Noh, selles oli ta olnud üliedukas. Vorm, mida kandis "Gouldeni" lapsehoidjad, varjas hästi neiu sihvakat kehakuju. Tumehalli sirge lõikega kostüümi all oli kõvakstärgeldatud valge pluus, mille valget kraed tuli tingimata kanda jaki peal. Patricia toredad kastanpruunid, õlgadeni ulatuvad juuksed olid kogutud halli mütsikese alla ning tema saja seitsmekümne sentimeetrist pikkust varjasid madalad kingakontsad.

Edasi. Heal lapsehoidjal peab olema vajalik koolitus ja laitmatud soovitusel. Patricia Willil ei olnud üht ega teist. Kui see ilmsiks tuleb, näidatakse talle kindla peale ust.

Tuleb improviseerida. Muidugi oleks hea koostada mingi neimaplaan, kuid kõigepealt tuleb saada ajutine lapsehoidjakoht.

Lühidalt – tuleb loota, et kättemaksujumalad on tema poolel.

Patricia õiendas taksoarve, astus hotelli poole ja püüdis end kokku võtta. Tema meelest pidanuks suur rahandustegelane ning ülieduka rahvusvahelise kaubandus-panga juhatuse esimees Shell Grammer valima endale peatuspaigaks mingi Bostoni kesklinna luksushotelli. Ent võib-olla soovis ta naine, et nad asuksid just siia, varjulise ja rahuliku äärelinna vanamoodsasse hotelli.

Neiu kehtas õlgu. Lõppude lõpuks – mis vahet sellel

on. Ärevus, mida ta oli püüdnud visalt maha suruda, andis taas end tunda. Patricia kortsutas kulmu ja hamustas täidlast alahuult.

Tema pabin uude ossa astumise puhul oli läbimõtlemata otsuse tagajärg. See Patriciale ei meeldinud.

Seniajani oli ta kavandanud oma elu iga sammu ja alati teadnud, kuhu ta läheb ning mida teeb. Nüüd tuli tal arvestada üksnes sellega, et talle näidatakse ust, kui selgub, et tal ei ole soovitusi, ning teda ei viska välja Shell Grammer, vaid tema naine.

Kui kõik kujuneb nii halvasti, et talle otsekohe ära öeldakse, ütleb ta, et tal on tarvis mõni minut peremehga nelja silma all rääkida. Tema naise juuresolekul ei ütle ta midagi. Julie Grammer ei ole ju milleski süüdi.

Patricia astus otsustavalt punasest puust ja vaskkäepidemetega pöörduks juurde. Ta saab hakkama. Saa tus ise andis selle südameetu lurjuse ta kätte. Pole võimalik, et viimasel hetkel kõik uppi lendab.

Registratuurineiu, kellele Patricia end esitles, rääkis lühidalt sisetelefoniga ja ütles:

"Seadke end mugavalt istuma. Mister Grammer palub end vabandada. Ta võtab teid vastu õige pea."

Shell Grammer ilmuski õige pea. Patricia jõudis märgata kaht tema naise pilti hõberaamistuses. Ta teadis, et Julie Grammer oli prantsuse lauljatar. Pärast lühikest tähelendu läks ta mehele, sünnitas lapse ja kadus seejärel teadmatusse.

Shell Grammeri ootamatu ja vaikne ilmutamine elutuppa oli Patriciale tõeline vapustus. Neiu paljukiidetud enesevalitsemine haihtus õhku. Ta suutis üksnes seista ja vaadata vaikides seda meheliku jõu ja võimukuse kehastust.

Mehe pehmed heledad juuksed olid väga sümpaatselt sassis ja langesid lainetena laubale. See muutis ta oma kolmekümne kolme aastaga võrreldes märksa noo-

remaks. Mustade pükste peale tõmmatud valge särk oli üleni märg ning üleskääritud varrukad jätsid paljaks ta tugevad päevitunud küünarvarred. Käed, mis kandsid õrnalt ja hoolitsevalt tüdrukukest, olid ühtaegu nii tugevad kui tundelised. Neiu pilk peatus neil kauem, kui sündsus lubanuks.

"Vabandage, et lasksin teid oodata, miss Will, kuid Maryl sattus pool söögist kõhu asemel kleidile. Seepärast otsustasime – eks ole, kiisuke? –, et ta näeb pärast pesemist välja palju paremini. Tõsi küll, minu enda kohta seda öelda ei saa. Palun võtke istet."

Hõbehallides silmades helkis uudishimu ja mingi poisikeselik vallatus. Patriciale see ei meeldinud, nagu ei meeldinud ka hellus, millega ta last süles hoidis. Üldiselt aga näis Shell Grammer olevat täiesti normaalne inimene.

Mitte midagi sellist, peatas neiu oma mõttekäigu. Tegelikult on ta julm, egoistlik ja südameetu lurjus, sest ainult viimane lojus võis käituda nii, nagu ta käitus Patricia noorema õe Danaga.

Patricia istus ning manas näole häirimatu ilme.

Shell hakkas teda küsitlema ja Pat taipas peagi, et mees tunneb pigem huvi tema, kui soovitude vastu, millest ta ei lausunud sõnagi. Patricia tuli improviseerida, mõelda endale välja uus kuju. Ta elas osasse väga kiiresti sisse, hakkas kirjeldama oma lastearmastust ning paljusid huvisid, nagu kudumine, herbaariumide koostamine põllulilledest ning koogiretseptide kogumine.

Mehe huuli kõverdas pisut pilkav muie ning Pat heidet otsekohe maale tagasi. Neiu katkestas samas oma tembutama hakanud fantaasia lennu. Miks ta siin mängib selle asemel, et juhust kasutades Shellile näkku paisata, mida ta temast arvab.

Muide, täiesti arusaamatu, kuhu on kadunud tema naine. Ta ei võinud ju minna kauplustesse või sõbran-

nadega kohtuma ajal, millal valitakse ta lapsele hoidjat.

Küllap ta on kusagil New Yorgis või Pariisis tegemas uut salvestist või mida need lavatähed veel teevad. Pärast lühikest peadpöörivat menu ning sellele järgnenud abiellumist ei olnud Juliest enam midagi kuulda. Nüüd vist peab ta end taas üles töötama. Küllap seepärast tuligi võtta lapsehoidja.

Elame, näeme. Kui Grammer pakub talle tööd, on tal aega mõelda välja midagi lihtsast sõnamulinast huvitavamast.

Tõsi küll, Patricia ei olnud aimugi, millega see kõik võib lõppeda, aga pole viga, veel ei ole õhtu. Ega asjata imetlenud ta raudne vanaema lapselapse jõudu ja leidlikkust ning öelnud, et tema on ainukesena perekonnas pärinud Willide vana karastatuse.

"Kui teile meie juures meeldib, kui Mary teid omaks võtab ja kui nõustute elama linnast väljas, saate alalise töökoha."

See ei olnud kinnitus, vaid pigem küsimus. Kõlas nii, nagu sondeeriks Grammer pinnast.

Patricia raputas pead. See veel puudus! Ta ei ole ju lapsehoidja, vaid agentuuri ajukeskus. Koostada neimapaan ja see ellu viia... Kui palju aega selleks kulub? Pärast seda ei nähta teda siin enam kunagi.

"Mul on väga kahju, aga ma võtan ainult ajutisi töökohti," vastas neiu kergelt naeratades.

"Kas võite öelda, miks?"

Tume kulm kerkis ja mehe näoilme vaevumärgatav muutumine tuletasid Patriciale meelde, et Shell Grammer ei ole hoopiski süütu olend, nagu võis arvata tema sundimatu asendi ja selle järgi, kuidas ta tütrekest süles hoidis. See oli raudne ja halastamatu mees.

Patricia lahmas välja esimese, mis talle pähe tuli:

"Kui ma töötan oma hoolealustega üle mõne nädala, siis kiindun neisse liiga tugevasti. Seepärast on parem, kui võtan ajutise töökoha."

Oli kohe näha, et mees ei usu ühtki ta sõna. Hallid silmad muutusid külmaks ning neiu oli juba valmis kuulama karmi epistlit.

Patricia ju teadis, et valetab süümetult, kuid talle ei meeldinud, et ka see jätis, kes ta õe hülgas, sellest aru saab. Antud olukorras oli mees süüdi. Ta murdis vaesekele südame ning lahkus siis, mõtlemata sellele, kui palju kannatusi ta õele põhjustas. Põlastusväärne tüüp! Lurjus!

See muutus juba talumatuks. Patricia hakkas äkki nii paha, et ta oli juba valmis tõusma ja väarikalt lahkuma, kuid just sel hetkel muutis Grammer äkki jutuainet.

"Kas ei oleks aeg Maryga lähemalt tutvuda?"

Ta asetas tüdruku õrnalt, kuid kindlalt jalule.

Patricia tõmbas hinge ja langetas sõjakalt tõstetud õlad. On nüüd seda veel vaja! Tobeda uhkuse pärast oleks ta äärepealt lasknud käest võimaluse sellele lurjusele tema alatuse eest kätte maksta. Ta ei lase Shell Grammerit end üle mängida.

"Jaa, muidugi," lausus Patricia ja naeratas pisikesele.

Temaga oli kõik lihtne. Imekena, ümarike silmadega, valgetes puuvillpükstes ja õunrohelistes särgis laps oli lihtsalt vastupandamatu.

Patricia suunas märkamatu pilgu hõberaamis pil-dile. Isegi nii õrnas eas oli tüdruk oma emaga hämmastavalt sarnane. Samasugused lokkis linakarva juuksed, kuigi emal olid need mõistagi pikemad, samad peened näojooned ja suured tumepruunid silmad. Ebatavaline sarnasus, kuid ühtlasi mitte ühtegi ühist joont isaga. Patricia naeratus laienes veelgi, kui ta nägi tüdruku põselohke – tüdruk naeratas talle vastu. Ent Mary tõsines otsekohe. Tore küll, aga mida nüüd edasi teha? Ja kas sellises vanuses lapsed – aasta ja kolm kuud – oskavad üldse käia? Võib-olla nad veel ei räägigi? Sellest ei olnud tal aimugi. Oleks tulnud Sallylt küsida. Ent

Pat oli oma ettevõtmisest nii sisse võetud, et unustas selle täiesti.

Shell Grammer ei pööranud temalt silmi ning ta pilgus vilksatas kahtluseilme, nagu taipaks ta hästi neiu ärevust. Patricia pööras pilgu kiiresti kõrvale, sest tundis, kuidas veri talle näkku valgus. Veel pisut, ja ta rikub kõik ära.

Häda oli selles, et ta polnud kunagi väikelastega tegelnud. Ükski tema sõbrannadest ei olnud abielus ja neil polnud lapsi. Võib-olla tuleks see kena nukuke sülle võtta? Aga äkki hakkab laps nutma?

Õnneks tegi Mary selle asja ise selgeks. Olles isa heli-ladest kätest vabanenud, tatsas pisike mööda vaipa Patricia juurde. Neiu silmad avardusid ärevusest ning ta haaras lapsest kinni enne, kui see jõudis põrandale pot-satada. Seejärel kuulutas ta autoriteetselt:

"Oma vanuse kohta kõnnib pisike väga hästi."

Jäi ainult loota, et see lause kõlas veenvalt ning mees ei märka ta närvitsemist. Uhh, läks veelgi kuumemaks!

Mingeid kommentaare aga ei järgnenud, üksnes mehe huuled kõverdusid pisut. Patricia surus nagu kaitseks lapse enda vastu. See tugev kehake oli nagu kaitsekilp ta isa läbitungiva pilgu.

"Ah jaa, veel midagi..." Shell Grammer tõusis, astus akna juurde ja nõjatus hooletu graatsiaga selle lauale. "Ma nõuan, et Mary hoidja kannaks tavalist riietust. Midagi rõõmsamat, naiselikumat... Noh... te ju saate aru?" Ta tegi ebamäärase käeliigutuse. "Minu arvates võib selline targeldatud vorm nii väikest last üksnes hirmutada."

Ja täiskasvanud meest samuti, mõtles Patricia pilkavalt. Mehele, kes suutis võrgutada sellise häbeliku tüdruku, nagu oli tema õde Dana, ja samal ajal teha teisele naisele lapse, oli täiesti loomulik kanda hoolt selle eest, et teda ümbritseksid ilusad daamid.

Ja kättesaadavad...

See ei tea kust tekkinud mõte oli vastik. Patricia hoidis end suuri vaevu tagasi paiskamaks sellele mehele näkku kõik, mida ta temast arvab. Ei, praegu pole veel sobiv aeg. Tal on tarvis koguda mõtteid, et leida parim vahend mehe porritallamiseks, et mees mõistaks, millist parandamatut kahju ta õele tegi.

"No nii, said oma tahtmise?"

Sally Woodsi hää l kõlas karmilt.

Kaks aastat tagasi suhtus ta erilise innuta sellesse, et kahekümne kolme aastane Pat pidi saama tema partneriks. Ent see oli aeg, millal lapsehoidjate hankimise agentuur hakkas alla käima ning Sallyle oli hädasti vajalik saada kas või mõningaid uusi ideesid.

Sally Woods arvas, et tema uus partner on täpne koopia oma emast, kellega koos ta koolis käis. Tõsi küll, vahepeal ei saanud nad hulk aega kokku ja kohtusid taas üsna pisut aega enne siinkohal kirjeldatavaid sündmusi. Sally mäletas Mara Willi armsa, pehmeloomulise, kuid väga argliku ja häbeliku inimesena. Mara oli unistaja, hoopiski sobimatu mingiteks otsekindlust nõudvateks tegudeks.

Ent Pat, Mara kahest tütrest vanem, oli ema täielik vastand. Kindlameelne, tark, ärialase diplomiga tüdruk pööras agentuuris kõik pea peale. Ühe suletõmbega muutis ta agentuuri nimetust ning ettevõtte muutus suurejooneliseks, tegi kõik, et ta klientideks saaksid prantslastest professorid ja aristokraadid, kellele näis mainekas, et nende perekondades oleksid inglise keelt rääkivad lapsehoidjad.

Nüüd oli agentuuri nimekirjas üksnes kõrgelt kvalifitseeritud, väga heade soovitusetega lapsehoidjad, kes töid firmale korralikesse perekondadesse sattumise korral väga head vahendustasu. See kõik toimus ilma

Sally osaluseta ning sageli tundis naine peaaegu harrast hirmu oma partneri terase mõistuse ning haruldase ärivaistu ees. Nüüd aga – säh sulle! – oli tema ebajumal aujärjelt tõugatud.

"Mister Grammer helistas kohe pärast sinu lahkumist. Ta võtab sind tööle." Nähes, kuidas Patricia algul kahvatas ja seejärel punastas, jätkas Sally veelgi karmimalt: "Kaheksaks nädalaks. Ta ütles nii: "Kahest minust mu tütreaga koos piisab täiesti, et temasse alaliseks armuda. Seega – kui keegi siin kannatab, siis on see miss Will." Ma ei oska arvata, mida sa seal talle kokku rääkisid, ja ma ei tahagi midagi teada. Mul on kõrge vere rõhk."

"Üldiselt ei rääkinud ma talle midagi," tunnistas Patricia ausalt.

Ta istus oma toolile, tundes end äärmiselt kurnatuna.

Tal oli, mida sellele lurjusele öelda, kuid seda ei saanud ju teha tema imetoreda tütrekese juuresolekul. Mis siis ikka, ta võib end õnnitleda – ta sai töökoha ning nüüd on tal küllaldaselt aega Dana eest kättemaksimiseks. Arusaamatu oli üksnes see, miks tal on praegu selline hämmingutunne.

"Ta küsis soovitude kohta, aga minu arvates võin praegu sellega venitada. Nädala pärast jooksed ise siia endale asendajat paluma. Selle aja vältel korjad liiga palju kogemusi selleks, et mitte kunagi enam midagi säherdust ette võtta," sõnas Sally, toetus lauaservale ja ristas käed oma monumentaalsetele rindadele. "Vahepeal aga otsin kedagi, kes võiks sind asendada kohe pärast seda, kui oled seal tüdinenud, ja ühtlasi heastada selle, mida sa seal kokku keerad."

"Ma ei taandu kunagi. Sa ju tead seda. Ja mingit kahju ma ei tee."

Kui teen, siis ainult oma südametunnistusele, lisas ta endamisi ning naeratas soojalt ema kooliõele.

Sally oli noorelt lesestunud ja lapsi tal ei olnud. Agentuur oli kogu ta elu mõte. Patricia ei olnud vähimatki õigust teda alt vedada. Nüüd aga valitses neiu end juba täielikult ja ta teadis, et saab Shell Grammeriga hakkama. Agentuur selle läbi kannatada ei saa. Pärast seda, kui ta on selle lurjusega arved õiendanud, ei saa see mees kunagi teada, et talle pisteti ette täiesti kogematu lapsehoidja.

Ometi mõistis Pat täiesti Sally muretsemist ning partneri asemel oleks temagi sellisele afäärile veto pannud.

"Palun ära muretse," sõnas ta leebelt.

"Mis sul viga nii rääkida!" vastas Sally kuivalt. "Peale kõige muu pead endale ninale kirjutama, et lapsehoidja on majas alluv isik. Sa oled harjunud olema ülemus. Nüüd tuleb sul kaheksa nädala vältel teha seda, mida kästakse. Peale selle oled pisikese lapse kamandada. Need nõuavad kogu aeg midagi. Loodan meie mõlema pärast, et sa toime tuleksid. Ja veel midagi. Kui võinuksid valida mister Grammerile hoidja oma maitse järgi, siis eelistanuksin kedagi vanemat, tublis keskeas daami, kes oleks peale muu inetu nagu surmapatt."

"Ära räägi rumalusi." Patricia nihutas lähemale paberilehe ja hakkas visandama Loryle korraldusi tema äraoleku ajaks.

"Aga vaat just sina ära mängi lollikest," ütles Sally. "Shell Grammer on vapustavalt nägus meesterahvas, ning noorel neiu elada temaga ühe katuse all, pealegi veel tema teenistuses olles..."

"Ma saan sellest väga hästi aru," katkestas Patricia teda pisut närviliselt. Ta taipas veel midagi – Sally tundis vaistlikult, et Shell Grammer kuulub sellist tüüpi meeste hulka, kes abielule vaatamata on valmis lõbutsema iga enamvähem sümpaatse naisterahvaga.

Shell pani Mary pärastlõunaks magama ja vaatas veel kaua armastava pilguga tütre inglinäokest. Suured silmad juba sulgusid – uni sai tüdrukukesest võidu.

“Homsest alates on sul hoidja, kullake,” sosistas ta pigem endale, kui lapsele. “Vahva, eks ole?”

Shell väljus vaikselt toast ja jättis ukse praokile, et kuuleks, kui pisike peaks juhtumisi ärkama. Huvitav oleks teada, miks võttis Patricia Will nõuks end oma kontori kaudu lapsehoidjaks pakkuda?

Mingil hetkel oli ta isegi valmis seda temalt otsesõnu küsima, ent pärast seda, kui neiu hakkas ajama mingit jama kudumisest ja tortide tegemisest, sai talle selgeks, et otsest vastust ei maksa temalt oodata.

Shell taipas otsekohe, et Patricia ei ole aimugi sellest, et ta teab väga hästi, kellega on tegemist. Neiu vanaema Tracy Will ei väsinud kiitmast oma lemmiklapselast, tema mõistust, otsusekindlust ja vaimujõudu. Ühe harva külaskäigu ajal vanade Willide majja Massachusettsi lahe kaldal Lynnist pisut põhja pool tõi Tracy isegi lagedale perekonnaalbumi ja näitas talle näitsiku pilti, kes, nagu Shell praegu kahtles, kavatses talle nüüd valmistada terve kuhja ebameeldivusi.

“Patricia on ainus, kes veel suudab Willide mainet ülal hoida,” ütles karm matroon küüniliselt. “Tema ema on rumal piripill, aga Dana ei suuda kärbselegi liiga teha. Mida siis temalt oodata?”

Shellil tuli minna vana daami kaheksakümnenendale sünnipäevale, ent õnnetu juhtum, mis selle külaskäiguga kokku langes, sundis teda siiralt kaasa tundma kahele teisele maja asukale – Tracy allasurutud miniale ja tema nooremale lapselapsele. See pidi olema õudne elu – tunda oma vanuse kohta reipa vanaproua varjamatut põlastust. Tracy hoidis valitsemisohje ja rahakotti kõvasti oma luistes, sõrmuseid täislükitud kätes, ning võrdles neid kogu aeg patutu Patriciaaga. Shell rõõmus-

tas siiralt, et gripp ei lasknud seda laitmatut olevust tulla vanaemale oma lugupidamist avaldama.

Teiselt poolt võis ka Tracy kaasa tunda. Kindrali tütre ühendas ta abielludes enda soliidse varanduse Jonathan Willi rikkusega. Sellest abielust sündis neil üksainus laps. Milline vapustus oli see emale, kui tema poeg jahil tobeda juhuse tõttu hukkus! Patricia oli tollal viieaastane, Dana ei olnud veel aastanegi.

Jonathani surm mõni kuu pärast õnnetusjuhtumit pidi kujunema purustavaks hoobiks, kuid Tracy suutis selle üle elada.

Shelli isa, perekondliku kommertspanga esimehe abiga paigutas Tracy raha mitmesugustesse fondidesse ning hakkas raudse käega valitsema oma perekonna riismeid.

Pärast isa surma võttis Shell Grammer endale Tracy Willi rahandusnõuandja ülesanded – üksnes lugupidamisest Grammer-seeniori ja kadunud Jonathan Willi sõpruse mälestuse vastu. Ega see olnudki eriti koormav. Vana daami rahaasjadega tuli tegelda üsna harva, teda külastada veelgi harvemini.

Shelli Bostoni kontor kandis osa ühe fondi kapitalist üle Patricia osaluse omandamiseks lapsehoidjate laenu- tamise agentuuris. Kui ta viimast korda Tracyga rääkis, oli see otse uhkusest lõhkemas, kui kiitis, kuidas agentuur õilmitseb nüüd, millal selle rooli juures on tema lapselaps.

Aga võib-olla ei edenenudki seal asjad nii hästi? Miks siis muidu üks selle osanikke, pealegi erialase koolitusega, tõmbas selga lapsehoidja vormi ja läks mingi väikelapse mähkmeid vahetama. Selleks ei olnud nagu mingit põhjust. Iseasi, kui agentuur on kokkuvarisemise äärel.

Shell võttis laualt paki prospekte, mille oli talle saatnud kinnisvaraagent, ja muigas. Olgu kuidas on, kuid ta uurib

välja, miks hakkas Patricia tegelema talle võõra tööga. See ei tohiks olla kuigi raske. Isegi selles tobedas vormis nägi ta välja kena. Pealegi märkas ta neiu silmades valutatut helki, kui see kirjeldas temale oma meelisharastusi.

Hüva, on midagi, mille üle võib mõne nädala jooksul nalja saada. Shell oli võimaldanud endale kolm kuud puhkust, et end taas Bostonis sisse seada ja otsida endale linna lähedal maja, milles Mary võiks veeta õnneliku lapsepõlve. Seega võib ta alati käepärast olla ja jälgida, mida uus hoidja tegema hakkab.

Lisaks sellele ei satu ta Patricia puhul rumalasse olukorda, nagu juhtus ta noorema õe Danaga.

Ei, Patricia on hoopis teistsugune. Ta on viis aastat vanem, täiskasvanud naisterahvas, seltskonnainimene, mitte aga naiivitar maalt. Temaga probleeme ei teki.

Igal juhul mitte selliseid, nagu Danaga...

Patricia ei olnud oma uues ametis veel viit minutitki, kui ta juba kihises. See lurjus hakkas jälle pihta!

Neiu haaras kiiresti pisikese sülle, surus ta enda vastu ja tundis, kuidas selle näoke ta kaelale langeb. Ta oli valmis kõigeks selle nimel, et laps ei näeks, kuidas ta isa võõrast naist õrritab.

Kui Patricia kümme minutit tagasi hotelli jõudis, näitas Shell talle töökohta. See oli midagi omaette korteri taolist hotellinumbri sees. Suur hele magamistuba tavalise mööbliga, mida täiendas lastevoodi plüüskarukesega. Selle kõrval oli luksuslik vannituba, kus seisis alusel lapsevann. Väike elutuba, vaibal laiali lapselelud. Samas seisis mugavad tugitoolid, teler ja kirjutuslaud. Mary roomas ainult mähkmetes mööda vaipa, möödus osavalt mööbliesemetest, sealjuures säherduse kiirusega, nagu kavatses püstitada mingit titaderekordit.

"Jätan teid nüüd mõneks ajaks üksinda, et saaksite end sisse seada." Shell naeratas ja heitis neiu sihvakale kujule kiitva pilgu. "Mulle meeldib teie kleit. Sümpaatne. Sobib teile hoopis paremini, kui eilne."

Kas tõesti? Patricia võinuks talle öelda, et see lihtne lilleline puuvillkleit on saja-aastane ja ta pani tolle ülle üksnes seepärast, et peremees käskis panna selga tavalise rõiva, mitte aga talle meeldimiseks. Ärgu ta kujutlegu ühtigi ei tea mida. Neiu merevaigukarva silmist õhkus põlglikkust, kuid ta langetas otsekohe ripsmed. Vastuseks sähvatas mehe hõbedastes silmades saatanlik muie.

Patricial jäi hing kinni, kuid õnneks pöördus Shell juba tütre poole.

"Tule ja tervita Pati, kullake. Sul on juba aeg riietuda,"

kutsus ta pisikest. Seejärel pöördus ta taas Patricia poole, kes seisis, pilk langetatud, ning vaatas pisikese piinlikkusetundega mehe püksikääniseid seal, kus need vaipa puudutasid. Kas ta käib ringi paljajalu? "Võite otsekohe öelda, kui see käib teie reeglite vastu. Mulle näis, et Pat kõlab paremini, kui ametlik hoidja. Patricia on liiga pikk." Kuna neiu ei vastanud – ta mõtles mehe kummalise toonimuutuse üle sõnade "teie reeglite" puhul, jätkas Shell rahulikult: "Tüdrukul tuleb nähtavasti mähkmeid vahetada. Tulen mõne minuti pärast tagasi ja te esitate mulle oma teooriad lastehügieeni kohta."

Patricia jahmus. Mis pagana teooriad? Ta ei tea ju mitte midagi! Hüva, tuleb kiiresti midagi välja mõelda.

Lõpuks Shell lahkus, jättes muide ukse laialt lahti, nagu neiu kahtlustavalt märkas. Tahab vist jälgida iga tema liigutust.

Ei, see ei kõlba kusagile. Puudub veel, et mees näeks, kui kohmakalt ta last riietab. Üldse on vastik, kui iga tema liigutust jälgima hakatakse.

Patricia astus kindlalt ukse juurde seda sulgema – ja tardus lävele.

Shell laskis parajasti suurde võõrastetuppa väga ilusa ja hästihooldatud naisterahva. Ent see ei olnud tema naine. Tolle juuksed olid tumedad, lühikesed ja oivaliselt lõigatud. Üldse oli ta nagu pilt. Valge jume, tumesinine siidkleit, eest nõõbitud ja madala väljalõikega. Ja veel kui madalaga!

Shell sulges külalise järel ukse, pani käe ümber naise sireda piha ja suudles talle valmilt ulatatud pruntis huuli.

Muide, see oli üpris pealiskaudne suudlus, tähendas Pat. Mees isegi ei määrinud end huulevärviga kokku. Neiu kortsutas kulme ja jälgis paari, kes läks suurde tuppa, puus puusa vastas.

Patricia otsustas samas öelda Shellile sobival hetkel,

et ta väldiks lapse nähes selliseid stseene. Julie kohta ei ötle ta midagi – selle abieiu temasse ei puutu –, aga tüdrukuke on midagi muud.

Nähes ukseel seisvat Patriciat, laps süles, naeratas Shell laialt.

"Te näete kahekesi hästi välja. Väga armas!"

See märkus ilmselt ta tumedapäisele kaaslasele ei meeldinud, sest ta sinised silmad muutusid hoobilt jäisteks ja laitmatult piiratud kulmud kerkisid. Kaunitar heitis põlgliku pilgu Patricia kantud kleidile, võttis vastu merevaigukarva silmade pilgu ja turtsatas.

"Järelikult oled leidnud tüdruku tarvis teenija," sõnas ta igavleva tooniga ja jätkas juba elavamalt: "Ongi hea. Pärast seda, kui missis Grammer lahkus, oled olnud seotud käsist ja jalust. Nüüd võid taas alustada täisverelist elu ja isegi pisut meelt lahutada."

"See on Lynda," esitles Shell kaunitari. "Minu isiklik sekretär Bostoni kontoris." Nähtavasti mõjus talle miski Patricia pilgus, sest ta nihkus siidiga kaetud puusast pisut eemale ja kõrvaldas käe kaaslase pihalt. "Võtsin mõneks nädalaks puhkuse, et leida endale maja ja end taas Bostonis sisse seada, aga ma ei tahaks tööasju päriselt hooletusse jätta. Lynda hoiab mind kursis."

Samal ajal nihkus Lynda taas mehele lähemale ja surus puusa tema oma vastu. Ta ei taha ilmselt kättevõidetud positsioone loovutada, tähendas Patricia endale, nähes, kuidas sekretär tõstis ülemusele sädelevad silmad ja kudrutas:

"Kas said kätte kinnisvaraagentide prospektid? Nõudsin, et need otsekohe ära saadetakse." Vastust ootamata lisas ta: "Las see näitsik – ma mõtlen hoidjat – keedab meile kohvi. Siis arutame üksikasju."

"Kohvi keetmine kuulub sekretäri, mitte aga lapsehoidja kohustuste hulka," pani Patricia selle häbematu paika ja lõi ukse kindla käega kinni.

Jah, see tüüp, Shell, ei ole eriti valiv. Näib, et tema maitsele vastavad kõik naised. Selle sekretäri Lynda pärast ei tarvitse muretseda – temataolised oskavad enda eest seista. Üldse vist meeldib talle šefiga selle naise äraolekul pisut õiendada ja ei pretendeeri millelegi erilisele. Ilmselt rahuldub ta täielikult hea palgaga ja kui Shelli naine tagasi tuleb, on kõik vait ja vaga.

Danaga aga oli kõik teisiti. Pärast seda, kui Shell oli talle ei tea mida lubanud, ta võrgutanud ja seejärel hüljanud, abiellus ta last ootava naisega ning õde vajus päriselt longu.

Ega ta Juliega armastuse pärast abiellunud. Vastasel korral ei oleks ta hakanud Danat võrgutama. Kõige järgi otsustades ei suuda see lurjus üldse rahulduda ühe naisega. Ta lihtsalt sattus lõksu, mis on sama vana, nagu maailm. Pealegi ei olnud tal nähtavasti midagi lapse soetamise vastu. Tuleb tunnistada, et seni on ta suhtunud tütrekesse laitmatult.

Ilmselt oli Julie rasestunud juhuslikult, kuid Shellile nähtavasti hakkas meeldima isaks saamise mõte ning ta abiellus vähimagi piinlikkusega Juliega, jättes maha vaese Dana ja koos temaga kindlasti veel kümme tükki.

Agas võib-olla ei ole Julie just selle pärast siin? Küllap taipas ta pärast abiellumist õige pea, et Shelli on loodus loonud polügaamseks ning otsustas seepärast lavale naasta.

Tüdrukuke hakkas nihelema ning Patricia asetas ta põrandale.

“Lähme riietuma, kullake.”

Neiu vaatas lapse rõõmsasse näkku ning teda hõivas õrnuselaine ja soov seda pisikest kaitsta. Midagi sellist tundis Pat alati, kui vanaema hakkas ta ema ja õe kallal norima.

Vaene lapsuke! Sellise isa puhul, nagu on Shell Gram-

mer, võib teda tõesti ainult haletseda. Kui Julie ei ole kannatlikum, võib Mary täiendada lagunenu perekon-
dast pärit laste ridu.

“Lõunasöök tuuakse viie minuti pärast,” teatas Shell.

Patricia välgutask tema poole pahaselt silmi. Mees oli tööpoolest mõne minutiga asjaajamise Lyndaga lõpetanud, tulnud lastetuppa, seisis Pati kõrval ja jälgis, kuidas see last peseb ning riietab, nagu ei usuks, et neiu sellega hakkama saab. Nüüd kõikus ta taas ringi ja jälgis, kuidas Mary hoidja asjades tuhnib. Just sel hetkel püüdis tüdruk end kähkida Patricia pitsrinnahoidjaga, mille oli nagu mao endale ümber kaela keeranud.

“Viis minutit,” kordas Shell, võttis lapse käest rõivatüki ja tõstis pisikesse sülle.

Seekord sulges Shell väljudes ukse ning Pat sai vabalt hinge tõmmata.

See vastik tüüp hakkas närvidele käima. Juba see, kuidas mees teda vaatas, solvas. Tema pilk ajas judinad seljale. Shell oli ehmatavalt seksikas ning tema avameelselt kutsuv pilk mõjus kummaliselt.

Heitnud pilgu peeglis, nägi Pat merevaigukarva pärani silmi ja huuli, mis näisid olevat tavalisest pehmemad ning täidlasemad. Need olid kergelt paotunud, nagu ootel.

Mille ootel? Kõige püha nimel! peatas end neiu, tundes, kuidas rinnad kleidi all paisuvad.

Kui see isane mõjub juba nii temale, tasakaalukale ja ligipääsmatule Patriciale, siis milliseid võimalusi vastu panna oli vaesel Danal? Mitte mingisuguseid.

Õnneks kainestas see mõte neidu ajutiselt. Ta läks vannituppa, loputas külma veega käsi ja toibus niivõrd, et suutis minna väärikalt söögituppa, kuigi ainuüksi mõte sellele, et peab jagama söögilauda Shell Grammeriga, muutis ta sisemuse endiseks.

Ent see ei kujunenudki nii hirmsaks. Kõigepealt oli

Shelli kogu tähelepanu koondunud tütrele. Ta asetas Mary hoolikalt kõrgele lastetoolile, sidus talle pudipõlle ette ning hakkas talle köögivilja suhu pistma. Seejärel valas ta tillukesele roosa kapsa portsjonile juustukastet ja peenendas selle kahvliga.

Patricia, kes tundis end ülearusena, pani ette:

"Pärast sööki viin Mary paariks tunniks parki."

See andnuks talle võimaluse kas või vähekeseks ajaks siit välja pääseda. Neiu hakkas juba end tundma lõksuaetuna.

"Pärast sööki peab Mary magama."

Mehe toonis tunnetas neiu hukkamõistu, nagu annaks see talle mõista, et ta ei taipa millestki midagi. Nojaa, põhimõtteliselt oli tal ju õigus...

Olukorra päästmiseks kuulutas Pat autoriteetselt:

"Endastmõistetavalt peab ta magama, mister Grammer. Ma ainult arvan, et kui tüdruk magab värskes õhus, on see talle kasulik."

Patricia oli juba märganud eestois kokkupandavat lapsevankrit. Tema arvates hoidjad muud ei teegi, kui lükkavad enda ees mööda parke vankreid oma hoolealustega.

Jälgides, kuidas Shell pistab ettevaatlikult Mary peokesse plastlusika söögiga, tundis Pat, et on selleks koraks algatuse enda kätte saanud. Langetanud otsuse viia laps parki värskesse õhku magama, suutis ta mõneti hajutada Shelli kahtlusi, kui tal neid oli, ja olukorra kontrolli alla saada.

"Hea küll. Lähme jalutama koos," lausus Shell ootamatult.

Patricia pöördus sisemus pahupidi. Ta pani kahvli selle otsa torgatud praetud forelli tükikesega taldrikule tagasi. Jalutuskäik oli kavandatud selleks, et pääseda mehe juuresolekust, hoopiski mitte selleks, et nautida tema seltskonda.

Patriciale oli tarvis sõõmu vabadust. Seni ei olnud tal isegi minutitki aega selle üle mõtlemiseks, kuidas Shellile Dana pärast kätte maksta.

"Selleks ei ole mingit vajadust, mister Grammer." Neiu palus jumalat, et tema hääl kõlaks rahulikult ja kindlalt, ent silmi tõstes kohtas ta külmalt uurivat pilku.

"Minu nimi on Shell. Ja siin otsustan mina, mis on vajalik."

Selle vastu ei saanud vaielda. Patricia võttis kokku kogu oma leidlikkuse ja lähenes asjale teisest küljest.

"Te palkasite mind lapse järele vaatama, mister... Shell. Arvatavasti tegite seda selleks, et vabastaksin teid tüdruku pärast muretsemisest ja et saaksite tegeleda oma asjadega."

Ega asjata see tütu Lynda laulnud, et nüüd saab mees lõpuks hakata elama oma elu. Patricia imestas väga selle üle, et pärast tema saabumist ei tormanud teatud mainega Grammer otsekohe kusagile.

"Kui kahtlete minu kutsesobivuses..."

Neiu ei lõpetanud lauset. Ta imetles oma ninakust. Mees ju seisis kõrval, kui ta tüdrukut mähkis, ja veendus oma silmaga tema "kompetentsuses". See läks üsna kohmakalt ning ainus võimalus seda konstruktsiooni kinni hoida oli tõmmata lapsele jalga rohelised püksikesed. Seega kõlasid tema sõnad kutsesobivusest liiga uhkelt.

Shell isegi ei tõstnud pilku taldrikult, millelt ta sõi ilmse mõnuga, ning näis olevat endaga täielikult kooskõlas. Ta ütles ainult:

"Keegi ei kahtle milleski. Ma tahan ainult oma tütrega koos jalutada. Nõus?"

Tuli nõustuda, sest tal ei olnud õigust keelduda. Pat võttis taas kahvli ja arutles mõttes selle üle, kas ta ei tee end tolaks, kui püüab mehele tõestada, et see on lurjus. Lõplikult veendus ta selles siis, kui Shell lisas:

"Ma palkasin lapsehoidja, antud juhul teid, ja tahan, et seni, kuni olen siin, harjuks Mary pikkamööda sellega, et tema järele vaatab keegi teine, enne kui hakkan jälle töötama kella üheksast viieni."

Ja mitte ühtki sõna naise tagasitulekust. Vaese süütu lapse puhul oli see väga kurb. Kas tõesti pettus see naine oma abielus nii, et pühendus täielikult tööle ning käis ainult aegajalt tüdrit vaatamas?

Küsida Patricia ei kavatsenud. See veel puuduks, kui ta hakkaks nina selle mehe perekonnaasjadesse top-pima. Talle piisas oma muredestki, kuid üht teadis neiu kindlalt – kõiges, mis on juhtunud, on süüdi ainult Shell.

Lõpuks sattusid nad ülikoolilinnaku aeda, kus imeilusad lilled täitsid juulipäeva õhku jumaliku aroomiga. Shell märkas otsekohe Pati näole ilmunud vaimustuseilmet. Sellelt kadus ootamatult karmus ning see oli mehele avastus.

Piltidel, mida Tracy talle näitas, olid tal tõsised, korrapärased näojooned ja suured kärsitud silmad. Tookord vaatas Shell neid pilte üksnes tõsiselt, sest oli juba ette otsustanud, et Tracy meelislapselaps on tõeline tüütus ja ei või mingil juhul olla nii hea, nagu teda kirjeldati. Pealegi oli talle juba kõrini kuulamist, kui tark on Pat võrreldes ema ja õega, kellest tal oli siiralt kahju.

Nüüd aga oli ta ees tegelikkus, kes kummardus lillede kohale ja nuusutas nende joovastavat lõhna, tegelikkus, kes kehastus kerges tundlikus naeratuses ning kastanikarva juuste laines, mis langes ta õrnroosadele põskedele, tegelikkus peene elegantse kaela kumerdumises ning hapras, kuid ühtlasi vaimustavalt naiselikus kehakujus.

Miski liigutas end Shelli südames. Tuli ootamatu tahtmine küsida Patriciaalt, mis on lahti, kas tõesti on tema asutus põhja minemas ning ta kardab kaotada kapitali.

Tahtnuks öelda kohe praegu, et ta teab, kes on neiu ja et töö võib teda usaldada. Shell oli siiralt valmis teda aitama.

Veel tahtnuks ta neiu peeni sõrmi pihku võtta, teha sellele komöödiale lõpp ning pakkuda rahandusalast abi, sealjuures täiesti tasuta. Kui Pat on sattunud raskustesse, siis aitab teda välja.

Ent sõnad ei tulnud millegipärast keelele. Kõrisesse kerkis klomp. Seejärel langes küsimus iseenesest ära, sest Mary Arkas, hakkas midagi lalisema ja nõudis vabadust.

Tuli minna tiigiäärde parte vaatama. Shell lubas endale, et räägib Patiga täna õhtusöögi ajal, kui tütreke on juba magama pandud, ning teeb kõik selgeks.

Miskipärast näis see talle väga oluline, et tema ja selle tüdruku vahel ei oleks mingeid arusaamatusi, aga miks, seda ta esialgu veel ei taibanud.

"Noh, veel üks lusikatäis! Näe, kui tubli tüdruk!"

Pat tabas oma hääles paluvaid noote ja ehmus. Kuhu on kadunud kõiketeadva hoidja autoriteetsus? Shell oli läinud duši alla ning Pat tahtis kiiresti Mary kõhtu täis süüa tõestamiseks, et oskab teha kõike nii, nagu vaja.

"Vaata, kui maitsev sibulasupp!" veenis Pat tungivalt. Ta mäletas, kui väga see talle endale lapsena maitset.

Nagu hiljem selgus, olid neil Maryga täiesti erinevad maitse-eelistused, sest pisike puristas talle vihatud supi ta peale.

"Murekesed?"

Tuppa astus rõivaid kohendades Shell ning silmitses tähelepanelikult tütre punetama lõonud nägu.

Niipea, kui Mary isa nägi, hakkas ta alahuul võbisema ning ta puhkes nutma. Shell võttis ta toolilt süle, hakkas teda rahustama ning püüdis ta tähelepanu jäledalt sibulasupilt kõrvale juhtida.

"Õhtul sööb Mary tavaliselt keedetud muna ja köögivilja."

Shellil oli väga rahulolev ilme. Võis arvata, et kui ta andis Patile ülesande tüdrukukest süüa, teadis ta juba ette, et see on määratud läbikukkumisele, ning tundis end nüüd seisvat olukorra kõrgusel, sest oli arvanud õigesti.

Pat oli valmis mehele kallale kargama selle pärast, et see tuli just parajal ajal ning sai taas tema ebakompetentsuse tunnistajaks, nagu saabumiselgi. Ta oli lootnud, et pärast pargist naasmist ei näe ta Shelli enam enne hommikut.

Enne vannituppa minekut oli Shell talle öelnud:

"Tavaliselt on Maryl sel ajal õhtusöök. Helistage numbriteenindusse. Köök abistab teid meelsasti, küll näete."

Aga ei aidatud. Püüdes säilitada väarikust – see aga

oli väga raske, sest rinnaesine oli supiga koos –, hakkas Pat olukorda päästma.

"Sibul puhastab verd," kuulutas ta Shellile.

See väide ei vajanud tõestamist, sest seda teadis igaüks. Shell aga üksnes seadis Mary mugavamalt käsivarrele ja läks suurde tuppa helistama, jättes neiu pead murdma selle üle, kas naerukihin, mida ta vastuseks kuulis, väljendas põlgust või tegi tema ütlemine mehele lihtsalt nalja.

Otsustanud, et lõppude lõpuks on see talle ükskama, asus neiu Mary tekitatud korralagedust koristama. Ta rahustas end sellega, et peagi ei ole papakesel enam naerutaju.

Muide, mees käis duši all ja riietus ümber. Järelikult kavatseb ta õhtul kusagile minna. Ja tänu jumalale. Patricia peseb pisikese puhtaks, paneb magama ja ülejäänud osa õhtust pühendab neimaplaani haudumisele.

Samas ilmus kelner uue tellimusega ning Pat tundis end taas riivatuna. Keedumuna oli jänku pildiga toosis, sama kujutusega taldrikul olid valmis aedviljakuubikud, teisel taldrikukesele õhukesed võileivaviilud. Jaa, selle peale ei osanuks ta küll tulla!

Mis veel halvem – just sel ajal ilmus Shell Maryga. Pisikesel oli ees puhás pudipõli ja ta nägu säras rõõmsalt. Pat seisis nürilt, käes taldrik tüdruku laialipillatud rõtsalaraasudega, ning tundis end täieliku tolana. Alles praegu tundis ta, kui õigus oli olnud Sallyl, kui ta nimetas seda ettevõtmist jampslikuks.

Muidugi võis seda alustada ainult idioot. Pat orienteerus vabalt bilanssides ja aruannetes ning oskas väga hästi läbi rääkida lapsehoidjatega, kes soovisid asuda maineka "Gouldeni" teenistusse, või varakate vanematega, kes soovisid oma võsukestele parimat hoidjat. Ent nendesamade võsukestega tundis neiu end täiesti abituna.

Esimest korda elus oli Patricia valmis ettevõtetust taga-

nema. Tuleb kiiresti helistada Sallyle ja paluda saata vahetus, kes oli tõenäoliselt juba valmis, ning hüvasti jätta.

Nagunii on võimatu seda meest muuta. Ükskõik kui hirmsaid asju ta ka kokku räägiks, Shell Grammer hakkab nagunii ka edaspidi naise ära kasutama ja neid hülgama niipea, kui need ta ära tüütavad, mõtlemata sellele, mis neist hiljem saab. Kuidas saab mõjutada südame-tunnistust seal, kus seda polegi?

"Minge seadke end korda. Ma söödan vahepeal seda pisikest koletist."

Shell naeratas, nagu sooviks toonitada, et ei kavatse mängida raevunud tööandjat.

Neiu oli nii löödud ja segaduses, et ta suunurgad nukralt langetusid ning silmades, mis hetkeks mehe omadega kohtusid, särasid pisarad. Shell taipas äkki, et ei suuda nii kurba vaatepilti taluda. Midagi oli ilmselt viltu. Ta tahtnuks siiralt aidata, kuid seda sai teha ainult siis, kui suudab veenda Pati oma mured avameelselt ära rääkima. Ükskõik mida vanaema ka kokku ei lobisenud, see tüdruk ei anna küll superkangelanna mõõtu välja. Tema õlad on aga piisavalt laiad selleks, et kanda neidu rõhuvaid muresid. Pealegi ei ole nii võluva naisterahva heaks seda raske teha.

Shell pani Mary istuma – tüdruk asus keskendunult leiba mugima – ja läks akna all seisva, supist määritud kleidis kuju juurde. Jaa, see tüdruk on samasugune lapsehoidja, nagu ta isegi, ja laste kasvatamisest teab veelgi vähem, aga ta ju ei ole pehmelt öeldes asjatundja. Ta lihtsalt sekeldab, nagu oskab, lähtudes sellest, et tema tütrekesel oleks parem. Kuradile kõik teooriad ja ettekirjutused.

"Tõmmake pisut hinge tagasi."

Shelli hääl kõlas tema enda üllatuseks kähedalt.

Patricia ei liigutanud end. Päris lähedal seistes tundis mees temast hoovavat lillelõhna. Kindlasti lõhnaõli. Või vahest oli see tema enda lõhn?

"Andke see mulle."

Ta sirutas käe, et võtta enda pihku leivapuru, mida neiu ikka veel peos hoidis. Tema näpud libisesid mööda Pati peeni sõrmi ning samas juhtus midagi ootamatut. See oli mingi täiesti uus ja ebatavaline tunne.

Ka neiu tundis seda. Shell jõudis märgata ta tumedate lopsakate ripsmete taga vilksanud hämmastunud pilku ning kuulda ta vaikset ahhetust. Siis lõi Pat oma kena pea uhkelt püsti, pööras selle kõrvale ja tõmbas käe lahti.

Võib-olla on nii paremgi, arvas Shell, saates prügi-korvi juurde minevat neidu pilguga. Ta vajab tõde, tahab teada, miks Pat on siin, võttis endale temale sobimatu töö, enne kui...

Enne mida? Kui on enne, siis peab sellele midagi järgnema. Mingi jama! Aga muide, kes teab? Vahest ehk ei olegi see jama...

Patricia sulges enda järel vannitoa ukse ja kahetses, et sellel ei ole sulgurit. Ta lihtsalt pidi duši all käima – üleni higisena ja supiga koos.

Ainult mõte, et Shell võib tulla vannituppa ajal, millal ta end peseb, oli õudne. Grammer on tõesti vapustav meesterahvas ning viimase mõne tunni jooksul võis Pat oma häbiks veenduda, et mõjub temale samuti, nagu kõigile teistele naistele.

Ta meenutas oma tundeid hetkel, kui mees ta kätt puudutas ja seisis nii lähedal, et näis – kui ta teeb kas või väikese liigutuse, lahustub temas. Kogu ta keha adus ürgset kutset.

Tänu jumalale oli üks väga tõsine aga. Pat teadis liiga hästi, milline süümetu naistekütt ta on, ning tal ei olnud vähimatki tahtmist otse selle hiiliva tiigri lõugade vahele hüpata. Vahest ehk ongi ta ebanormaalne, nagu Sally ütles, kuid nii loll ta ju ka ei ole.

Pealegi ei tule mees mingil juhul vannituppa ajal, kui ta end peseb, leidis neiu, kui sai tagasi kaine arutlemise võime. Seda võidakse käsitada seksuaalse ahistamisena, tema võib selle teatavaks teha ning siis ei hakka üksi lapsehoidjaid laenutav agentuur temaga asju ajama.

Julgustatuna sellest, et sai taas võitlusvaimu tagasi, riietus Pat lahti ja astus duši alla. Valge lipu tõstmine ei kuulu tema iseloomu juurde.

Meenutades, kuidas ta silmad täitusid tobedate pisaratega üksnes seepärast, et Shell talle lahkelt naeratas ja soovitas leebelt puhata, kuni ta Maryga tegeleb, ei suutnud neiu taibata, millest tulenes selline nõrkus. Mõistagi avaldas mõju enda abituse tunnetamine, kuid nii tahtejõuetu ei tohtinuks ikkagi olla.

Ei, tema kava jääb ellu, kui on juba kord alustatud. Selleks ta ongi Patricia Will, et osata välja mõelda, kuidas tolele lurjusele kätte maksta.

Ta leidis Shelli suures toas diivanil pikutamas ja tele-rist uudistesaadet vaatamas. Tütreste lamas porgandpaljana ta kõrval. Imekena, suurte pruunide silmade, lõbusate lokkide ja inglinaeratusega olend rõõmustas silma.

"Kasutasime pesemiseks minu vannituba," lausus Shell laisalt. "Maryl on aeg magama minna, kuid me ei tahtnud teie üksiolekut häirida."

Hea teenija peaks vist pilgu langetama ja peremeest hoolitsemise eest tagasihoidlikult tänama, kuid Patricia ei saanud suust ühtki tänusõna. Ta üksnes täheldas, et tütrest rääkides kasutas Shell alati sõna "meie", nagu oleks Maryl samuti toimuva kohta midagi öelda.

Patricia ajas need mõtted kiiresti minema – positiivsete joonte otsimine Shell Grammeri iseloomus ei kuulunud tema plaanidesse – ning lausus tagasihoidlikult:

"Väga hea, mister Grammer. Panen ta kohe voodisse."

Ta võttis tüdruku sülle ja palus mõttes jumalat, et laps ei hakkaks pirtsutama, sest isehakanud hoidjal põlnud aimugi, mida sellisel puhul ette võtta.

Ent prullakad käekesed põimused ta kaela ümber ja peake asetus mugavalt ta õlale. Neiu ohkas kergendunult. Ta lõi selja sirgu, tõstis pea püsti ja läks tuppa, mida ta Maryga jagas. Pat oli nii uhke, nagu oleks ta saanud hakkama väikese imega.

Ent sellega ei olnud imed veel lõppenud. Esiteks läks Patricia korda last korralikult mähkida. Teiseks tõmbas ta väikesele kehale osavalt ülle pehme pidžaama, mille ta oli ühest sahtlist leidnud, ning laps isegi ei piiksanud. Kolmandaks – kui ta Mary voodisse asetas, sulges see otsekohe silmad.

Vaat mida tähendab, kui suudad end kokku võtta, leidis Pat rahuldusega, kuid see hajus otsekohe, kui kuulis kõrva ääres Shelli vaikset häält:

"Kas laulan talle unelaulu või eelistate seda ise teha."

Neiu ehmus hingetuks. Peab ta siis tingimata iga kord talle sedaviisi ligi hiilima ja teda kohutama? Näib, et mees kardab teda tütrega kahekesi jätta, kas või mõneks minutiks. Pat tõmbus nii pingule, et õlad hakkasid tuikama. Ja üldse – miks peab Shell talle nii lähedale tulema?

"Las parem laulab talle isa," sundis neiu end ütlema. "Ta ju pole veel jõudnud minuga harjuda."

Pat kiirustas toast välja, püüdes astuda kuulmatult. Võorastetoas jäi ta põrnitsema teleri kustunud ekraani. Ta ei suutnud mõista, kuidas võis Julie sellise imetoreda olendi, nagu on ta tütar, üksinda jätta.

"Uinus paugupealt..."

Juba jälle – hiilib ligi ja sosistab kõrva, häälmesine. "Siis on hästi."

Mida sa oskad siin öelda? Patricia nihkus mehest pisut eemale ja südamelöögid rahunesid otsekohe, kuid saamas anti talle uus hoop. Ta kuulis lihtsaid sõnu:

"Me õhtustame siin. Kelner peaks saabuma iga hetk."

"Te ju kavatsesite välja minna," lausus Pat pärast pausi.

Issand, kui ta ometi ära läheks, kas või lühikeseks ajaks! Talle oli hädasti vaja aega oma plaani üle mõtlemiseks. Mees viis ta endast välja ning seda Patricia ei talunud.

"See on mulle uudis," vastas Shell.

Lehitsenud telekava, viskas mees selle lauakesele. Jaa, ta ei sarnanenud üldse sellise inimesega, kes lülitab telerit kogu õhtu ühelt kanalilt teisele, otsides vaatamiskõlblikku, hiljem aga heidab pikali, hea raamat näpus – vahest ehk ainult siis, kui ei ole muud valikut.

Otsustades selle järgi, mida neiu oli Shelli kohta kuulnud, läks ta pigem kusagile sõpradega kohtuma. Sealjuures naissoost sõpradega. Lynda ju ütles, et mees võib nüüd naasta harjumuspärase eluviisi juurde. Pilgust, mille see daamike Shellile heitis, võis arvata, et sellel ei oleks midagi mehe lõbustuste jagamise vastu.

Miks siis Shell ei haara kinni talle avanenud võimalusest? Üks kahest – ta kas ei ole nii halb, nagu neiu temast arvab, või – ja see oli hoopis tõenäolisem – kardab teda pisikesega kahekesi jätta.

Teine oletus oli loogiline. Niipea, kui sündmuste arengus ilmnes mingi loogika, muutus Patricia kergemaks. Võib-olla käitubki Shell Grammer naistega nagu viimane lurjus, kuid tüdriku ta jumaldab. Seda ei saa eitada. Kuigi uus hoidja oli olnud lapse juures alles lühikest aega, oli ta juba jõudnud ilmutada asjatundmatust. Seega pole ime, et ta ei julge lahkuda ja oma last mingi kogematu tobukese hoolde jätta.

Et mitte lasta käest oma viimast võimalust, naeratas neiu julgustavalt.

"Ärge kartke, mister Grammer, Maryga ei juhtu midagi. Ma saan temaga täiesti hakkama, kui ta peaks ärkama. Kas teie sekretär" – Patricia asetaski meelega rõhu viimasele sõnale – "ei öelnud, et nüüd võite jälle elada oma

elu? Miks te siis seda ei kasuta? Ma ei kahtle, et ta on meelsasti valmis teid aitama endisse maailma naasta."

Teenija kohta olid need sõnad andestamatu ninakus. Pat sai sellest väga hästi aru, kuid talle oli ükskama. Praegu oli talle peamine mees siit välja saada.

Pööramata Patist oma salapäraseid hõbehalle silmi, sõnas Shell:

"Ka mina ei kahtle selles, aga hiljem."

Mehel olid teised plaanid. Täna tahtis ta välja uurida, milleks on neiu siin. Üldse soovis ta Patricia Williga lähemalt tutvuda, saada teada, kuidas elab see kummaline, upsakas ning ühtlasi hämmastavalt naiselik ja võluv tüdruk.

Kui vaikne koputus uksele tähistas, et kelner on tulnud lauda katma, ütles Shell:

"Muide, ma ei muretse põrmugi. Kui Mary juba uinub, ei ärka ta enne hommikut. Meil aga, kuna peame elama paari lähema kuu jooksul kõrvuti, tuleks lähemalt tutvuda. Minu väljasõit võib oodata."

Patricia tundis kõris klompi. Ta jälgis abitult lauda katvat kelnerit ja mõtles hirmuga sellele, et nüüd hakkab tööandja nõudma temalt soovituskirju. Hiljavõitu küll, kuid täiesti mõistetav – tema asjatundmatust hakkas silma.

Hüva, ta mõtleb midagi välja. Paremini oleks muidugi sellela läbi saada, kuid karm küsitlemine neidu eriti ei hirmutanud. Mis aga teda riivas, oli Shelli ülestunnistus, et tal on sekretäriks midagi.

Hiljem, ütles ta, pidades silmas, et tal on veel küllaga võimalusi üle aisa lüüa. Milline normaalne abielumees hakkaks rääkima selliseid asju lapsehoidjale, kes pealegi on alles äsja tööle võetud?

Muide – normaalne abielumees on tema kohta palju öeldud. Ta võis ju altari ees oma töötused anda, aga täita neid ilmselt ei kavatse. Mees, kes võis käituda tema õega nii, nagu tegi Shell Grammer, on võimeline igasugusteks alatusteks.

"Hakkame sööma."

See leebe madal hää ajas neiule kananaha ihule. Enam kui selge ohuhoiatust. Patricia tõstis tahtmatult pea ja kohtas mehe pilku. Kui Shelli suu oli tundlik, siis silmad seda enam. Pat kippus nende hõbedasse sügavusse uppuma.

"Üldiselt ei ole mul isu."

Neiu ei omandanud otsekohe häält ja sestap kõlas see summutatult. Võis arvata, et Shell on seda kutsuvat pilku hoolikalt harjutanud – kutselise võrgutaja relv –, arvestades, et see paneb naise südame otsekohe võbisema.

Ent antud konkreetse naise puhul oli ta arvestanud valesti. Naiivset hellakest Danat, kes ei olnud kunagi endas kindel, võis ta ju keerutada nii, kuidas tahtis. Kaks aastat tagasi, kui ta oli alles saanud kaheksateistkümneseks, kohtas ta noorem õde seda koledat meest, kes ta pea segi ajas ja kelle iga sõna ta uskus. Aga kuidas vaene Dana hiljem kannatas!

"See vist tuleb kuumusest." Shelli kaastundlik hää lõi ta tegelikkusse tagasi. "Püüdke siiski kas või pisut süüa."

Patricia pahameel vaibus kohe ja ta püüdis end kokku võtta.

"Püüan," vastas ta lühidalt, astus rahulikult laua poole, istus ja vaatas roogasid. Külma suitsupõdraliha, kanarinad sidrunikastmes ja hulk mitmesuguseid salateid.

Söögi ajal ei kuulnudki neiu peaaegu Shelli, kes arutles Bostonis kuumuse, müra ja saastunud õhu ning selle üle, kui halb on last linnas kasvatada. Neiu vaatas jonnakalt ainult oma taldrikule või aknast välja tänavale, mida ääristavate puude tolmused lehed seisid tema silmade kõrgusel.

Ootamatult küsis Shell:

"Kuidas agentuuri asjad edenevad? Olen kuulnud, et "Goulden Cradle'il" on meeletu menu."

Alles nüüd tõstis Pat pilgu temale. Neiu oli juba taiba-

nud, et Grammer ei ole mees, kes küsib midagi lihtlabase uudishimu ajel. Samuti oli talle teada, et Shelli isa aitas pärast Patricia vanaisa surma vanaema tegelda nende lobedate fondidega.

Kas Grammer teadis, et ühe fondi kapital läks üle "Gouldenile"? Ei, vaevalt küll. Selline pisiasi ei äratanud kindlasti direktorilaua taga istuva suure tegelase tähelepanu. Tõenäoliselt kanti raha üle mingil madalamal tasandil.

Ja vaevalt seostab Shell tema perekonnanime kellegi asjase kooliplika nimega, kelle ta kaks aastat tagasi võrgutas ja hülgas. Will on üpris levinud perekonnanimi. Kindlasti ei mäleta ta ka õe eesnime.

Aga äkki on mees siiski taibanud, et tal on Danaga mingi seos? Kui nii, siis oleks ta sellest mingil moel teada andnud. Jäta järele, peatas ta end. Sa mõtled tont teab mida.

Tavaline seltskondlik vestlus. Shell ei oleks suutnud teda läbi näha. Pat võttis veiniklaasi, mida ta ei olnud seni veel puudutanud, ja hakkas seda aeglaselt keerutama.

"Kust võin mina seda teada?" vastas ta üsna vaikselt. "Lehtedes seda kiidetakse."

"Sa aru. Aga kas teie töötate juba kaua lapsehoidjana?"

Shell nõjatus toolileenile ja jälgis, kuidas puna aeglaselt neiu näole valgub. Ei tarvitsenud olla vaimuhilglane mõistmaks, et ta midagi varjab.

Huvitav, mis selle taga peitub? Shell vidutas silmi ja uuris hoolikalt Pati nägu, mis äkki klaasi poole kumardus ning millest ta kramplikult sõõmukese rüüpas. Kust võis neiu teada, et tema on juba peaaegu kõik ära arvanud, ka selle, miks ta lapsehoidjaks hakkas. Et teenida agentuurile lisaraha.

Patricia partner, sümpaatne keskealine daam, kellega ta oli vestelnud kõigepealt, ei soovinud loomulikult,

et nende halvast rahalisest seisust teada saadaks.

Vahepeal tühjendas Pat klaasi, ainult selleks, et vastuse üle järele mõelda. Nüüd aga ei olnud kusagile pääsu.

"Hakkasin töötama hoidjana alles hiljuti."

Vähemalt see oli tõelähedane. Kui olla päris täpne, siis vähem kui kakskümmend neli tundi tagasi. Neidu hakkas äkki vaevama mingi totter naeruhog. Ta taipas, et oli aja võitmiseks rüübanud veini nagu vett. See ei olnud küll kõige mõistlikum tegu.

Niisiis, leidis Shell tema klaasi taas täites, neiu ei kavatse olla tema vastu avameelne. Mis siis ikka, ootame ära. Pat peaaegu ei tunnegi teda ning ilmselt ei usalda. Tõde tangidega välja kiskuda Shell ei tahtnud. Las hakkab Patricia ise teda usaldama, räägib oma muredest ning lubab aidata neid murda. Ühtlasi teevad nad sellele komöödiale lõpu. Shell juba teadis, kuidas seda korraldada. Pati usalduse võitmiseks on vaja intiimsemat paika, kui tema ilmetuid hotelliruumi.

"Muide, olge nii hea ning pange hommikul kõigepealt enda ja Mary asjad kokku."

Selle lühikese lausega saavutas mees, et Pati tähelepanu otsekohe temale koonduks. Suured kuldpruunid silmad vaatasid talle otsa ja teeskluseilme kadus. Jäi ainult küsimus. Millised ilusad silmad! Pilku pööramata lisas Shell leebelt:

"Sõidame linnast välja. Väiksesse majja, kus jätkub vaevalt ruumi meile kolmele. Seal on väga vaikne ja üksildane. Paremat kohta pisikeseks puhkuseks ei oskagi välja mõelda."

Vastust oodates suunas ta tahtmatult pilgu neiu huultele. Õrnad, küpse maasika värvi ja kindlasti sama magusad. Nüüd olid need huuled praakil. Vaimustavast vaatest võlutuna esitas Shell küsimuse ja ei tundnud ise enda häält:

"Kuidas teile meeldib selline mõte?"

"Mitte eriti."

Bõnad libisesid Patricia huultelt enne, kui ta jõudis mõelda.

Üksik maja linnast väljas, nemad kolmekesi ja rohkem ei õhtki hingelist. Kui arvestada Shelli kui paadunud seelikukütti, siis on tal aeg siit jalga lasta. Lühidalt – ettepanek on enam kui kahemõtteline.

Asi ei seisnenud isegi ettepanekus endas, vaid selles, kuidas see talle tehti. Mehe pilgust ja häälest piisas, et Patricia enesealahoiuinstinkt annaks häire. Ometi – kui ta tahaks ka edaspidi teeselda hoidjat, peaks ta kuulekalt vastama: "Muidugi mõista. Nagu soovite, *sir*."

Nüüd on aga juba hilja. Pat püüdis säilitada ükskõikset ilmet ja jäi ootama, kuidas peremees reageerib teenijainimese järjekordsele ninakusele. Ent üllatusega täheldas ta, et mees hoiab naeru tagasi.

"Järelikult olete üdini linnainimene," nentis ta ja märkas, et Patricia nägu kivines.

Tõenäoliselt on see loomulik reageering lapsepõlvele, mille ta veetis muust maailmast eraldatud majas Tracy Willi karmi järelevalve all. Pole siis ime, et Pat ei saali linnavälist rahu ja vaikust.

"Tulge minuga kaasa."

Shell tõusis. Neiu heitis ta sihvakale kujule valvsa pilgu. Väga nägus mees. Loodus oli talle andnud välise veetluse ja pealekauba säherduse seksikuse, millest jätkunuks mitmele mehele. Naistele oli see täiesti vastupandamatu.

Patricia neelas kurguklombi alla, tõusis erilise innuga ja järgnes mehele diivani juurde. Shell võttis istet ja patsutas kutsuvat patjadele. Neiu istus ta kõrvale vabale kohale.

Aknast sisse vaatav õhtupäike kuldaskas mehe päevitunud nägu. Pat tõmbas kramplikult hinge, kiskus pilgu

Shellilt lahti ja suunas selle näputäiele buklettidele, mille mees mapist välja võttis.

Neiu ei kavatsenud otsida temas meeldivaid jooni. See olnuks reeturlus tema enda, veelgi enam ta kalli õekese suhtes. Iga kord, kui ta tunneb imetlust, tuleb endale seda meelde tuletada.

"Nagu te teate, otsin endale eluaset. Siin on tutvustuväljaanded kõigi majade kohta Lawrence'i ja Concordia ümbruses. Põhimõtteliselt sobib mulle neist igaüks. Mulle meeldib üldse põhjapoolne kant. Need kõik aga tuleb oma silmaga üle vaadata." Tema pikad peened sõrmed lappasid klantslehekülgi. "Juhtumisi selgus, et ühel minu sõpradest on Lawrence'i lähedal suvemajake. Ta pakkus seda mulle elamiseks seniks, kuni on koos perega välismaal puhkusel. Ma siis arvasin, et meile ei teeks paha see ettepanek vastu võtta. Mida teie sellest arvate?"

Shell nõjatus diivani seljatoele ja tõmbas endale neiu pilgu, ehmatades Pati oma usalduslikkusega, peaaegu intiimsusega. Ühtlasi sädeles mehe silmades kaval helk.

"Ahvatlev, eks ole?" venitas Shell.

Juba üksnes mõte sellest pani Patricia võpatama. Shell Grammer ilmselt mängitles temaga. Mida tähendasid juba üksnes ta sõnad eraldi seisva majakese kasutamise! Neiule oli ebameeldiv juba üksnes sellele mõtlemine.

Õnneks jätkus tal mõistust hoida keel hammaste taga. See sobis täiesti, sest tööandja lisas süütul toonil:

"Sealt oleks meil mugavam maju üle vaadata. Ei tarvitse iga kord Bostonisse sõita. Pealegi tuleks sõõm värsket õhku meile kasuks. Ootan kärsitult hetke, millal Mary näeb välja ehtsate lehmakarjadega ning õunu, pirne ja virsikuid otse puudel kasvamas, mitte neid, mis tulevad paberkottides poodidesse."

Kui lüüriliselt see kõlab! Ptüi! Patricia heitis tööandjale pireda pilgu, vabandas ja läks magama.

Kui neiu ärkas, täitis tuba juba hommikupäikese valgus. Mary lalises midagi lõbusalt ja mängis voodi kohale riputatud kõristitega.

"Tere, kullake!"

Pat hüppas voodist välja ja haaras väikese ammen-damatu energiapambu sülle. Järgmise tunni veetis neiu oma hoolealusega mängides.

Peagi leidis Pat, et Mary oskab juba selgesti öelda hulga sõnu, kusjuures enamiku neist ütleb ta väga valjusti. Kõige valjemini neist ütles ta sõna Dusha, mis jäi Patile mõistatuseks seni, kuni nad olid kogu leludekasti läbi tuhinud ja võtnud päris põhjast pehme, naljakate kõrva-dega sinise plüüšjänku.

"Dusha!" kilkas Mary rõõmsalt ja surus mänguloo-makese rinnale.

Suured tumedad silmad sädelesid vallatult.

Pat kükitas ja kummardus pisikese poole.

"Aeg on riidesse panna. Minu arust peaksid end pe-sema. Eks ole?"

"Ei, ei, ei, ei ta'a!" Tüdrukuke raputas energiliselt pead, nii et kuldsed lokid lendlesid. "Mõmmi, ta'an mõmmi!"

Mary rabeles end Pati hellast sülelusest lahti ja hakkas käpukil roomama, tassides kaasa oma jänkut. Patricia andis alla – lapse lõbus kilkamine oli liiga nakatav. Kui mõmmi, siis mõmmi, aga kasvatamishetk võib pisut oodata.

Pat laskus samuti käpuli ja hakkas last taga ajama, lastes kuuldavale tagedat mõmisemist. See viis tüdru-kukese vaimustuse tippu. Muide, ka Patricia ise ei olnud juba ammu niiviisi lustinud.

"Kas tõesti on tarvis niiviisi lärmata?"

Madal hää otse nende selja taga mõjus neiule nagu kapatäis külma vett.

Pat hüppas jalule ja sikutas reite varjamiseks öösärki allapoole. Oli kohe näha, et Shell pahandab hirmsasti.

Pealegi ei pakkunud ta ise pehmelt öeldes kuigi sündsast vaadet – mõisemisest punetav nägu, keha vaevalt kaetud. Tore lapsehoidja küll, pole midagi öelda!

"Mary peaks juba riides olema," torises Shell, kuid ta karmilt kortsus laup silenes, kui nägi, kuidas tütar lõbusalt sädistades valgukiirul voodi alla kadus. "Hommikueine on viie minuti pärast. Kas panite asjad kokku? Mäletate, ma ütlesin, et asume tee varahommikul."

Patricia Will tundis end lolli. Häbi kõrvetas, põsed lõõmasid alandusest. No olge lahked ja öelge, kus on see arvestav ärinaine, kes haub neimaplaane?

Ja muide, kuhu on kadunud meie salakaval võrgutaja? Selles õelas ja sünges meessoos esindajas, kes oli rietatud musta pikkade käistega särki ja mustadesse teksapüksitesse, ei olnud vihjetki, et tegemist on naistega flirtijaga, ning must riietus lõi talle täiesti kurjakuulutava väljanägemise.

Patricia tegi ebaleva sammu voodi poole, kuid teda peatas Shelli terav hääl:

"Tegelen temaga ise. Meil veab kõvasti, kui lapsel ei alga hüsteeria. Te erutasite teda täiesti lubamatult."

Ta kummardus ja tõmbas väänleva kehakese voodi alt välja. Pati arvates oli mees kindel, et kui see hoidjaparoodia ka edaspidi ta tütreaga tegeleb, siis teeb sellele kindlasti kahju.

"Riietuge ja pange asjad kokku," käsutas Shell karmilt.

Rabelevat tüdrukut kaenla all hoides kõndis ta mööda tuba, korjas vajaliku kokku, lahkus ja jättis Pati abitult seisma.

Neiu kogus end kiiresti. Ta pani asjad korralikult kokku, võttis kaasa ka Dusha, ning käis kiiresti duši all. Seejärel riietus ta sirgesse tumedasse seelikusse ja valgesse käisteta pluusi, kammis juuksed siledaks ja tõmbas need korrektelt kokku, võidis nägu jahutava kreemiga ning kasutas kergelt kahvaturoosat huulepulka.

Ta nägi nüüd välja tasakaaluka ja täiesti asjaliku naisterahvana, kuigi Shell Grammeril võis olla selle kohta teistsugune arvamus. Eile õhtul jäi talle mulje, et mees mängitleb temaga, niiöelda sondeerib pinnast, aga kui ta eksis – see oli täiesti tõenäoline –, siis see võrgutajahääl ning intiimne helk silmis olid pelgalt neiu kujutluse vili. Talle üksnes näis, et mees vallandab ta kindlasti sobimatuse pärast ja tellib agentuurilt uue hoidja. Ta näitas ju end nii abituna, et iga normaalne looandja oleks talle juba ust näidanud. Pealegi ei ole Shellile mõne lähema nädala jooksul üldse lapsehoidjat larvis.

Ta saab ise pisikesega väga hästi hakkama ja teab, mida teha. Kohtumistest raue Lyndaga linnavälises majakeses vaevalt midagi välja tuleb. Seepärast ei ole larvis pidada kedagi, kes lapse järele vaataks.

Kui ta on armastav isa ja abikaasa, siis on ta kohustatud saatma Pati iga nelja tuule poole.

Kui ta aga on seesama Shell Grammer, kellele meeldib naisi ära kasutada, reetur ja petis, kes loodab luua hoidjaga lühisuhet, siis ta seda ei tee.

Veel pool tundi, ja kõik saab selgeks.

Nii läkski. Tund hiljem jättis kiiskav Grand Cherokee äärelinna selja taha ja pöördus suurele tee. Väike oli kinnitatud turvavöödega istme külge.

Patricia otsustas, et niipea, kui Shell käsib teda kohvri näppu võtta ja kaduda, paiskab ta mehele näkku kõik, mis tal Dana puhul öelda on. Ometi tuli tal oma süüdistused alla neelata. Kui ta oma toast väljus, võttis Shell teda vastu sundimatult naeratades – märk sellest, et ta ärritus on üle läinud.

"Valmis?"

Hallid silmad langetusid ning pikad ripsmed ei lasknud neidu märgata nende ilmet, kui mees ta peast jalgadeni

üle vaatas. Kui Pat lõpuks ta pilku nägi, oli selles mis mis neiu üldse ei meeldinud.

"Teil ei maksnud nii kangesti püüda, et heastada oma kergemeelset käitumist... ja välimust."

Mees toonitas meelega viimaseid sõnu, nagu lases silme eest läbi toda pilti – hoidja, kes roomab käpu mööda põrandat ainult lühikeses öösärgis, mis ei varjunud, vaid pigem seadis ta keha nähtavale.

Mõistagi vihjas ta ka sellele, et Patricia ei leidnud tal vastulöögi andmiseks sõnu. Üldse olid ta mõtted nii segad, et neiu ei teadnud, mida teha edasi.

Näis, et mees ei kavatse teda sobimatuse pärast valla anda. See kinnitas tema kõige halvemaid oletusi. See pärast oleks viibimine koos selle mehega täielik meeletus sama, mis minna koos tiigriga puuri.

Sestap ehk oleks parem öelda mehele kohe praegu kõik, mida ta temast arvab, ja ühtlasi teatada, et kui Jeffrey Duncar, vanaema vanemaednik, ei oleks nõus ja tugev mees ja kui ta poleks olnud lähedal, oleks Dana oma elule meeletehoos lõpu teinud. Seda Shell Grammeri süü läbi. Võis arvata, et see kole lugu tal siiski keha läbi käib.

Siis võib ta rahuliku südamega selle mehega hüvasti jätta, hakata taas elama oma elu, mitte kunagi enam nähes seda liiderlikku Casanovat ning lõpuks ometi oma viha valla päästa.

Jaa, nii oleks kõige lihtsam, aga kui tal piisaks vaprust võiks leida kättemaksmiseks ka parema viisi. Idee oli mõistagi jampslik, kuid väga ahvatlev. Niivõrd, et Patricia taandas terve mõistuse soovitusel kõige kaugemasse hinge soppi ja vastas reipalt:

"Jah, ma olen valmis."

"Kardan, et teine magamistuba on liiga täis tuubitud. Shell leidis oma üllatuseks, et räägib vabandaval tooni

"Minu sõbral Jackil ja tema naisel Samanthal on kaks poissi – üks neljane, teine vaevalt üheksakuine. Seepärast on siin hääl ja kitsas voodi. Aga kui teile näib siin olevat kitsas, võime toad vahetada."

Ta võttis Mary süle ja vaatas jutukaaslasele tähelepanelikult otsa.

Erinevalt õest Danast oli Patricia Will tõeline leedi. Ilmselt ei tundnud ta end omas elemendis üksnes seepärast, et oli sattunud piinlikku olukorda ning näis, et ta on otsustanud võidelda lõpuni.

Kui Shell tutvus Danaga vanaema kaheksakümnenadal sünnipäeval, näis neiu talle kevadlilled põõsana, mis oli ootamatult puhkenud keset neid vanu tolmunud matroone. Peagi taipas Shell, et vanaema juuresolekul tunneb Dana end ahistatuna ja püüab jääda märkamatuks.

Tracy oli võimukas vana daam, kes pidas lugu ainult nendest, kelle iseloom ei andnud tema omale alla. Shellil hakkas kenast noorest neiust kahju. Edaspidi haarasid nad teineteisest kinni ning lõpuks sattus mees olukorda, mida võis nimetada vähemalt probleemseks.

Patiga tal selliseid raskusi ei teki. Ta on sootuks teist tüüpi. Ta ei kuulu nende hulka, kes püüavad nagu liaan põimuda teise inimese ümber ning haarata sellest kinni kogu jõuga.

"Tuba on väga hea," sõnas Pat.

Vaadates kirevaid sitskardinaid, küsis neiu endalt ikka ja jälle, mida ta õieti siin teeb.

Seejärel kerkis ta teadvusse taas kättemaksuplaan ja ta tõmbus üleni külmaks. Praegu kahtles Patricia, kas tal jätkub selle elluviimiseks jõudu.

"Noh, kui olete selles kindel, siis jätan teid kohvleid lahti pakkima, aga pidage meeles, et kui te tubade suhtes ümber mõtlete, siis jääb meie kokkulepe jõusse. Kui see ei ole raske, siis pange voodid valmis sel ajal, kui viin Mary aeda vaatama. Kui olete sellega hakkama saa-

nud, siis läheme toiduaineid hankima." Shell astus ukse poole. "Ühtlasi vahetage ära oma vangirõivad."

Ta naeratas neiule nii laialt, et see lõpuks rahuneks.

Pärast seda, kui Shell oli hommikul Pati noominud selle eest, et see pisikesega mürgeldas, oli neiu jäänud kuidagi vaikseks. Kust võis Pat teada, et selle ootamatu plahvatuse oli põhjustanud rumal, kuid peaaegu ületamatu soov teda sülle kahmata ja suudelda.

Seega tuli nüüd mehel teha kõik, et neiu tunneks end temaga koos sundimatult, nii vabalt, et ta räägiks ära, miks oli talle tarvis hakata lapsehoidjat mängima.

Pat oli iseseisev noor naine, ja kui kas või pool sellest mida rääkis vanaema, vastas tõele, siis oli ta tark, sihtkindel ja erakordselt ustav inimene. Kui lugu nii, siis ei räägi Pat kunagi midagi enne, kui on teda usaldama hakanud.

Shell kavatses kindlasti ta usaldust võita.

Jäänud üksinda, istus Patricia voodiveerele. Esimest korda elus vihkas ta end ning see uus tunne ei meeldunud talle põrmugi. Ta oli alati otsustanud iseseisvalt ja kui oli midagi nõuks võtnud, ei taandunud ta kunagi ning saavutas oma eesmärgi.

Ometi hakkas ta täna esimest korda kahtlema. Selline nõrkus ei olnud neiule omane. Mingi osa ta teadvuses nõudis, et ta annaks sellele lurjusele võimalikult valu sama hoobi ning teeks talle seejärel selgeks, kes talle õieti on ning miks Pat nii kaua ta vastikut seltskonnast väljajätkas. Ühtlasi räägib ta, et selle mehe pärast oleks õde äärepealt endale lõpu teinud. Teine osa soovitas, et ta võiks on sellele kõigele käega lüüa ja siit jalga lasta. See oli lihtne – võtta kohver, kutsuda takso, sülitada sellele tüübile näkku ja naasta ohutusse ellu.

Patricia sai aru, et seda mängu alustades seadis ta end ohtu. Shelli ülemäärane veetlus oli juba hakanud talle mõjuma. Olgu ta milline lurjus tahes, kuid paljud temas imponeeris – mehe tähelepanelik suhtumine

temasse endasse, kuigi ta oli kõigest lihtne palgaline teenija, armastus ja andumus tütrekese suhtes, see, kui kergelt ja loomulikult ta võttis enda kanda kõik raskused, tegi seda ilma häbematu üleolekuta, mis neidu teiste rikaste ja edukate meeste puhul alati ärritas.

Mis aga peamine – erinevalt teistest meestest, kellega Patricia aegajalt kohtus, oli Shell Grammeris midagi erilist, mis tungis neiu hinge ja puudutas seal mingeid tundekeeli, mille olemasolust polnud tal seni aimugi.

Ta ei olnud niiviisi reageerinud veel ühelegi mehele ja ei olnud selleks üldse valmis, saati siis Shell Grammeri puhul. Just seepärast oli temaga suhtlemine ohtlik.

Aga muide, ei tea miks? Ta ju vihkab seda meest. Vihkamine on talle piisavalt tugev kilp.

Pat pigistas hambad risti ja kirus end otsustusvõimetuse pärast. Ta tõusis ja läks akna juurde – ning kahetas seda kohe. Aias nägi ta Shelli ja Maryt. Mees kükitas pääl murul, toetas ühe käega pisikest ning näitas teise käega õitega ülekülvatud roosipõõsaid.

Sealjuures vangutas ta pead, vist seletas lapsele üht lihtsamatest tõdedest – roosidel on okkad.

Siis võttis Shell lapse sülle ning nad läksid aeda edasi uurima. Nähes mehe laiu õlgu, sihvakaid puusi, tundis Pat kusagil kõhu piirkonnas veidrat tompu. Lihased liikusid kõndides ning kutsusid neius esile seniadumata rambuse.

Pat pöördus kõrvale, toetus väiksele kummutile, vidulas silmi ja püüdis end kokku võtta, vabaneda uutest tunnetest, mis kippusid kontrolli alt väljuma.

Peab olema täielik idioot, et alluda niiviisi tema seksuaalsetele võludele. Shell ju kasutab neid terava pusina, jättes endast järele veritsevaid haavu.

Miks siis meid tema naine, kellega koos ta ei olnud elanud veel kaht aastatki, jättis kõik sinnapaika, isegi loobus sellistest tähtsatest otsustamistest, nagu oma

toredale tütrele hoidja ja tulevase elukoha valimine, ning jättis need oma, lubatagu öelda, abikaasa hooleks? Küllap seepärast, et tal tuli elada üle kibedaid pettumusi. Teisi oli seda võimatu seletada.

Tarvitseb üksnes meenutada Dana tuhkhalli nägu, kui see temale oma kurba lugu vestis. Sellele oli kirjutatu valu ja meeleheide.

Pat oli äsja alustanud töötamist agentuuris ja sisustanud parajasti oma uut korterit, nautides juba ette omaette elamist pärast kaheaastast viibimist üliõpilasühikas, kui tuli jagada tuba kahe teise tüdrukuga, kui ootamatult helistas ema. Mara oli täiesti endast väljas.

"Sa pead nädalavahetusel koju tulema!"

Patricia kergitas murelikult kulme. Tavaliselt ei nõudnud ema midagi. Ta lubas alati meelsasti teistele teha seda, mida need soovivad. Nii oli lihtsam elada.

"Kas juhtus midagi?"

Küsimust esitades teadis ta juba ette, et miski oli vussi läinud.

"Ikka Dana. Mina ei pääse ta hinge ligi, aga sina pääsed. Sind ta kuulab alati. Vanaemale ei julge ma rääkida. Sa ju tunned teda." Sõnadevool murdis tammi maha ja Mara Will aina rääkis. "Pärast seda õnnetusjuhtumit lamab ta päevade kaupa voodis. See tähendab – algu arvasin, et see oli õnnetusjuhtum, aga nüüd ei ole mul selles enam kindel. Ta ei tõuse üldse. Ainult lamab terve päevad ja ei söö midagi. Kui küsin, mis tal viga on, ütletä, et mitte midagi, ja pöörab näo seina poole. Ta ei taha mind näha ega minuga rääkida. Ja nutab kogu aeg. Niipea kui ütlen sõnakese, hakkavad kohe pisarad voolama."

"Mis õnnetusjuhtum see oli, ema?"

"Ta kukkus vana kivimurru mahajäetud karjääri. Vähemalt varem arvasin, et ta kukkus sinna juhuslikult. Kui Jeffrey Dunca ei olnuks lähedal ja ta veest välja

löönud, poleks ta mingil juhul ellu jäänud. Sa tead, et ta on alati vett kartnud ja seepärast ei ole ta korralikult ujuma õppinud."

Patricia võpatas tahtmatult. See vana karjäär pargi lõpus, peaaegu nende valduste piiril, oli kurjakuulutav koht. Isegi suvekuumuses oli seal külm ning vesi selles põhjatumust.

"Küllap ei ole ta veel šokist toibunud," püüdis Pat ema rahustada. "Püüa mitte närvitseda. Tulen täna pärastlõunal ja kui hommikuks ei ole mingeid paranemismärke, kutsume arsti."

Endamisi leidis Pat, et doktor Blanx tulnuks kutsuda kohe pärast õnnetust, kuid ei öelnud midagi. Nagunii polnuks sellest enam kasu. Neiu jättis hüvasti kavatsusega veeta nädalavahetus oma uues korteris ning kihutas koju. Sellest peale, kui ta oli saanud kümneks ja tal hakkas kujunema iga asja kohta oma arvamus, hakkas ta langetama otsuseid, ühtlasi kaitsma ema ja õde vanaema terava keele eest.

Vanaema nimetas miniat ja nooremad pojatütart peenutsevatteks tobekesteks ning talus nende majas viibimist ainult seepärast, et sai neid silma all hoida ja käsutada. Tracy Will hoidis perekonna vara kõvasti peos ja tegi kõik selleks, et teised temast sõltuksid. Talle meeldis üldse võimu nautida.

Pat kuulutas külmalt, et ta ema ja õde ei ole üldse lollikesed ning hoopiski mitte peenutsejad. Neil on lihtalt pehme loomus. Pisut häbelikud, kuid armastava südamega. Nad kardavad vanaema lausa paaniliselt. Aga kes teda ei kartnud?

"Näiteks sina ei karda," turtsatas vana daam vastu, kuid ta luitunud silmad vaatasid tüdrukut kiitvalt. Mina muide ei ole elus midagi kartnud ning võin kergemini nontida, et ka sinul on meie vana karastatus."

Pat lootis siiralt, et tema ei ole siiski selline, nagu

vanaema. Jaa, muidugi, ta teadis, mida tahtis, ja püüdis iga hinna eest oma tahtmist saavutada, kuid hoidis jumal, et ta ei muutuks vanaduspäevil selliseks riiakaleideks!

Nukker muie näol, sõitis Pat maja juurde, olles kindel, et Dana kannatab üksnes vettekukkumisest saadud šokist tõttu, seda enam, et õde püüdis juba lapsena seda kohta vältida. Nähtavasti on ta vähemalt vabanenud hirmu karjääri ees, kui ta juba sinna läks.

Püüdes kogu väest teha rahulikku nägu, istus Pat sarnaselt veerele, millel lebas ta õde.

"Ema rääkis, et sinuga juhtus kole lugu. Oli nüüd see veel tarvis – kukkuda just sellesse õudsesse karjääri."

Siinkohal jõudis ta ainult ahhetada, sest Dana viskus ta sülelusse ja puhkes meeleheitlikult nutma, nagu oleks ta süda lõhkenud.

"Rahune nüüd," ütles Pat hellalt, kui äike oli möödunud. "Mis sinuga lahti on, kullake? Noh, mõtleks, kukkusid vette. Muidugi on see ebameeldiv, aga Jeff tõmbas ju sind välja ja sa ei saanud viga." Ta naeratas reibastatult, kuid Dana seda ei märganud, sest ta pea oli langetatud. "Ainult kuula mind – järgmisel korral, kui karjääri äärde lähed, võta igaks juhuks Jeff kaasa. Ta on armastatav noormees, eks ole?"

Ta kergitas lõuast õe pead ja ehmus, kui nägi tema ilmet.

Vaatamata sellele, et Dana oli äsja saanud kaheksateistkümneseks, oli ta suurte silmade vaade alati kuidagi lapselikult süütu. Nüüd aga olid need vananeva naisel silmad, usumatult väsinud, mustad rõngad ümber, tavaliselt roosad põsed tuhkhallid, üldse nägi Dana välja nagu viirastus.

"Kui Jeff ei olekski mind päästnud, ei loeks see midagi. Mõni asi..." Pisarad hakkasid jälle voolama. "Mulle on ükskõik, kui oleksin uppunud, saad aru? Mulle on üldiselt

kõik ükskama. Nii praegu, kui edaspidi. Alati seks."

Pat sõdant pigistas jäine kämmal.

"Tahad öelda, et see ei olnudki õnnetusjuhtum? Sa ei sattunud karjääri juurde juhuslikult ja sinna kukkumine ei olnud samuti juhus?"

Dana tühi pilk oli suunatud kuhugi kaugusse. Seejärel langetas ta silmad ja sosistas vaevukuuldavalt:

"Mida sina siis arvasid?"

Pat ei teadnud enam, mida arvata, kuid seda välja ütlemata ei hakanud, vaid küsis ainult:

"Kas võid mulle rääkida, miks sulle on nüüd kõik ükskama?"

"Ma armastasin teda ja arvasin, et ka tema mind armastab," sosistas Dana võbelevalt. Ta avas värisevate kätega kirjutuslaua sahtli, võttis sealt ajaleheväljalõike ja ulatas õele. "Siis aga nägin seda..."

Bee oli pulmapilt. Pat laskis kiiresti silmad selle all olevast tekstist üle. Mingi ülitedukas pankur oma noorikuga. Tõeline meesiludus. Pat heitis veel kord pilgu pildiallkirjale. Shell Grammer. Nimi näis olevat tuttav, kuid väga häguselt. Tema noor naine oli Julie Jacob, varem tundmatu lauljatar, kes oli alles hiljuti saavutanud populaarsuse.

"Nad saavad lapse. Seal on nii kirjutatud. Elama... elama hakkavad nad Kanadas."

Dana hääli hakkas jälle ohtlikult võbisema.

"Sulle siis näis, et oled sellesse mehesse armunud?"

"Mitte midagi mulle ei näinud. Ma armastasin teda tõeliselt ja armastan praegugi," pahandas Dana. Selles nägi Patricia head märki – lõpuks ometi ilmutas õde kas või mingeid tundeid. "Arvasin tõesti, et ta mind armastab. Sel päeval oli ta väga hea. Sa ei usuks. Jaa, muidugi, ta ütles, et tema arvates olen liiga noor. Nojah, olin tollal kaheksateistkümnene, aga ma ütlesin, et saan varsti aasta vanemaks, et olen küllalt täiskasvanu selleks, et teha nii, nagu tahan."

"Milline päev see siis oli?"

Pat püüdis rääkida võimalikult rahulikult.

Huvitav, mida võis kolmekümne kahe aastane edukas pankur eilselt kooliplikalt tahta?

Rumal küsimus!

Dana silmist tilkus taas pisaraid.

"See oli viimane päev. Ta kavatses minna mõneks ajaks välismaale. Olime tema korteris. Ta viis mind sinna," rääkis Dana lihtsalt. "Mu pluus oli lõhki rebenenud. Ta oli nii lahke, et lihtsalt võimatu. Helistas isegi kontoris ja andis käsu, et ta sekretär ostaks uue pluusi ja tooks selle temale poole. Ta oli ainus inimene, kes laskis mind tunda end erilisena ja väga tähtsa isikuna... Muidugi peale sinu ema..."

"Lähen toon meile mingit sooja jooki."

Patricia ei suutnud enam sellesse tuppä jääda. Ta kartis, et ei suuda end enam vaos hoida ning annab võõrastele meele tule raevule.

"Ma ei taha midagi."

Dana näppis värisevate sõrmedega lina.

"Tahad või ei taha, aga seda on tarvis. Meile mõlemale. Hiljem räägid kõigest lähemalt."

Ema leidis Pati köögis kakaod keetmas. Üldiselt ei sallinud neiu seda jätkust, kuid nüüd oli valmis jooma seda viis liitrit, et panna Dana kas või midagi sööma. Kõige järgi otsustades esimest korda mitme päeva jooksul.

"Noh, kuidas temaga on?"

Erutusest kahvatu ja väga nägus Mara Will seisis lävel.

"Pahasti," vastas Pat lühidalt, "aga see läheb üle. Tuleb pisut oodata. Tuleb välja, et see ei tulene vettekukkumisest." Miski hinna eest ei oleks ta emale rääkinud, et ta armastatud tütar tunnistas peaaegu üles enesetapukatse. "Ta üksnes kannatab esimese armastuse pärast." Neiu rääkis meelega ükskõikselt. Nii on ema seda kergem taluda. "Ära püüa temalt midagi välja

pannida. Veel soovitan teile minna kusagile puhkama. Pikema ajaks. Vahetage õhkkonda, vaadake uusi paiku, tutvuge uute inimestega ning lahutage meelt. Raha asjus lepin kokku vanaemaga. Ja veel – teile on tarvis uus asju. Palju igasuguseid hilpe. Räägin vanaemaga ka sellest. Esmaspäeval tellin teile tuusikud. Näiteks turistireisile. Mida sa sellest arvad? Sul on vaja ainult passid korda seada ja Dana kauplustesse tirida."

Veenda öde reisile minema oli üsna keeruline ülesanne, kuid Patricia sai ka sellega hakkama. Ent kulus üsna kaua aega, enne kui Dana paranes ning sai taas lõbusaks ja elurõõmsaks tüdrukuks.

Bhell Grammer jättis endast järele haava, mis väga kaua ei armistunud. Tõsi küll, see oli kõik, mida Patil Annetus õelt teada saada. Mingeisse üksikasjadesse Dana enam ei laskunud. Ta ei rääkinud, kus ja millal nad kohtusid, sest see ei olewat enam tähtis nüüd ei muretsevat ta enam millegi pärast ja miski selline teda ei huvita.

Patricia avas silmad. Ta tundis, kuidas hingele laskus taas tuttav vihalaine.

Bhell Grammer on lurjus. Võrgutas noorukese tüdruku, seejärel hülgas ta ja abiellus naisega, kes ootas temalt last. Kas sa näe, milline hoolitsus – saatis sekretäri ostma uut pluusi selle asemele, mille ta ise oli iharusehoos lõhki rebinud.

Noh, pole viga, selle eest ta veel maksab! Nüüd teadis Patricia Will täpselt, kuidas talle kätte maksta.

Imeilusa suvepäeva selge sinitaevas ja särav kuumus oli säherduses kontrastis Patricia hinges valitseva süngusega, et tal hakkas pea pöörutama.

Päike paitas peaaegu tuntavalt ta paljaid käsivärsi kerge tuuleõhk mängis laia kreemika seelikuga, õhku oli täis suve imetabaseid lõhnu. Sellest hakkas neiu paha.

Aga vahest ehk ei pööritanud ta pea hoopiski see pärast? Võib-olla seisnes asi selles, et esmakordselt elus kartis ta lasta käest kontrolli olukorra üle? Või selles kuidas Shell pöördus ja vaatas, kuidas neiu läheneb kuidagi ebaleval sammul muruplatsi keskele, kus nad Maryga seisisid.

Pati nähes ajas mees end pikkamisi püsti, pööramata neiu pilku. Sellest pilgust jooksis Patil taas külmajalg üle selja. Tüdrukuke istus ta ees ja mängis maarja lillekimbukesega. See väike süütu olend ei teadnud õnneks veel midagi täiskasvanute muredest ning mõis tagi ei adunud õhus rippuvat pinget.

Patricia tõmbas kramplikult hinge.

"Vaimustav!" lausus Shell väga vaikselt, nagu ütleks ta seda pigem iseendale. Nii vaikselt, et Patricia jäi hetkeks kahtlema, kas see kompliment öeldi tõesti või sekkus üksnes viirastus talle.

Neiu ei hakanud meelega riietuma rängesse lapse hoidjakostüümi. Selleks, mida ta kavatses ette võtta, ei sobinud süngel vorm pörmugi. Sestap valiski Patricia selle kahara poolläbipaistva seeliku ning selle juurde kohvikarva topi. Jalga tõmbas ta kõrgelt nõõritud sandaalid, mis toonitasid ta kaunist põiajoont. Seda aga et ta kõndides kergelt õõtsus, võis väga hästi seletada kõrgete kontsadega.

"Täna."

Neiu läks isegi korda pigistada endast välja naeratus. Ta surus maha soovi plehku pista või vastupidi – paisata mehele näkku kibedad süüdistused. See aga tähendaks kogu tema plaani läbikukutamist juba enne selle teostatavusele asumist.

"Lähme ja uurime, mida on kohalikel kauplustel meile söögika pakkuda."

Shell võttis Mary süle, tõmbas ta pihust lillevarre, kergitas kulme ja vaatas hoidjale küsivalt otsa. Neiu näeb välja nii vapustavalt, et söö või ära!

Algul oli ta teinud mõistliku otsuse – soovitada Patile, et see oleks tüdruku juures seni, kuni ta käib mõneks päevaks vajalikke toiduaineid ostmas. Ent Pati ilmumisel lendas see mõistlik kavatsus vastu taevast. Ta ei tahtnud neiu lahkuda. Shell soovis, et Patricia oleks alati tema juures. Rumal oleks varjuda selle mõtte taha, nagu ei julgeks ta jätta tüdrukut vilumatu hoidja hoolde või tahaks kangesti teada, miks neiu siin kvalifitseeritud hoidjat mängib. See tähendab – asi huvitas teda, kuid sealjuures teadis Shell, et tema kavatsused selle tüdruku suhtes ulatuvad hoopis kaugemale.

"Hea küll."

Patricia kinkis talle nii sooja ja pimestava naeratuse, et Shell hetkeks tardus. Äkki soovis ta, et neiu naerataks talle veel, nii et võiks sellesse säravasse naeratusse lahustuda. Ent neiu juba pöördus ja astus auto poole ning Shellil jäi üksnes üle talle järgneda.

Mees sulges maja välisukse ja sammus mööda rada Grand Cherokee juurde. Mary oli juba kinnitatud kindlalt lagaistmele ja ta noogutas uniselt nina, juhi kõrvalistmel aga ootas teda üks kõige veetlevamaid neide nendest, keda mees oli eales näinud. Elu on tõesti ilus!

Päev oli oiuline ning Shelli meeleolu pilvitu. Ta leidis, et ei maksa sündmusi takka kiirustada. Poleks õige hakata praegu Patriciaast välja pinnima tõde selle kohta, miks

ta on siin. Selliseid imetoremaid päevi tuleb nautida, jätta meelde iga selle heli ja lõhn. Seda enam, et Patricia Will oli heitnud kõrvale oma suletuse ning näis olevat heas tujus. Üldse näis ta olevat nii veetlev, et oli kahju esitada talle mingeid kõveraid küsimusi, sest need võiksid neiu üksnes eemale peletada.

"Jääb ainult loota, et kauplused ei ole lõunavaheajaks suletud."

Shell naeratas neiu, pööras süütevõtit ja tardus viivuks nõutult, kui nägi vastuseks ärevat pilku ja kipras laupa. Muide, neiu varjas selle rahulolematusepuhangu otsekohe, pöördudes akna poole.

Shell ohkas, kehtas vaevumärgatavalt õlgu ja suunas ettevaatlikult sõiduki kitsale teeale.

Jaa, liiga lühikest aega kestis neiu sädelev tuju. Kahju... Tema oli lootnud, et nende suhted hakkavad korda saama. Mees tahtis väga, et Pat tunneks end temaga koos vabalt. Ilmselt kahetses neiu, et lubas endale lõdvestuse, kui nautis ilusat päeva. Nähtavasti kardab, et võib end ettevaatamatusest välja anda või, jumal hoidku, rääkida põhjustest, mis sundisid teda võtma endale täiesti harjumatu töö. Tuleb varuda kannatust. Aeg annab arutust.

"Kui siinsetes poodides ei ole seda, mida vajame, proovime sõita edasi."

Shell kahetses otsekohe oma labast lauset. Arutleb nagu mingi vana majapidaja! Ta ei kavatsenud rääkida Patiga hoopiski mitte sellest.

"Minu arvates ei ole selleks vajadust," vastas neiu. "Me ei jää ju siia kuigi kauaks ning võime ajada läbi üksnes kõige hädavajalikumaga."

Pat püüdis rääkida võimalikult rahulikult, kuigi süda puperdas. Lausa veider, kuidas talle mõjus ainult üks mehe soe naeratus!

Põhimõtteliselt kuulus tema plaanidesse anda mehele

mõista, et ei ole tema suhtes ükskõikne, see pidi olema teesklus, kuid Patile ei meeldinud, et nii võib kujuneda ka tegelikult.

Ainus tunne, mille see mees pidi temas äratama, oli vihkamine, põlastus. Paraku aga ei olnud see päriselt nii. Praegu aga tuli olla ettevaatlik, et mitte nõrgestuda ja mehe veetlusele alluda.

Ta pöördus Shelli poole ja kinkis talle süütu pilgu.

"Kui soovite, võin meie siinoleku ajal sööki teha. Siis on teil aega maju üle vaadata ja oma asju ajada."

Kes see ütleski, et tee mehe südamesse kulgeb kõhu kaudu? Muide, Pat oskas hästi sööki teha. Väikelapsega ei osanud ta midagi peale hakata, kuid köögis tundis ta end nagu kala vees. Kui muust midagi välja ei tule, võib vähemalt proovida äratada mehes huvi tema kokaande vastu.

"Mis puutub söögitegemisse, majade ülevaatamisse ja kõigesse muusse... Mina eelistaksin, et teeksime kõike koos."

See oli öeldud täiesti sundimatult, kuid ometi pisut käsulaadselt. Patricia vaikis mõtlikult. Ei, mehe häälest kostis ka hellust.

Issand, kui vastik see kõik on. See-eest teadis Pat nüüd, et tarvitseb ainult õigesti reageerida, siis läheb nii, nagu ta on arvestanud.

Neiu ootas, kui Shell parkis auto külaväljaku servale lamme alla, kogus julgust ja puudutas sõrmedega kerget mehe paljast käsivart.

"Te tahate, et teeksime kõike koos?" küsis ta raugelt.

Pat võpatas tahtmatult, kui tundis, kuidas mehe lihased vastuseks ta puudutusele pingule tõmbusid, ning lardus ohmatusest. Tänu jumalale kõlas ta hää piisavalt sumedalt. Ta võttis kokku kogu enesevalitsemise ja sundis end lisama:

"Üldiselt oleks see huvitav."

Ta eemaldas sõrmed Shelli käsivarrelt. Mehe hõbe hallides silmades asendus mõtlikkus piduliku helgiga. Patricia taipas, et on saanud oma tahtmise – mees neelas sööda alla.

Ent Shell ei kavatsenud ilmselt sündmusi kiirendada. Vahest ehk ei olegi ta viimane paadunud lurjus? Mis siis ikka, jumal olgu tänatud sellegi vähese eest.

Pat oli reageerinud mehele just nii, nagu ta oli arvestanud, avanud omamoodi rohelise fooritule. Nüüd on mees nähtavasti õndsalikult kindel, et neiu on valmis talle kaela viskuma.

Mäng oli alanud.

Ent midagi erilist ei olnud veel ei juhtunud.

Patricia soovis väga, et sündmused hakkaksid arenema. Ootamine on kõige raskem. Oleks lihtsam, kui Shell hakkaks tegutsema. Neiu tõmbas peoga üle juuste, muutes soengu maaliliseks segadikuks.

Mary oli end hällikeses mõnusalt kerra tõmmanud ja magas süütu lapsukese õndsat und. Patricia aga ei tundnud end hoopiski süütukesena. Aega on vähe. Tuleb tegutseda, aga mitte paigale takerduda.

Miski tema plaanis ilmselt ei toiminud. Sellele oli mitu seletust. Nad kas mängisid erinevate reeglite järgi või tõlgendas Pat valesti mehe käitumist või ei huvitanud ta Shelli üldse või mängis ta liiga avalikult ning mees kaotas seepärast ta vastu huvi.

Nad käisid kauplustes, lõunastasid ning käisid ühes Shellile soovitatud maja vaatamas. Kogu aeg käitus Shell nagu laitmatu härrasmees.

Normaalsetel asjaoludel, kui nad oluksid lihtsalt peremees ja teenija, oleks kõik olnud suurepärase.

Ent antud olukord oli ebatavaline. Patriciale oli tarvis, et Shell hakkaks temaga mängitlema. Siis võiks ta kujutada meeletut kiindumust, teha näo, et on valmis alus-

lama suhteid, ja kui mees on lõplikult üles keeratud, anda talle tõhusa kõrvakiilu ja uhkelt lahkuda. Enne seda küsib temalt, kuidas talle meeldib, kui teda ära kasutatakse ja seejärel talle hinge sülitatakse.

Pärast seda, kui nad olid Mary vannitanud ja ta magama pannud, soovitas Shell:

"Ma teen salati ja küpsetan paar biifsteeki."

Nüüd tõrjus sütel küpsetatud liha lõhn kõrvale isegi algava öö hõngu. See ajas kergelt iiveldama.

Ei, pigem tulenes see närvipingest. Lisaks veel vastikusetundest enda suhtes – ta oli valinud üpris räpase neimavahendi. Aga olgu kuidas on, tuleb end kätte võtta. Mõte Danale annab otsusekindlust alustatu lõpule viia.

Valkne õhtutuul mängis lastetoa kardinatega. Patricia lükkas ühe neist kõrvale ja nägi, kuidas Shell all terrassil askeldas – asetas madalale tiikpuust lauale taldrikuid, klaase, veinipudeli ja toiduvaagnad.

Neiu sisemus tõmbus kokku. Tuleb tegutseda otsustavamalt, panna meest astuma esimest sammu. Aega ei lohi kaotada. Paari päeva pärast on nad taas Bostonis. Seal ei jää Patricia mingil juhul enam tema juurde, vaid läheb tagasi oma agentuuri.

Pat käis duši all ja tõmbas ülle lühikese siidhommikumantli. Võiks ju minna õhtusöögile ka nii, peaaegu paljana, kui mitte arvestada õhukest riiet. Ent selliseks teoks läks vaja erilist vaprust ja veel midagi, mida Patricia kahjuks ei olnud.

Neiu kirus end otsustusvõimetuse pärast, tõmbas jalga väga lühikesed püksid ja pani selga pluusi, mis ulatus talle vaevalt pihani. Tema välimus ei olnud ilmselt tõine, seda enam, et mõni pluusinööp oli väljakutsuvalt lahti.

Patricia silmitses end kummutipealsest peeglist. Vaatamata sellele, et tema siinne rõivavaru oli pehmelt öeldes napp, läks tal siiski korda saavutada soovitud

tulemus. Tema väljanägemine oli vägagi seksikas, kuid ilme ei olnud selle naisterahva oma, kes on igal hetkel valmis kõigeks, kuid sinna ei saanud Pat midagi parata.

Ta otsustas jääda paljajalu ning mitte kammida juukseid, jätta need maaliliselt sassi. Jumestust ta ka ei teinud. Siis heitis ta viimase pilgu rahumeeli magavale pisikesele ning libistas hinge kinni pidades sõrme üle lapse roosa põse.

Südamesse valgus ootamatu õrnuselaine. Lausa ime, kui kiiresti oli see tilluke olend saanud talle vaata et maailma kõige kallimaks. Patricia soovis äkki, et tal oleks võluvitsake, mille abil saaks muuta Mary isa truuks abikaasaks, tuua tagasi ta ei tea kus viibiv ema ja teha sellele lapsele kõige hinnalisem kink – õnnelik ja muretu elu koos armastavate vanematega. Samas kirus neiu end – ei tohi olla säherdune sentimentaalne tobuke! Võluvitsakest tal nagunii ei olnud. Ainus, millega ta sai Maryt aidata, oli muuta ta ülekäte läinud isa suhtumist naissoosse, panna teda omal nahal tundma, milline tunne on, kui sinuga käitutakse nagu pörandakaltsuga. Kui see mees on alandamise läbi teinud, ei käitu ta ehk enam viimase lurjusena.

Pat kogus oma vaprusse kokku ja hakkas pikkamisi keerdrepi alla minema. Tuleb mängida flirdikohtumist.

Neli kiirustas terrassile. Ta kartis peatuda ja mõelda sellele, mida ta teeb. Siis oleks vaprus ta lõplikult maha jäänud.

Vaatamata sellele, et ta astus paljajalu hääletult, näis Shell ilmselt tunnetavat ta kohalolekut. Tõstmata pilku grillahjult, millel ta liha kallal nõidus, ütles ta rahulikult:

"Valage endale vahepeal veini. Biifsteegid on varsti valmis."

Neli tõmbas kramplikult hinge. Miskipärast rõõmustas ta selle lühikese ajapikenduse üle enne oma õelate plaanide elluviimisele asumist. Patricia käed võbisesid ning pudel klõbises vastu klaasiserva, kui ta hakkas endale veini valama.

Ometi oli praegu paras aeg hakata oma kahtlast osa elendama. Valada ka temale jahutatud veini, astuda lähemale, teha juttu, kuni ta sööki teeb, hakata talle silma vaadates naeratama, poosetama ja ripsmeid lehvitama või mida veel peab tegema naine, kes tahab näidata oma flirdivalmidust.

Ent Patricia ei teinud miskipärast midagi sellist. Selle asemel tahtnuks ta kusagile joosta ja peitu pugeda. See mees lausa rusus teda oma pikkuse ja õlgade laiussega.

Pööramata pilku Shell'i laialt seljalt, astus neiu külitsi kiviterrassilt alla ja istus, jalad risti, jahedale rohule. Beejärel tühjendas ta klaasi ahne söömuga.

"Näib, et teile oli vaja just seda."

Mehe summutatud kahedast häälest kostis kavalaid riote. Shell oli äkki ta juures ja neiu võpatas. Ta ei tahtnud üldse, et mees ta hingetõmbeminuteid häiriks. Shell istus ta kõrvale rohule ning Patricia kortsutas tahtmatult kulme. Mees oli liiga lähedal.

Alkohol levis aeglaselt mööda kogu keha ning neiu

hakkas kuum. Aga võib-olla tugeva mehekeha lähedusest? Pat tunnetas äkitselt, et on peaaegu alasti.

"Võtke minu oma."

Shell võttis ta sõrmede vahelt tühja klaasi ja pisti pihku täie. Nende käed kohtusid viivuks. Neiu tõmbas järsult hinge ja ta silmad avardusid. Ta silmad peatusid Shelli tundlikel huultel, millel mängles vaevumärgatav pilklik muie.

Veini Patricia enam ei tahtnud, kuid võttis siiski klaasi, et anda kätele tegevust ja üldse millegagi tegelda. Ta rüüpas mõtlemata jahedat jooki ja taipas, mida teeb, alles siis, kui oli ära imenud tubli pool klaasitäit. Neiu asetas kiiresti klaasi murule. See veel puudus, et ta end vinti trimpaks. Või püüab mees teda meelega purju panna, et ta enam ei kujutleks, mida teeb? Aga vahest on see ta tavaline viis naistega käituda?

No nii, püüame selgusele jõuda, otsustas Pat. Veenud, et neiu on valmis ta avanssidele vastama, ei võtnud Shell enne midagi ette, kui tütar magama pandud. Nüüd ei ärka laps enne hommikut ja võib tegutseda. Siia maani on kõik loogiline. Aga mis saab edasi? Küllap kavatses mees oma uue ohvri oimetuks joota. Siis langeb ära vajadus lipitseda, tõendada oma kiindumust ja teha igasuguseid trikke, mida mehed vajavad võrgutamiseks. Võib julgelt rünnata. Seejärel mõistagi voodisse – ning tervist, armas tüdruk. Sina ei räägi sellest kellelegi, mina samuti mitte. See on meie väike saladus ja naine ei saa midagi teada.

Issand, milline jäledus! Kuidas ta seda meest vihkab! Patricia oli valmis teda maha lööma, kui mees peaks julgema teda puudutada.

Ent Shell ei mõelnudki teda puudutada, vaid üksnes ütles rahulikult:

"Lähme sööma."

Ta tõusis kergelt jalule ja ulatas neiule käe.

Pat võttis abikäe vastu ainult seepärast, et vastasel korral pidanuks ta neljakäpukil terrassile roomama. Pea hakkas äkki meeletult pöörutama. Iga keharakk vastas mehe soojade sõrmede julgustavale puudutusele. Neiu vajus tahtmatult ta õla najale. Shell kummardus maast klaasi võtma ja kui ta end sirgu ajas, kaldus Pat ta poole ja nende kehad puutusid hetkeks kokku. Neiu äkitselt tundlikuks muutunud rinnatipud libisesid hetkeks üle mehe tugevat rinda katva särgi.

Pat ahhetas tahtmatult. Peas keerlesid täiesti võõrad tunded ning ta tardus täielikus hämmingus paigale. Teda lõhestasid täiesti vastandlikud soovid. Ühtaegu tahtnuks ta nii mehele kaela langeda, end tema vastu suruda, kui põgoneda sinna, kuhu jalad kannavad.

Viimane oluks mõistagi ohutum, kui oma neimapaani elluviimise jätkamine, aga mis teda ähvardab, kui ta jätkab mängu oma reeglite järgi?

Ainus raskus seisnes selles, et ei oleks halb neid reegleid mitte unustada. Patricia keha ei kavatsenud ilmselt tunnistada mingeid reegleid.

Neiu peas läks kõik lõplikult segi, kuid samas asus Shell talle appi.

"Seisa!" käsutas ta.

Ootamatule rüütellikkusetundele alludes muigas Shell kõveralt ja kehtas kahetsevalt õlgu. Kõik võinuks olla väga lihtne – neiu riputas end tegelikult ise talle kaela.

Hoides ühes käes klaasi, oskas Shell teisega talle nõjatava lapsehoidja eemaldada, hoida teda parajas kauguses ning viia rõdu poole, kus biifsteegid olid kindlasti juba jahtunud ja muutunud vintskeks, nagu saapatald.

Kui neiu talle otsa varises, elas Shell üle üht raskeimatest kiisatustest. Mingil hetkel arvas ta, et Pat tegi seda meelega. Teiselt poolt oli võimalik, et see tuli liiga kiiresti ära joodud veinist.

Lõpuks otsustas Shell siiski, et kõiges on süüdi alkohol. Ta ei tahtnud neiuist pahasti mõelda. Ta üksnes haaras Patil tugevamini pihast, et see täies pikkuses rajale ei patsataks.

Antud olukorras eelistanuks Shell teda üldse mitte puudutada. See oli tema enesevalitsemisele liiga karm katsumus. Kui neiu oleks täiesti kaine ja täielikult tunnetaks, mida ta teeb, oleks teine asi.

Shell kujutles elavalt, mis võinuks siis juhtuda, kuid nägemus sai liiga elav ja ta kupatas selle minema. Ta viis neiu aialaua äärde ja seadis istuma.

Soov neidu sülelda oli nii tugev, nagu tal ei olnud enam ammu ette tulnud. Nooruspäevil küll, kui ta tahtis naisekeha magusaid saladusi tundma õppida.

Ent Shell teadis, et praegu ei hakka ta tegema midagi sellist. Kui ta lõpuks nii kaugele jõuab, peab neiu teadvus olema selge, mitte aga mõtlematust veinitarbimisest tumestatud.

Peale selle oli tal veel üks oluline põhjus selle võluva naisterahva vastu huvi tunda. Ta peab saama teada, miks neiu vajab lisateenistust. Selleks aga on vaja, et ta hakkaks meest usaldama. Kui ta aga annab voli ootamatult tembutama hakanud hormoonidele, kahmab neiu sülelusse ja katab ta näo suudlustega, siis kaotab ta Pati usalduse alatiseks.

Ei. Veel on liiga vara. Mõistagi on Patricia oma õest vanem ja kogenum ning ka mitte nii lapsemeelne. Kui ta nende juhusliku kehapuute ajal ehmunult ahhetas, taipas Shell otsekohe, et neiu reageerib temale samuti, nagu tema neiu. Mõlemas süttis leek.

Ometi ei kavatsenud Shell sündrnuusi kiirendada. Vaist ütles talle, et edasised suhted selle neiuga võivad kujuneda ülimalt huvitavaks, isegi enamaks. Sestap ei olnud tal vähimatki tahtmist riskida ning kõike oma tobeda kiirustamisega ära rikkuda.

Õnneks ei olnud liha jõudnud muutuda lõplikult kummitükiks ning salat oli oivaline. Shell valas endale veini ja pakkus ka Patile, kuid neiu raputas pead, kattis klaasi peoga ja tähendas, silmis kaval helk:

"Sööki teete üpris keskmiselt. Muide, oleks huvitav teada, miks peavad mehed liha grillimist sütel täiesti väärlikaks tegevuseks, kuid on pigem valmis surema, kui köögipliidi juures seisma või kartuleid koorima?"

"Ei maksa üldistada." Nüüd sähvatasid mehe silmad üle klaasiserva sama kavalalt. "Mitte iga naine ei saa minust paremini hakkama pliidi või näiteks köögivalamu juures. Alustasin muide köögivilja hautamisest Maryle, nüüd aga – uskuge või mitte – võin hõlpsasti teha kuuete inimesele neljakäigulise lõuna."

Patricia oli valmis seda uskuma. Mitte seetõttu, et ei pidanud teda võimeliseks valetama – ta ju valetas vaesele Danale suud-silmad täis – ja mitte ka seepärast, et ta naeratus oli relvitustav ja uskumatult seksikas. Ei, põhjus oli toistsugune. Vaatamata sellele, et Shell oli rikas nagu Kröösus, ei kiidelnud ta kunagi oma rikkusega. See äratas tahtmatult lugupidamist.

Näiteks maja, mida nad täna Shelli soovil Lawrence'i lähedal vaatamas käisid, oli jõukuse ja laitmatu maitse kehastus. Hoone oli ülimerne, paiknes keset hästi hooldatud parki. Sellest õhkus iga sammul luksust ja mugavust. Sealjuures ei olnud see karjuv luksus. Kõik oli hoolikalt varjutatud. Patricia arvas endamisi, et see maja sobib ideaalselt ning Shell astub viivitamatult oma advokaadiga lepingu sõlmimise asjus ühendusse.

Ent tema üllatuseks tähendas Shell, kui nad olid läbinud avara, kuppellaega kasvahoone ja raamatukogu klaasist lükandukse:

"See kõik on muidugi üpris nüüdisaegne, tõeline avantgard, kuid ei ole tunda koduõdusust. Siin ei saa joosta ega askeldada. Kas pole tõsi, lapsuke?"

Paraku oli Pat sunnitud tunnistama, et ka köögis saab mees hakkama sama osavalt, nagu oma tütrekesegagi. See ei meeldinud neiu. Ta ei tahtnuks leida Shellis mingeid positiivseid omadusi. Ta peab vihkama seda meest algusest lõpuni, nüüd aga hakka või tema mõningaid iseloomujooni austama.

Aga see ei loe. Vahest ehk ongi temas midagi head, kuid see ei vabanda ta tegu.

Praegu kallutas Shell end ettepoole, aetas päevitunud käed rohmakalt tahutud aialauale ja keerutas pikade tugevate sõrmede vahel kaasi peent jalga. Näoilmet ei suutnud Pat näha, sest aias oli juba läinud hämaraks, kuid mehe hää lõõnaskas soojalt ja kuidagi väga intiimselt:

"Rääkige mulle endast, Pat."

Paljulubav algus! Ta ei hakka mehele midagi rääkima, vähemalt mitte praegu. Hiljem, seda küll, siis, kui ta pahvatab Shellile näkku, kelle õde ta on. Praegu aga pigistas Pat endast välja midagi võluva naeratuse taolist ja lausus vaikselt:

"Kindlasti võime leida mõne vähem igava jutuaine. Näiteks teie..."

"Hoopiski mitte," katkestas Shell. "Võin teile kinnitada, et mulle olete äärmiselt huvitav jutuaine. Ta olete tõeline mõistatus."

See oli selge tõde. Praegune naeratus, mis nagu kutsus meest flirtima, oli terav kontrast ta äsjase valvsa, peaaegu masendatud pilguga. Näis, nagu kutsuks Pat teda lähemale, kuid tarvitseb tal astuda ükski samm, ja neiu pistab põgenema.

Shell naeratas talle, püüdes neidu rahustada ja panna teda tundma end vabamalt. Võib-olla ta siiski avaneb? Kui tal on muresid agentuuriga, siis ehk saab ta aidata. Abistada aga Shell tahtis, ja hoopiski mitte see pärast, et tal on tööalaseid sidemeid neiu perekonnaga.

Beda oli ta valmis endale ausalt tunnistama.

Shell tegi uue katse juttu alustada.

"Rääkige, miks te valisite just sellise elukutse – võõraste laste hoidmise? Kas olete kogu aeg töötanud hoidjana või on teil veel mingi muu amet?"

Kustuvast päevavalguses näis neiu nahk vandli värvi, lühike top jättis nähtavale peene piha, pika sireda kaela ja käsivarred, kuid eriti ahvatlev oli rindadevaheline lohk.

Shellis puhkes taas terav, taltsutamatu ja juhitamatu lha. See tüdruk oli ebatavaliselt seksikas.

Nähes, kuidas mees äkki toolil nihelema hakkas ning kuidas kurrud ta suunurkades süvenesid, tegi Pat ehmalusest suured silmad. Aimates, mis võib olla selle muudatuse põhjus, hakkas neiu kiiruga uut jutuainet otsima.

Näis, et mäng läks vahvalt korda, kuid mees ei asunud sõnadelt tegudele. Selle asemel näis ta hakkavat ilmutama kärsituse tundemärke. Aga neiu ei saanud ju sellele küsimusele vastata!

Neiu neelatas kramplikult. Olukord muutus ähvardavaks. Hüva, anname talle viimase võimaluse enda õigustamiseks. Ta proovib nagu kogemata nimetada Shelli naist ja vaatab, kuidas mees sellele reageerib. Kui see annab seletuse, miks Julie nendega kaasas ei ole, ning see seletus osutub mõistlikuks, hindab Pat oma arvamuse ümber ja peab mehe avansse süütaks flirdiks.

Kui aga Shell hakkab laulma, et naine ei mõista teda või et Juliel ei ole tema elus kuigi suurt kohta, saab kohe selgeks, et leopard ei ole oma tähne muutnud. Siis annab neiu otsustava hoobi.

"Te ju ei hakka langetama otsust maja kohta enne, kui olete missis Grammeriga nõu pidanud?" pahvatas Pat.

Kõik. See on siis nüüd öeldud. Kuigi Shell ei olnud kordagi naise nime suhu võtnud, pidi küsimus olema antud olukorras täiesti loomulik. Pat jälgis pingsalt mehe

nägu, otsis sealt segaduse märke, kuid see üksnes mulgas ja kergitas laisalt oma laiu õlgu.

"Miks te nii arvate? Ta veedab Bostonis heal juhul vaid ühe kuu aastas. Seepärast ütleks ta esimesena, et see, kus me koos Maryga elame, ei ole talle põrmugi oluline. Nüüd aga – kellele ma kohvi keedan, mulie või teile?"

Olgu siis. Ta andis mehele võimaluse, kuid Shell seda ei kasutanud. Kõik asetus omale kohale. Selge, et Shell elab naisest tegelikult lahus ning võib seepärast käituda nii, nagu heaks arvab. Julie arvamus ei tähenda talle midagi.

Nüüd on aeg hakata tegutsema, käis Patricial läbi pea. Kuigi süda haamerdas meeletult, sundis neiu end aeglaselt tõusma. Ta asetas peod kukla taha ja sirutas end painduvalt.

"Täna, ma ei soovi kohvi. Jalutan pisut aias. Pärast biifsteeki on minu arvates kerge kehaline koormus kasulik."

Samas langetas Pat kiiresti käed. Mehe pilgust, mille see temast aeglaselt üle libistas, tekkis kõhust allpool kummaline kramp ja hää, millega ta Shelli endaga kaasa kutsus, kõlas nii, nagu oleks see lastud üle roostes riivi.

Patricia pöördus aeglaselt ning suundus kergelt puusi õõtsutades aeda. Ühelt poolt soovis ta, et Shell temale järgneks, teisalt aga palvetas, et ta seda ei teeks.

Shell jõudis talle kiiresti järele.

"Vaadake hoolega, kuhu astute," hoiatas ta. Pimedus tihenes ja Patricia paljad jalad valendasid rohus. "Siin võib olla teravaid kive ja jumal andku, et te end ei vigastaks."

Shell püüdis nende argiste sõnade taha varjata äkki tekkinud tuhinat haarata neiu sülle, viia ta oma voodisse ja armastada seni, kuni Pat taipab, et kuulub ainult temale.

Pagan võtku, mis mõtted need on? Shell ei osanud arvata, kuidas tekkis see jampsiidee. Varem ei olnud

selline normaalne ja loomulik asi, nagu kiindumus naisesse, isegi haruldaselt veetlevasse, muutnud teda sõberduseks nõrgamõistuslikuks, peaaegu maniakiks!

Shell puhastas kuivanud kõri.

"Meil on tarvis rääkida, Patricia. Tõsiselt rääkida."

Seda tulnuks teha juba varem. Oleks pidanud Patile kohe ütlema, et ta teab, kes on neiu tegelikult, vabaneda salatsemisest, panna kaardid lauale ja alles siis anda voli ebatavalisele kiindumusele, mis hõivas teda iga minutiga üha enam ja nagu ta aimas, Patriciat samuti.

Samal ajal peatus neiu järsult. Miks nimetas Shell teda äkki täieliku nimega? Olukord muutus ootamatult keerukaks ja rääkimisest ei saanud olla juttugi.

Pat võpatas tahtmatult, kui mees käed ta pihale asetas. Soojade käte puudutus ta paljal ihul oli talle täielik vapustus ja halvas ta hetkeks. Neiu ei suutnud lausuda ühtki sõna ja üksnes oigas tasa, kui käed teda tugevamini pigistasid.

Mehest lähtuv soojus joovastas teda. Pat ei suutnud liigutada, üksnes surus end katkendlikult hingates tugevamini mehe vastu. Shell torises midagi, otsekui pahandaks enda või tema, aga võib-olla nende mõlema peale, langetas pea ning liibus Pati huultele.

See oli ahne, ürgjõuline suudlus. Patricia tundis oma vastust ja taipas, et see ongi tõeline kirg. Nii võib üksainus mees ta keha laulma panna. Kõik ta tunded teravnesid. Ka kõige puhtam neitsi ei suuda temale vastu seista.

Pat ei teadnud, mis temaga toimub. Tema kava kohalt pidi ihast kõrbema mees, mitte aga tema ise.

Patricia ärkas Mary peene hääle peale. Noor olend kavatses kogu hommikuse linnukoori üle laulda.

"Tuleb välja, et oled meil varajane linnuke."

Pat toetus küünarnukile ja heitis juuksed näolt. Oli nüüd seda vaja. Kell alles kuus, aga pisike juba ärkvel, lõbus ja energiast tulvil ning muudkui sädistab. Tema hoidja aga ei saanud peaaegu kogu öö vältel magada. Ta veetis öö üksinda ja oli selle eest tänulik, sealjuures mitte iseendale.

Mingil hetkel seal aias näis, et on juba ette määratud jagada peremehega voodit. Neiule tuli peale mingi volder meeletusehoog ning üksnes selle meenutamisel veeres temast üle kuumalaine.

Kui mehe käed libisesid pluusi alla, hakkasid pihal aeglaselt tõusma, jõudsid selgrooni ja seejärel peatusid ta rindadel, haaras Patricia metsik kireleek, mis sundis teda Shelli kuumlevale kehale aina lähemale nihkuma. Iha muutus täiesti talumatuks.

Äkki sosistas Shell otse ta võbisevatele huultele:

"Näed nüüd, mida sa minuga teed? Kui arvad, et ei ole veel õige aeg, siis peata mind, ainult tee seda kõige püha nimel otsekohe, enne kui ma lõplikult pea kaotan."

Mehe põidlad liikusid aeglaselt ta pundunud rinnatippudele. Neiu rinnad pakitsesid ihast ja ta soovis meeltult, et Shell teda kunagi lahti ei laseks, et ta teda armastaks. Pat oli juba valmis tingimusteta käpituleeruma, kui Shelli häälel tema tumenenud teadvusse jõudis.

Miski tardus ta sisemuses. Patricia oli kindel, et isegi ta süda lakkas tuikamast. Ta haaras Shelli ettepanekust kiiresti kinni nagu uppuja õlekõrrest ja sosistas katkendlikult:

"Sul on õigus. Veel on liiga vara... liiga... anna andeks, Shell..."

Neiu rebis end sülelusest lahti ja astus ebakindlalt sammul mööda rada maja poole. Ta ei julgenud tagasi vaadata, sest kui mees sirutaks käed ja teda kutsuks, tormaks ta tagasi tema sülelusse ning siis käigu kuradile tarkus ja korralikkus! Nii tugev oli Shell Grammeri võim ta üle!

Soe kuuvalguseta öö oli vaikne ning õhk nii liikumatu, et ta kuulis selgesti Shelli raskeid hingetõmbeid. Need olid peaaegu oiged, kuid neiu sundis end neid eirama ja jonnakalt edasi astuma.

Pat sai oma tahtmise, pani mehe piinlema, aga mida ta sellega saavutas? Tal endalgi oli sama piinavalt raske. Veel pisut, ja ta oleks langenud abielus mehe embussel. See mõte pani ta võpatama.

Püha taevast, miks on sellel mehel tema üle säherdune maagiline võim? Shell lihtsalt nõidus ta ära ja veel pole teada, mida see talle maksma läheb.

Patricia pilgutas silmi ja raputas endalt maha meenutused, mis ei kutsunud temas esile midagi peale kõrvelava häbi, ja püüdis naeratada voodis hüplevale imekenale olendile.

"Hea küll, kullake, kui sa lubad end hästi ülal pidada, siis läheme pesema ja alustame oma päeva," ütles Pat häält alandades ja võttis selgesilmse pisikese sülle. "Me ju ei taha isa äratada, eks ole?"

Jumal hoidku selle eest, lisas ta mõttes. Kell kuus on liiga varajane aeg ning sinu papakesega suhtlemiseks täiesti kohatu, lapsuke. Ma pean enne oma aju korda saama.

Ta asetas lapse põrandale ning otsis välja mõlemale päevaks vajalikud asjad. Patricia püüdis keskenduda, kuid asjatult. Ainus, mida ta kindlalt teadis, oli see, et loole tuleb kiiresti lõpp teha. Rohkem kui kunagi varem igatses ta rahuliku, mõõduka elu järele.

Peale muu hirmutas see olukord teda. Shell hakkas talle tahtmatult sümpaatseks muutuma, talle meeldis

olla temaga koos, vaatamata sellele, et teadis tema kohta vastikuid asju.

Kõige hullem aga oli see, et talle meeldisid mehe puudused. Pat nautis mehe paitusi ja suudlusi ning oma tohutuks häbiks ihaldas enamat. Kui mees teda kallistas, juhtus midagi. Sündis ürgne kehaline kiindumus, nii tugev, et pani neiu unustama, kes ta on ja miks ta üldse siin viibib. See aga ei kuulunud üldse ta plaanidesse.

Mida rutemini see lõpeb, seda parem, kinnitas Pat endale oma hoolealust pestes ja riietades. Sealjuures püüdis ta teha kõike võimalikult vaiksemalt.

"Kas lähme aeda einestama?" sosistas neiu, kui Maryl keerdrepi alla kandis.

Pat oli juba otsustanud, et hakkab uuesti Shelliga mängitlema, et viimane hakkaks arvama, nagu oleks neiu valmis tema juurde voodisse kalpsama. Enne seda aga vajab ta hingetõmbeaega. Ta on selle ära teeninud.

Patricia tegi andestamatu vea, kui ütles Shellile, et sündmused arenevad liiga kiiresti, ja lisaks veel põgenes. Nüüd tuleb mehele näidata, et ta on järele mõelnud ja ümber otsustanud.

"Is-si-sii!" kiunatas Mary äkki rõõmsalt. Patricia tardus paigale.

Tal hakkas peaaegu kehaliselt paha. Ta oli arvanud, et Shell magab veel vähemalt tunni.

Pärast eilset lähedust mehele taas silma vaadata – juba sellest mõttest hakkas piinlik, ent pisike rabeles ägedalt ta süles ja sirutas isa poole käekesi. Pat pöördus vastumeelselt ja tundis, kuidas puna põskedele valgub.

Shell Grammer kavatses ilmselt minna vannituppa, mida nad olid äsja Maryga kasutanud. Ta oli peaaegu alasti, ainult lühikestes spordipükstes, mis kuigi palju ei varjanud. Mitte grammigi liigset rasva. Patricia suu tõmbus kuivaks.

"Tere, tüdrukud!"

Mehe ilme oli imetabaselt rahulik. Ei paistnud küll nii, nagu oleks ta Pati kombel kogu öö voodis väherdanud. Silmad olid veel unest ähmased. Või ähmastas neid kirg?

Shell astus nende juurde, kummardus ja suudles tüdriku õrnalt roosale põsele. Sealjuures oli ta nii lähedal, et Patricia eristas isegi ta päevitunud naha poore.

Kui lähedal ta seisab! Peaaegu nagu eile, kui mees teda suudles ja talle häbenemata ette seatud keha katkus. Praegugi, kui ta kummardus tüdriku tervitama, lebas ta käsi Patricia õlal ning hetkeks tekkis neil tunne, et nad on üks tervik. Miskipärast tuli nututuju. Mõistagi oli see rumal, kuid neiu ei osanud endale seletada, mis temaga toimub.

"Mulle näis, et sa rääkisid midagi aias einestamisest. See on hea mõte. Mulle piisab kohvist ja röstleivast. Kümme minuti pärast. Kas sobib?"

Shell astus eemale ja perekonnatunne kadus. Mehe näol säras valgehambuline naeratus ning ta pöördus aeglaselt vannitoa poole... Jah, see mees teadis, milline võim on tal neiu üle.

Väikeses köögis, kus Mary reipalt ringi roomas ja ta jalus sekeldas, püüdis Pat hommikusööki teha. See läks tal korda kiiremini, kui hingelise tasakaalu saavutamine. Ent vaevalt jõudis neiu pisut rahuneda, kui kööki ilmus Shell ja kõik varises põrmuks.

Mees kandis kergeid halle pükse ja musta kraeta puuvill-äärki. Niisked juuksed olid kammitud taha. Kogu ta olekust õhkus nii oivalist mehelikkust, et neiu tundis taas luttavat võbinat.

Patil jätkus jõudu üksnes kramplikuks neelamiseks ja noogutamiseks, kui Shell võttis kandiku maisihelveste, Mary apelsinimahla ning täiskasvanuile mõeldud kohvi ja röstleivaga.

"Ma võtan kandiku ja sina Mary. Nõus?" pani ta ette. Neiu allus, nagu on sünnis kuulekale teenijale. Ent

hinges tõusis mäss, keeldudes seda komöödiat jätkamast. Kui tahad kas või kuidagi kätte maksta, pead järgima esialgset kava, andis Pat endale karmi käsu.

"Tead, selle vabaõhuetendamisega võib täiesti ära harjuda."

Shell istus aialaua äärde ja võttis Mary sülle seniks, kuni Pat täitis talle kausikese maisihelveste ja piimaga.

"Või veel! Harjuda on kerge, tõsi küll, kuni esimeste vihmadeni ja talvekülmadeni." Neiu naeratas, püüdis käituda rahulikult ja loomulikult. Ta valas endale ja Shellile kohvi, istus mehe vastu ja võttis aurava tassi pihkude vahele. "Aga täna on tõesti imeilus hommik ja aed väga sümpaatne. Huvitav, kuidas seda suudetakse nii korras hoida, kui pererahvas käib siin ainult nädalavahetustel?"

Pat taipas, et lobiseb tühjast-tähjast ning et ka Shell sellest aru saab.

"Minu teada käib siin paar koda nädalas keegi külast ja teeb kõik, mis tarvis." Mehe pilk libises neiu huultele, peatus seal mõne viivu ja tõusis siis taas silmadele. "Aga ma ei rääkinud üldse aiast ega ilusast ilmast. Tahtsin öelda, et võiks harjuda alati kolmekesi olema."

Aga kuidas siis on sinu naisega, sõnamurdlik lurjus? Patricia hoidis vaevaga tagasi keelele kippuvaid etteheiteid. Ta ütleb kõik välja hiljem, kui mees on juba kindel, et uus lapsehoidja on valmis temaga voodisse minema ning teda tarvitseb ainult kutsuda. Seniks aga tuleb armsalt naeratada, lohutada end sellega, et peagi saab ka mees teada, mida tähendavad hingevalu ja alandus.

Pat laskis mehe viimase märkuse kõrvust mööda ja küsis rahulikult:

"Kas kavatsed täna kaks ülejäänud maja üle vaadata? Meid võtad kampa? Mida ma siis teen, kas võtan toiduvaru kaasa või ei ole selleks vajadust?"

Pat kallutas pea küljele ning vaatas mehele poolsuletud ripsmete alt otsa. Las Shell arvab, et eilne "liiga vara" on täna "võib-olla".

Vastuseks vaatas Shell neidu tähelepanelikult. Hetkeks surus ta huuled otsusekindlalt kokku, nagu kavatses öelda midagi tähtsat, kuid ta laiad õlad lõdvestusid otsakohe ning ta piirdus sõnadega:

"Muidugi mõista läheme kõik koos. Mulle on väga oluline kuulda sinu arvamust. Ma panen kaasa karastusjooke ja puuvilja, sina sea seni valmis Maryle vajalik."

"Kõik. Rohkem ma otsima ei hakka."

Maja, mis kandis veidrat nimetust Concordi Allikad, oli lihtsalt täiuslik. Shell taipas kohe, et kui ta otsiks kas või sada aastat, midagi paremat ta Maryle nagunii ei leiaks. Maja ümbritsesid metsad ja lillerikkad aasad ning hästihooldatud aed – lausa paradiis kasvavale lapsele.

Nad olid äsja saabunud valduste piirile ja väljunud liikpuukehiga ümbritsetud roosiaia. Maja juurde viival alleel ilmus nende ette Concord kogu oma kaheksateistkümnenda sajandi veetluses.

"Kuidas sulle meeldib meie uus kodu, Mary?"

Shell pani tüdruku maha, ajas end sirgu ja seadis Patile kae ümber õlgade. See lihtne liigutus tuli välja täiesti loomulikult. Shell naeratas kergelt ja küsis:

"Aga sina, Pat? Mida sina maja kohta ütled?"

Neiu arvas, et talle väga oluline.

"Lihtsalt fantastika..."

Mida muud võiks ta veel öelda? Maja oli tõepoolest vapustav, nagu kogu see päev, mille nad veetsid, uurides erutatult kõik tube, iga nurka ja panipaika ning hüüatasid midagi, vaadates sisustusesemeid, mis endine peremees oli maha jätnud.

Jaa, see oli fantastika, õigemini fantaasia. Kust tekkis see rõõm ja rahu, nagu oleks neiu lõpuks naasnud koju, oma perekonna juurde, kus kõik kuulub igaühele? Selge fantaasia...

Praegu, sel imekenal päikeselisel päeval, kui ta seisis

päris mehe lähedal, kelle käsi oli ümber ta õlgade, ning nad vaatasid valgepäist pisikest, kes tippis lõbusalt mööda rada, potsatas rohule ja naeris õnnelikult, tikkusid neiule silma soovimatud pisarad. See ei olnud isegi illusioon. See oli täielik vale.

"Mina arvan sedasama," vastas Shell.

Soov kahmata Pat süle ja suudelda teda teadvuse kaotuseni, mis hõivas teda iga kord neidu nähes, teda puudutades või pelgalt temale mõeldes, oli nii tugev, et ähvardas kontrolli alt väljuda. Tuli midagi teha.

Shell tõmbus eemale ja pistis käed sügavalt taskutesse.

"Toon asjad autost ning ühtlasi lasen helistada ülejäänud maja omanikule, et me ei hakka seda enam vaatama. Nüüd, mil oleme leidnud Concordi Allikad, ei ole enam mõtet veel kusagile sõita."

Rääkides eemaldus ta Patist, sest kui nad seisisid lähes-
tikku, ei suutnud Shell end usaldada.

Pat rebis vastumeelselt pilgu ta näolt lahti ja hakkas jälgima tüdrukukest, kes juba roomas üle tee lillepeenra poole.

"Hüva. Otsime kusagil varjulise koha. Näiteks selle plaatani all maja kõrval."

Vastust ootamata võttis Pat Mary süle, surus imekena olevuse enda vastu ja astus maja poole.

Erinevalt tollest, mida nad eile vaatasid, ei elanud Concordi Allikais keegi. Kui nad saabusid, oli neil vastas kinnisvaramüügiagent. Shell võttis talt võtmed, lubas need tagastada ja soovis maja uurida ilma tema osavõtuta. Patricia kahetses otsekohe sellist otsust.

Veider tunne, et just siin on tema kodu, kasvas kogu aeg. Juteldes ja naerdes hulkusid nad mööda tube, imetlesid akendest paistvaid maastikuvaateid, oskasid kuidagiviisi eksida ka pööningule ja leidsid, et nende vaated sellele, milline peaks olema õdus kodu, langevad täielikult ühte.

Kogu sellest päevast õhkus mingit erilist rahu ja võlu, mis mähkisid endasse selle ebameeldiva, millele Pat ei tahtnud praegu mõelda. Oh, kui saaks alaliseks unustada, milline truudusetu, valelik ja petis on see mees!

"Ta'an ma'a!" nõudis Mary.

Pat asetas pisikese jalule ning võttis pihku talle usaldavalt ulatatud käekese. Neiu teadis, et hakkab selle ime-
lõreda lapse järele igatsema. Ta oli tüdrukusse juba tugevasti kiindunud ning hakkab tundma puudust päikese-
naeratusest, millega pisike teda hommikuti tervitas.

Shell võib pöörata segi maa ja taeva loomaks oma lapsele ideaalne kodu muinasjutuliselt kaunis ümbruses, milles too hakkab kasvama, kuid see ei õigusta tema patte. Patricia arvates jättis naine ta maha seepärast, et mees suhtus kergemeelselt altari ees antud töotustesse. See aga tähendas, et ta jättis teadlikult lapse emata, kellele on teda selles elujärgus väga vaja. Tüdrukule oli ema olemas üksnes hõberaamis piltide näol. See on andestamatu.

Pat ja Mary liikusid nii aeglaselt, et Shell sai nad kätte enne, kui nad vana plaatani juurde jõudsid.

"Kõik on korras," sõnas ta neist möödudes, et laotada puu alla vaip. "Agent jätab viimase maja ülevaatamise ära. ütlesin, et lähemal ajal astub minu volinik temaga ühendusse ostu asjus. Maja võtmed anname talle ära tagasiteel."

Ta istus juba puu all ja avas kantava külmiku.

"Liigutage end, kilpkonnad!" Mees mõõtis mõlemat naeruse pilguga. "Ma olen nälga suremas. Hakkame sööma ja puhkust nautima. Enne lahkumist vaatame maja veel kord üle."

"Milleks?" Patricia seadis Mary vaibale, istus kõrvale ja tõmbas jalad enda alla. "Tahad hakata kohe kardinat mõõtu võtma?"

Neiu naeratas, andes mõista, et tegi nalja. Ta püüdis käituda võimalikult vabalt. Kui õhkkond muutub taas pingeliseks, on tal raske seda taluda.

"Seda mitte." Shell naeratas talle laialt vastu. "Selle

jätan asjatundjate hooleks. Kuna ei ole teada seda asjandust tundvat naist, palkan ilmselt kujunduskunstniku. Aga kui soovid, võin selle töö ka sulle usaldada."

Selle sööda peale Pat ei näkanud. Ta võttis mehelt sarvesaia, murdis selle tükikesteks ja hakkas Maryt söötma. Shell oli tegelikult lahtise tekstiga mõista andnud, et temal ja ta naisel on omaette elu ja kõigega, mida ta teeb, ei ole naisel miskit pistmist. Võib arvata, et ülejäänud päeva vältel hakkab ta oma tütre hoidjat voodisse meelitama. See ei olnud pelgalt väljamõeldis. Selles oli võimatu eksida. Võtta kas või see, kuidas mees vaatas teda oma raugete hõbedaste silmadega, end ta vastu surus ja kutsuvalt häält madaldas. Kõik rääkis sellest, et mehel on tema suhtes täiesti kindlad kavatsused.

Mäng jätkus. Täna ei arene sündmused mõistagi nii kiiresti, nagu eile õhtul, sest samas oli Mary, kes isukalt oma banaani lutsis. Ent see üksnes suurendas kehalist pinget ja võib-olla ei jäta mees talle taandumisteed.

No miks ta eile oma võimaluse käest laskis? Oleks pidanud mehe veelgi enam üles kütma ja siis viimasel hetkel talle kõrvakiilu lajatama. Siis oluks tänaseks juba kõik lõppenud.

Ent neiu teadis vastust sellele küsimusele. See oli ehmatavalt lihtne. Kui nad ei oleks eile õigel ajal teadvusele tulnud, ei jätkunuks neil jõudu viimaks asja loogilise lõpuni, sest iga mehe puudutus ja pilk muutsid ta tahtejõuetuks idioodiks.

Ei, sellele tuleb teha lõpp. See otsus tekkis ootamatult, kuid Pat oli kindel, et see on ainuõige. Aitab juba nendest tobedatest ja ohtlikest mängudest ning jampsimõtteist sellest, kuidas anda Shellile teada, mida tähendab olla hüljatud, julmalt hüljatud.

Veel enne, kui päev lõpeb, räägib ta Shellile, kes ta tegelikult on, ja tuletab mehele meelde Danat, ütleb, milliseid tagajärgi põhjustasid tema südametuse ja kergemeelsus, ning lahkyb. Mängu jätkamine oli liiga ohtlik.

"Sa ei söö midagi."

Shell sirutas end murul välja ja toetus küünarnukile. Nii oli ta oma tütre hoidjale pisut lähemal.

Vastust sellele lõdvalt esitatud küsimusele ei järgnenud. Neiu kuldpruunid silmad tumenesid ning neist võl lugeda mingit arusaamatut ärevust. Pehmed roosad huuled paotusid ja võpatasid kergelt. Shellile tuli taas tahtmine neid imetabaseid huuli suudelda.

"Kas sul ei ole isu?"

"Ma..." Pat vaatas võiga saia ühes ja suurt punast tomatit teises käes ning asetaski oma söögi suurätile. "Ei, ma ei taha millegipärast üldse süüa."

Isegi talle endale tundus ta häälingeline ja võõras. Pat ei teadnud enam, mida mõelda. Ta oli omadega lõplikult sassis. Ainus, mida neiu teadis, oli see, et tuleb siit kiiresti lahkuda, kaugemale sellest mehest ja kõigest, mis on temaga seotud.

Patricia pöördus kõrvale. Ta tunnetas äkki eriti teravalt, kui lühikesed on ta püksid, kui pikalt need jalgu paljastavad, ja kahetses, et ei pannud ülle midagi tagasihoidlikumat. Reeglid, mille põhjal ta rumalusest seda mängu alustas, enam ei toiminud.

"Siis vähemalt joo midagi."

Vastust ootamata valas Shell papptopsikusse õunamahla ja ulatas talle. Neiu võttis selle vastu, püüdes hoolikalt mitte puudutada mehe sõrmi, ja rüüpas sõõmu. Samal ajal jälgis ta lugupidavalt, kuidas mees aitab tütrekest kruusist juua. Siis asetaski mees poolunise lapse valbale ja paitas teda seni, kuni suured tumedad silmad hakkasid kinni vajuma.

"Väsis ära. Jooksis värskes õhus. Lisaks üleerutus. Mul on väga hea meel, et Concord just parajal ajal

müüki pandi. Minu arvates ei leiaks kusagilt paremat paika. Maryle hakkab meeldima siin elada," lausus Shell leebelt ning tõstis silmad magavalt lapselt. "Aga sina, Pat? Kas sulle meeldiks siin elada?"

Või veel! Concordi Allikad oli oivaline paik. Ainult et mida loeks tema arvamus, kui ta selle ka välja ütleks? Pat ei mõelnudki vastata. Shell võib hakata teda üksnes keelitama, et ta hakkaks Mary alaliseks hoidjaks. Ta oli ju öelnud, et ei jää nende juurde kuigi kauaks.

Neiu kehtas hooletult õlgu ja vaikis. Õige pea ütleb ta mehele, mida temast arvab. Miskipärast see mõte Pati enam eriti ei innustanud, kuid pole midagi parata. Ta on selleks kohustatud. Dana pärast.

"Sulle meeldib rohkem linnaelu? Või on sul keegi noor-mehe, kelle pärast sa ei taha Bostonist lahkuda?" küsis Shell.

Veidral moel tuli talle alles praegu pähe mõte, et Patricia võib olla kaval. Miks nii hilja...? Ega tema ei ole ainus, kes peab seda neidu veetlevaks. Üldiselt aga seletus kõik üpris lihtsalt. Algusest peale oli vaist Shellile öelnud, et see naine on määratud üksnes temale ning kõik teised mehed tema elus ei tähendanud mitte kui midagi ja neile ei maksnud isegi mõelda.

Ootamatult kiskus ta süda valusalt kokku ning kurku ronis iiveldus. Üksnes mõte sellest, et Pat võib olla kellegi teise embuses, oli talumatu.

"Kuidas siis sellega on?"

Shelli hääl kõlas ootamatult järsult, aga mida muud talle üle jäi, kui neiu püüdis ilmselt vastamisest kõrvale pöigelda.

Keegi teine? Ikkagi huvitav formuleering. Sellega nagu peetakse silmas, et tema, Shell Grammer, on juba olnud üks Pati meestest. Praegu ei ole see muidugi nii, kuid Shell oli kindel, et peagi see juhtub.

Shelli järsk hääl pani neiu pöörduma. Mees vaatas

teda nii ainiti, nagu tahaks tungida ta hingesoppidesse, kõige salajasemate mõtete juurde.

Pat tõmbas põlved lõua alla, pani käed nende ümber, hõitis Shellile kiirpilgu ja suunas silmad rahulikult magavale lapsele.

Olgu siis. Ta vastab. Esiteks ei ole see raske, teiseks võimaldab võita pisut aega enne, kui heidab pommi ja puhkeb skandaal.

"Minu meelest on see kohatu küsimus, kuid üldiselt ei puuduta see riiklikku saladust. Ma ei eelista linna- ega maaelu. Mul on igal pool hea. Mis aga puutub noor-meestesse..." Pat vaatas mehele väljakutsuvalt otsa. Enam ei mingeid rauged pilke langetatud ripsmete alt. Sellel on lõpp. Ta oli juba loobunud tobedast mõttest Shell üles keerata ja siis talle vastu kõrvu äiata. "Mingeid tõsiselt romaane mul ei ole. Niisama – mõnikord kellegagi koos teatris või restoranis. Rohkemaks ei piisa mul aega. Olen ju ennekõike töötav naine, kes püüab elus edasi jõuda. See aga ei tähenda hoopiski, et olen külm nagu jäämägi."

"Ah vaat kuidas?"

Tume kulm kerkis irooniliselt. Pat ei teadnud isegi, miks ta end õigustama hakkas:

"Kuule, ma armastan oma ema, kuid pean tunnistama, et ta ei oska enda eest seista. Ta abiellus väga vara ja seni, kuni isa jahil õnnetult surma sai, toetus temale. Hiljem hakkas ta tuginema minule ja kuigi see näib veider, ka vanaemale. Ma ei taha olla selline, nagu tema. Tahan seista oma jalgadel ja luua omaenda elu. Alles pärast seda mõtlen sellele, kuidas seda kellegi mehega jagada. Seega siis – seni, kuni ma veel kindlalt ei tea, mida ma endast kujutan, on mu elus esikohal karjäär."

"Tõsi või?"

Mõistatuslik helk mehe silmades ja tema kummeline muie pidanuks manitsema Pati valvsusele. Shell nihkus

märkamatuult lähemale, tõstis käe ning libistas ettevaatlikult põidla üle neiu käsivarre.

"Aga mida sa karjääri all mõtled? Elu, mida täidavad võõrad lapsed, ilma enda omadeta?"

Pöial libises mööda kätt kõrgemale. Pat juba avas suu, et teda tõrjuda, kuid sõrm langes leebelt ta huultele ning neiu silmad avardusid hirmunult.

Mehe silmis vilksatas rahulolu. Sedasama väljendas ka ta naeratus. Otsekui oleks mees leidnud kinnitust sellele, mida ta otsis.

"Sa ütlesid, et ei jää kunagi ühte perekonda kauemaks, kui mõneks nädalaks, sest kiindud liialt oma noortesse hoolealustesse."

Shell tundis, kuidas õrnad huuled ta sõrmede all võpatasid, ning ta muutus äkki endale vastikuks, et püüab selliste võtetega neiuult tõde välja pigistada. Ometi jättis ta süüme piinad kõrvale ja jätkas küsitlemist. Ta pidi panna Pati tunnistama, et see lapsehoidja mängimine on täielik pettus.

"Kas see ei ütle sulle midagi?"

Sõrm laskus madalamale, lõuale, seejärel libises mööda kaela ja peatus rangluu juures, kus ta võis tunda meele- tuid pulsilööke.

"Näiteks mida?"

Küsimus lipsas välja masinlikult, kuigi ta keelelt sõnu ei tulnud. Näis, et Shelli lähedus halvas neiu täielikult. Ta ei suutnud end isegi liigutada.

"Näiteks seda, et sulle on tarvis oma lapsi."

Need sõnad panid mehes liikuma sellised mõtted, mis kutsusid esile kuumahoo. Pagana pihta, kui Pat jääb jonnakalt selle juurde, et ta on tõeline lapsehoidja, on Shell valmis sülitama oma soovile jõuda tõeni, sest soov hoida neidu süleluses, nautida ta keha iga kumerust ja lohku ning tunda ta naha maitset muutus talumatuks. Mees ei suutnud enam oodata, kuni Pat teda usaldama hakkab ja ise tõe avaldab.

Kui ta neiu reageeringut õigesti tõlgendab – ja selles Shell ei kahelnud –, siis on Pat valmis ta õrnutsemisele vastama. Ta käsi libises neiu kuklale ning selle kuldpruunid silmad tumenesid ihast. Shell teadis, et kui Pat palub jälle teda peatuda, ei tee ta seda mingil juhul.

Teiselt poolt aga ei tarvitsenud ta eriti kiirustada. Pealegi olnuks lihtsalt kuritegelik kasutada ära seda, et ta neiu niiviisi mõjub. Ta tahtnuks, et neiu andunuka talle mitte üksnes kehaliselt, vaid ka hingeliselt.

Aega neil piisab. Pealegi on siin tema kallis pisike. See, et tüdruk praegu magab, ei tähendanud midagi.

Aga ikkagi... Mehe pea kaldus tahtmatult Pati poole ning käsi surus tugevamini siidset kukalt. Üks suudlus, ainult üks, ainult selleks, et tunda neiu huulte maitset, nautida selle eelaimust, mis on juba valmis algama. Võib mööduda päevi ja isegi nädalaid, kuid nagunii ei saa seda, mis on alanud, enam peatada.

Shell tundis, kuidas neiu vaikselt ahhetas, kuidas ta keha ihast pingule tõmbus ning ta hingeõhk vöbises. Väikesed käed libisesid üle mehe selja. Sellest piisas, et aru riisuda. Ümarikud täidlased rinnad puutusid kergelt ta vastu ning kõrvetasid läbi rõivaste.

Tule taevas appi, mõtles Pat samal ajal, tarvitses mehel ainult nimetada ta oma lapsi – ja vaat mis temaga toimub! Need tundelisel toonil öeldud sõnad äratasid temas ürgse iha. Ta tahtnuks tõesti sellelt mehelt last.

Mõtete selline suund ehmatas, kuid Pat ei suutnud end liigutada. Ta ei püüdnudki põgeneda. Ta tahtis olla ainult siin.

Shelli huuled olid juba päris lähedal. Pat ahmis kramp- likult õhku, tundis, kuidas mehe keha puudutavad rinnad pingule tõmbuvad. Käed sulgusid mehe seljal ning see tugev keha joovastas.

Siis katsid Shelli huuled ta suu.

Neiu vastas talle. Aeglased tundelised liigutused, keele

mängimine. Meeletu ihalaine. Nende kokkupõimunud kehad langesid murule.

Samas rebis Shell end neiust lahti, lükkas ebakindla käega ta näolt juuksed, vaatas talle sügavalt silma, nagu püüdes anda oma sõnadele suuremat veenvust, ning sosistas:

"Pat, sa kindlasti arvad, et olen nupust nikastunud, kuid minu arvates hakkab sinusse armuma."

Need sõnad tõid neiu unelmatepilvedelt maale tagasi. Armuma?! Tal ei ole ju aimugi, mis on armastus! Tema taolised mehed kasutavad seda sõna ainult naiivsete tohukeste voodisseviimiseks. Ja milline õigus on tal armastust avaldada, kui ei ole vaba!

Kuidas ta võis nõrkusele alluda, vastata nii kirglikult mehe hellitustele! Osaku ta pealegi naisi erutada nii, nagu ei keegi teine – Pat ju ometi teab, mida tähendavad kõik selle mehe lubadused ja õrnutsemised.

Esmahetkel ei suutnud ta isegi Shelli eemale lükata, aga kohe, kui oli saanud tagasi mõtlemisvõime, taipas neiu, et kauaoodatud võimalus on käes. Pat sosistas vaevukuuldavalt:

"Huvitav, mida ütleks su naine, kui kuuleks, mida sa teisele naisele räägid?"

Otsekui läbi udu tuli Patriciale meelde, et ta tahtis üldse oma neimaplaanist loobuda, ent kõik juhtus nagu iseene-
sest.

Näis, et Pat on oma tahtmise saanud. Naise nimetamine mõjus Shellile just nii, nagu ta oli arvestanud.

Mees tardus ootamatult. Iga ta lihas tõmbus pingule. Veri kadus ta näost, silmad tumenesid ja neisse tekkis mingi veider ilme. Siis võttis ta end kokku, eemaldus järsult Patriciast, pööras talle selja, silus mõlema käega sassi juukseid ja tõusis jalule. Näole tekkis jäiselt põlglik ilme.

Shell ei uskunud oma kõrvu. Ja see on siis esimene

naine üle jumal teab mitme aasta, kellega koos ta tunneb end poisikesena, kes ei suuda tulla toime oma hormoonidega, esimene naine, kes kutsus temas esile seniadumata õrnuselaine, puht meheliku soovi teda kaitsta, hellitada, armastada ja austada, olla alati tema kõrval, mitte aga lihtsalt voodisse viia? Ainult üks lause näitas mehele, milline idioot ta oli.

Ilmselt oli Patricia agentuuripartner unustanud talle öelda, et missis Grammer, kes oli Shellile Kanadast külla tulnud ja viibis praegu sõbrannade pool, ei olnud hoopiski tema naine, vaid ema. Patricia aga, kes võttis kõik ta avanäid vastu ja isegi mängis temaga, arvas kogu aeg, et ta on naisemees!

Shellil läks viha pärast silmade ees mustaks. Ta oli liige nii neiu kui iseendale. Temale seepärast, et neiu osutus kergemeelseks sabakeerutajaks, endale seepärast, et tõstis jumalanna aujärjele savijalgadel kuju.

"Vaene Julie suri, kui Mary ei olnud veel kuinegi."

Sõnad langesid karmilt ja raskelt ning kui Shell neiu poole pöördus, oli ta nägu täiesti ilmetu. Ainus, mida sealt lugeda võis, oli vastikus.

Kuulmatult astudes läks Shell magava tütre juurde, võttis ta sülle ning andis vaevalt huuli liigutades Patriciale karmi käsu:

"Suvatsege asjad kokku panna. Me sõidame ära. Ootame teid autos."

Pat saatis teda pilguga. Tal oli paha. Süda hüples rinnas nagu meeletu. Keskpäevajärgne kuumus langes ta peale tinase raskusega. Ühtlasi vapustas teda külmavärin.

Niisiis on ta naine surnud. See teade vapustas neidu sügavalt. Kogu tema teenistuses oldud aja jooksul püüdis Pat teda suruda selle kuju raamidesse, mille ta oli ise välja mõelnud. Kergemeelne ilueedi, kelle truudusetus sundis naist naasma katkenud lauljakarjäär juurde, mees, kes suudab naise äraolekul luua suhteid oma sekretäriaga, rääkimata juba tütre hoidjast.

Ent Julie Grammer oli juba surnud enam kui aasta tagasi...

Pat taipas, et oli olnud Shelli vastu koletult ebaõiglane. Sellest hakkas tal veelgi raskem. Teiselt poolt aga ei olnud keegi talle olukorda selgitanud. Keda siis pidas silmas see range kaunitar Lynda, kui rääkis missis Grammerist?

Neiu korjas mornilt pikniku jäägid kokku, keeras valbasse ja läks auto juurde. Ilmselt loobus Shell pärast naise nimetamist maja teistkordsest ülevaatamisest, nagu oli kavatsenud. Nüüd kibeles ta lahkuma. Sellest läks neiu kahekordselt raskeks.

Kas tõesti oli Julie talle nii armas? Kas tema nimeta-

mine kajab ta südames nii valuliselt vastu? On ju möödunud palju aega!

Ilmetu pilk, mille Shell talle heitis, kui võttis kompau ja asetaski pakiruumi, veenis neidu, et oli ta käitumist õigesti hinnanud. Pat lausus katkendlikult:

"Shell, mul on väga kahju!"

Vaatamata hädadele, mida see mees Danale põhjustas, ei kandnud Pat enam tema peale viha ja vabandas siiralt. Tal oli piinlik, et oli mehe üle vääralt otsustanud, kahju selle pärast, et puudutas ta hingehaava ning pani meenutama traagilist kaotust.

Ent Shell üksnes ütles lühidalt:

"Käime majast läbi ja sõidame kohe Bostonisse."

Ta kinnitas ikka veel sügavalt magava Mary hällikese riimad ning hoidis kaassõitjapoolset ust lahti, varjamata kärsitust.

Heitnud mureliku pilgu mehe kivilinenud näkku, millelt oli võimatu midagi lugeda, kehtas Pat kergelt õlgu, istus Grand Cherokeeesse ja vaatas otse enda ette, kui Shell istus rooli taha ja käivitas mootori.

Autot ümber pöörates ja teele sõites ei heitnud mees oma tulevasele kodule ainsatki pilku. Pat otsustas teha veel ühe leppimisekatse.

"Ma ei teadnud, et kasvatad tüdrukut üksinda," lausus ta leebelt. "Mulle ei öelnud keegi, et vajad just seepärast Maryle hoidjat. Ma ei oleks hakanud rääkima sinu naisest, pealegi sellises vormis." Oma piinlikkuseks neiu punastas. "Ma ju ei teadnud, et ta on surnud..."

"Nii ma sellest aru saingi." Shelli hääl oli kuiv ja põrmustav. "Muide, mõtlesin järele ja jõudsin järeldusele, et saan üksinda hakkama. Õhtul, kui oleme jõudnud Bostonisse, katkestan meie töölepingu. Võid minna agentuuri oma paberite juurde või mida sa seal direktrissina teed, aga kui sa ajad asju sama osavalt, nagu lastega tegeled, siis ei kujune teie firma kiire ja kuulsusetu lõpp mulle ootamatuks."

Pat tegi suured silmad.

"Sa siis teadsid..." lalises neiu.

"Muidugi mõista."

"Ja ei öelnud midagi?"

Vaat niimoodi! Patricia aga rajas rõõmsalt salakavalaid plaane, olles õndsalt eksiarvamusel, et mehel pole õrna aimugi, kes ta on, ja ei oska teda õega seostada. Issand, milline tohman ta oli!

"Ootasin kogu aeg, et sa ise seletaksid, milleks oli sul tarvis lapsehoidjat mängides mõnd lisadollarit teenida. Nagu ma aru saan, on teie agentuuril mingeid keerukusi?"

Pat laskis mehe viimase küsimuse kõrvust mööda. Ta ei pidanud seda oluliseks.

"Teisisõnu – ma olen vallandatud?"

Lihtsalt nii. Ilma igasuguste selgitusteta. Igal juhul mitte kutsealase sobimatuse pärast, sest kui asi oleks nii, vallandatuks teda juba viis minutit pärast seda, kui ta oli asunud oma kohustusi täitma.

Pat oli võtnud endale selle töö üksnes Dana eest kätemaksmiseks, kuid kõik ei läinud nii, nagu ta oli arvestanud. Lolliks jäi ta ise ning selle asemel, et lahkuda uhkelt püstipäi, visati ta kolinal välja.

"Ma juba ütlesin sulle," vastas Shell. "Sellele vaatamata viin sind Bostonisse, et sul ei tuleks kasutada bussi."

"Mäherdune suuremeelsus!" sähvas Patricia lõikavalt.

Ta kavatses lisada veel mingit torget, kuid ootamatult jäid sõnad kõrisse kinni. Silmadesse tikkusid kõrvetavad pisarad. Pat pöördus kõrvale ja teeskles, et imetleb möödalibisevat maastikku. Ta ei tahtnud, et Shell märkaks ta ärevust.

Mees ei viska teda välja seepärast, et ta ei kõlba lapsehoidjaks – seda taipas ta otsekohe –, ja mitte ka seepärast, et mõistis äkitselt, et teda ei tohi tütre ligigi lasta. Ta tahab vabaneda Patist seepärast, et neiu piisas häbe-

matust ta naist meelde tuletada. Aga ei. Siin miski ei klapi. Patricia kaotas lõplikult pea. Ta ei suutnud kuidagi aru saada, mis seda meest ajendab.

Alles äsja suudles mees teda nii, nagu oleksid neiu huulte maitse ja tema keha talle kõige tähtsamad, sotsiaalses armastusesõnu ja nagu näis, täiesti tõsiselt, järgmisel hetkel aga käitus temaga nagu kõige kurjema vaenlasega. Järelikult olid sõnad armastusest pelgalt mäng. Nähtavasti arvas Shell tõesti, et nii on teda lihtsam voodisse viia.

Kõige hullem aga oli see, et ta hakkas juba ise sellele mõtlema. Mees oli talle juba väga kallis ning ta pidas Shelli viibimist oma elus oluliseks. Kõige pahem – kõike seda tundes arvas ta, et mees on abielus!

Kogu see olukord oli talumatu ja mõeldamatu. Patricia ei osanud seletada oma meeletust millegi muuga, kui sellega, et tal hakkasid äkki hormoonid vigurdama ning kehaline kiindumus tõrjus peast välja viimsedki terve mõistuse riismed ja viis ta meeletuse piirimaile.

Shelli pea oli mõistagi selge.

"Kui suudad ise oma asjad kokku panna, siis mina tegelen kõige muuga," sõnas Shell, kui oli maja ees pidurdanud.

Vastuseks pööras Pat pead ning ta pilk peatus mehe karmilt kokkupigistatud huultel.

Ainus võimalus teada saada, mis põhjustas Shelli nii järsu meeoleumuudatuse, oli seda otsesõnu küsida. Patricia niisutas kuivanud huuli, lootis, et hääl teda alt ei vea, ning nägi siis, kuidas mehe silmad tumenesid ja sügavalt põlglikult langetusid.

Shell ütles toonitatult pilkavalt:

"Mis nüüd – oled käimise unustanud? Mul on siin tege- mist..."

"Käi sa kuradile!"

Pat hüppas autost välja ja astus maja poole. Pärast

seda üpris rumalat ja lapselikku pahvatust hakkas tal hoopis kergem. Kõik sentimentaalsused selle vapustavalt seksika mehe suhtes, kes peibutas ligi nagu jahe allikas kuumal päeval, mehe suhtes, kellesse ta oleks äärepealt armunud, taandusid kusagile tagaplaanile. Nutuseid üleelamisi asendas endine viha.

Mõne hetkega pildus Patricia oma asjad kohvrissi ning keeras enda ja Mary voodipesu kokku. Kuidas see lurjus kavatseb neid pesta, sellest ei olnud neil vähimatki aimu, ning ta ei mõtlegi seda küsima hakata. Las aga maksab!

Kui ta oli toppinud kotti mänguasjad, sealhulgas plüüsjänku, adus neiu, kuidas talle jälle pisarad silmaltikuvad, ning tundis end taas abitu tobuksena.

Patricia teadis, et kuigi Mary on vihatud Shelli võsuke, liha tema lihast, hakkab ta selle pisikese järele igatsema. Kuldlokiline lapsuke oli alaliseks alistanud oma oskamatut hoidja südame.

Pahasena endale selle pärast, et oli jälle ilmutanud nõrkust, lohistas Patricia kotid pisikesse koridori ja viskas need sinna. Las Shell ise tirib neid. Äkki ta komistab ja saab tubli võmmu. See oleks talle paras. Seejärel läks neiu aeda ja jäi ootama, kuni Shell oma asjad aetud saab ja sõitma hakkab.

Tagasitee kujunes tõeliseks kannatuste rajaks. Mary oli väsinud ja tujutses. Tal oli palav ja igav. Pat püüdis teda igati lõbustada, kuid edutult. Shell vaikis visalt.

Bostoni lähistel muutus liiklus talumatuks, päike kõrvetas halastamatult ning autos ei piisanud õhku hingamiseks.

Hotelli ees seistes ning kuumusest ja lämbusest närtides igatses Pat meeletult linnavälise vaikuse ja puhta õhu järele. Kangesti tahtnuks tagasi Concordi Allikatele.

Raskelt ohates võttis neiu Mary sülle ning lükkas ta higiselt laubalt valged kiharad kõrvale. Nüüd andnuka

Pat kõik selle eest, et aega tagasi pöörata sellesse hetkesse, millal Shell teda süleles ja armusõnu sosistas.

Mehe ootamatu muutumine pakkus Patile vähe rõõmu. Või veel! See tähendanuks, et ta oli valmis tegema mõeldamatut – Shellisse armuma. Nüüd, kui selgus, et mees on vaba, võis Pat armuda nii palju, kui süda kutsus.

Aitab! käratas Pat endale. See saatanlik meesterahvas valetas nagunii. Nii et armud või ära armu, lõpp on igal juhul üks ja sama.

"Noh, ongi kõik, pisi-Mary!" Neiu püüdis naeratada ja neelas alla kurku nõõriva klombi. "Nüüd viin sind üles ja panen sind vanni värskenema. Kuidas see mõte sulle meeldib?"

Shell andis talle võtme, käskis tütre üles viia ja oodata tema naasmist, ning läks autot parklasse paigutama.

Pat kõditas kergelt pisikese kõhtu ja sai tasuks rõõmsa kudrutuse, mis oli täielikus vastuolus sellega, mida neiu kuulis teel linna. Niiviisi kudrutades ja itsitades läksid nad trepist üles.

Praegu ei tahtnud Pat mõelda sellele, kuidas ta hakkab sellest mehest ning ta toredast lapsest puudust tundma. On aeg keskenduda omaenda elule, rahulikule ja täiesti normaalsele elule, milles ei ole Shelli, kes keeras ta pea segi ja tegi temaga midagi uskumatut, mille üle ta murdis pead nii, et hakkas juba kahtlema oma mõistuses.

Ent enne lahkumist ütleb ta mehele ikkagi, miks ta tema juurde tööle asus, ja räägib, mis juhtus Danaga selle pärast, kuidas Shell temaga käitus. Ent seda ütleb ta pigem kahetsevalt, kui vihaga. Neil ei olnud enam lahtmist talle virutada, kas või sõnadega.

Peale selle, et Shell oli veetlevam kõigist meestest, keda ta oli näinud, oli temas veel midagi, mis Pati ligi tõmbas. See oli mingi sisemine headus, mingi hingepeenus. Temas puudus tavaline mehelik häbematus, mis oli Patriciat pahandanud paljude meeste puhul ja mis

oli pannud teda neid salajas vihkama.

Kui arvata välja tema seletamatu reageerimine ta naise nimetamisele, siis käitus Shell Grammer kõiges muus laitmatult.

Raske on kujutleda, et see mees tekitanuks kellelegi hingetrauma. Võib-olla ta lihtsalt ei taibanud, kui tugevasti Dana temasse armus. Aga vahest ehk – ja see oli muide tõenäolisem – puhus õde lihtsalt selle loo liialt suureks. Ta kaldus ju kõike üle dramatiseerima.

Pat avas Shelli ruumide ukse tungiva telefonihelina peale. Ta istus diivanile, aetas Mary põlvedele ja võttis toru.

"Vanaema?" Patricia kaardus kulmud lendasid laubale. "Kas midagi on juhtunud?"

"On küll, ja kuidas veel!" vastas vana daam. "Miks ma siis muidu helistama hakkasin. Ma otsin sind juba hommikust peale. See naine, kes sinuga koos töötab, andis mulle millegipärast Grammeri numbri, kuigi on täiesti arusaamatu... Muide, see polegi tähtis. Sa pead otsekohe tulema. Su ema sattus avariisse. Auto on täiesti läbi ja ta ise on Santa Monica haiglas intensiivravis. Prognoos on üsna kurb. Nii et tule otsekohe."

Pat püüdis midagi öelda, kuid ei saanud sõnakestki suust. Ta tahtnuks vanaemale öelda, et hakkab kohe sõitma, kuid sõnad jäid kõrisse kinni. Silmade ees hakkas kõik ujuma. Läbi selle udu nägi ta, kuidas Shell tупpa astus ja enda järel ukse sulges.

"Patricia! Kas kuuled mind?"

Vanaema võimukas hääl viis neiu tardumusest välja. Ta võttis end kokku ja suutis öelda:

"Tulen nii ruttu, kui vähegi saan."

Ta heitis Shellile sünge pilgu. Mees kergitas küsivalt kulme ja võttis talt lapse.

"Noh, siis on hästi. Muide, kas noor Grammer on kodus? Kui on, siis tahaksin ka temaga rääkida."

Patricia oli liiga masendunud küsimaks, milleks on vanaemale vaja Shelli. Ta lihtsalt andis talle toru üle ning astus ise kõrvale, hõõrus laupa ja mõtles sellele, kuidas jõuda kiiremini haiglasse – kas võtta takso või sõita sinna oma autoga.

Mõne minuti pärast pani Shell toru ära. Pat pöördus ja sirutas käe telefoni poole.

"Kas ma tohin helistada? Ma pean kutsuma haiglasseminekuks takso. Algul külastan ema, seejärel palun, et mu auto ära toodaks."

"Oota." Shell aetas Mary jalule ning ta silmad libisesid üle Patricia kahvatu näo. "Kõigest viis minutit, mitte rohkem. Ma pean paari kohta helistama, siis viin ise sind kohale."

Kas inimeste egoismil on üldse piire? Tal on ema haiglas, võib-olla isegi suremas, kuid temal, kas näete, on tarvis helistada!

"Ma ei usu oma kõrvu," ütles neiu, suutmata end tagasi hoida.

"Võid minule loota."

Shell hakkas valima numbrit ja neiu pöördus kõrvale. Säh sulle nüüd headust ja hingepeensust! Jälle oli ta järeldustega kiirustanud. Ta võttis Mary koos tema Dushaga sülle ja läks nende tuppa. On tarvis vähemalt kasutada hingetõmbeaega ning panna selga midagi haiglaseminekuks sobivat. Kuidas vaene Dana end seal tunneb? Kas ta istub ema voodi veeres või on nii ehmunud, et poeb kusagile nurka ning valab seal pisaraid?

Vihast kihisedes loputas Patricia nägu ja käsi jaheda veega, võttis ült lühikesed püksid ja trikoosärgi, asendas need avara seeliku ja käisteta pluusiga ning tõmbas kammi läbi juuste.

Ta pidanuks juba olema haiglas toeks emale ja Danale, ent tal endal ei olnud pragu kellelegi tugineda. Ta õde ei olnud mingi nõrgamõistuslik lollike. Ta oli lihtsalt enesekindlusetu ja arglik.

Praegu peaks tema, Patricia, olema juba teel haiglasse, aga mitte seisma siin ja ootama, kuni Shell oma tähtsad telefonikõned lõpetab. Küllap helistab oma volinikule, et majaostutehing kiiresti käivituks, või siis raugele Lyndale, et see tuleks talle seltsiks, kui Patricia on lahkunud.

Temale aga on vaja ainult üht minutit takso kutsumiseks.

"Kõik saab korda..."

"Kas sa kunagi õpid sisenemisel koputama, pagan võtku!" kraaksatas lõplikult endast väljas Pat ning heitis kuulmatult sisenenud Shellile tigea pilgu.

Mees ei andnud talle võimalust takso kutsumiseks ning nüüd seisab ja nämmutab mingeid tarbetuid sõnu, peab teda veelgi kauem kinni! Ometi soovis ta, et Shell teda süleleks ja lohutaks. Esimest korda elus vajas Patricia kelleltki tuge, ja mitte ükskõik kellelt, aga vaid just temalt.

"Pat... Kõik on korras. Ma räägin tõsiselt."

Mehe naeratus ja julgustav toon pidanuksid rahustama isegi raevunud elevanti. Neiu heitis talle kahtlustava pilgu.

"Helistasin haiglasse, et selgust saada," jätkas Shell. "Tracy ütles, et lootust su ema paranemisele peaaegu ei ole, ja kuna tema ilmselt rääkis sulle sedasama, siis otsustasin kontrollida."

Mees vaatas teraselt Pati vaevatud näkku.

"Avarii juhtus varahommikul. Ema oli teadvuseta, kuid nüüdseks on toibunud ja arstid kinnitavad, et ta saab terveks. Peale paari mürdunud roide ja paljude muhkude ei ole tal midagi tõsist. Noh, veel on kerge ajupõrutus. Ta on juba viidud intensiivravist tavalisse palatisse. Nonoh, mis sa nüüd! Pea vastu! Nii ju ei tohi..."

Shell jõudis haarata kinni vaaruma hakanud neiu, kellel läksid kergendusest jalad nõrgaks, ning pani ta võõrastetuppa diivanile istuma.

"Vannun, et jutt ei ole elust või surmast, nii et rahune ja oota veel pool tunnikest. See oligi teine telefonikõne, mis mul tuli võtta. Selle ajaga jõuab mu ema kohale ja jääb Mary juurde. Siis viin sind haiglasse."

Pati silmadesse ilmusid pisarad. Jällegi otsustas ta Shellile üle valesti! Õudsalt ebaõiglaselt. Tõelise mehena võttis Shell kohe kõik enda peale, tegi asjad selgeks, ning neiu hakkas otsekohe kergem.

Neiu naeratas nõrgalt.

"Oleksin pidanud ise kohe kõike kontrollima selle asemel, et sattuda paanikasse. Ma ju tunnen vanaema sinust hoopis paremini ja tean, kuidas ta iga pisiasja tragöödiaks puhub."

Dana oli pärinud selle iseloomujoone ühe erinevusega. Kui vana daam dramatiseeris selleks, et näidata end tugevamana, kui ta tegelikult on, ning tõendada, kui kindlameelselt ta astub vastu igasugustele raskustele, siis Dana tegi seda selleks, et leida ettekäänet nutmiseks ja kannatamiseks.

"Sa ei pea mind hoopiski haiglasse viima," jätkas Pat. "Ma suudan ise taksoisse istuda, eriti pärast seda, kui olid öelnud, et ema saab terveks. Aitäh sulle abi eest..." Neiu tõusis ja leidis oma äärmiseks pahameeleks, et ta vaarub ikka veel ja pea pööratab. Pat sundis hääle rahulikuks ja lõpetas: "Ma pean teele asuma, aga mitte siin tolknema ja aega raiskama."

"Taevaste nimel, istu ometi!" Shell surus kergelt neiu õlga ja pani ta taas diivanipatjadele laskuma. "Paistab, et su vanaema on väga ärevil. Minu arvates tuletas emaga juhtunu talle meelde, et oleme kõik surelikud. Ta tahab minult nõu oma fondide asjus. Kui mäletad, siis minu isa aitas neid luua. Nad olid su vanaisaga suured sõbrad." Shell astus tagasi, pani käed puusa ja jälgis neidu teraselt, nagu tahaks olla kindel, et see jälle diivanilt püsti ei hüppa. "Seega võin tabada kaks kärbet ühe hoobiga

– viia sind haiglasse ja ühtlasi vaadata, mida Tracy tahab oma fondidega ette võtta. Sina aga ära unusta, et elasid äsja üle tugeva vapustuse, seepärast püüa pisut puhata ja lõdvestuda. Helistan ja lasen sulle teed tuua.”

Nähes, et Patricia ei kavatse jalga lasta, läks Shell telefoni juurde ning tellis Maryle piima ja Patriciale teed. Siis heitis ta morni pilgu kellale ja leidis, et ema saabumiseni kulub vähemalt tund. Seniks tuleb tal talitseda oma keelt ja tundeid.

Pärast Concordist naasmist oli Shell loendanud minuteid, et see neiu kiiremini ta elust lahkuks. Ta oleks äärepealt saanud hakkama suure tobedusega – armunud sellesse odavasse kokotti. Kuidas ta ometi võis tüdrukus niiviisi eksida? Kuidas ta võis kas või hetkekski kujutleda armastust naise vastu, kes on valmis looma suhteid abielus mehega, kellel on pealekauba veel laps. Neiul ju ei olnud aimugi, et ta ei ole naisemees. Pat üksnes ei mänginud temaga, vaid vastas suudlustele, nautis paitusi ja andis selgesti mõista, et on valmis minema veelgi kaugemale. Shellil oli tunne, nagu oleks ta saanud kõrvakiilu.

Ometi ei suutnud ta ema õnnetusest kuulnud neidu üksinda jätta. Nagu ta mäletas, ei oleks Danast sellises olukorras toetajat. Vastupidi, Patricia tuleb ka öde lohutada.

Pealegi tuleb tal ngunii lähemal ajal Tracy Williga kokku saada, teha kõik vajalik ja visata siis peast välja see perekond, mis tekitab üksnes ebameeldivusi.

Pat hõõrus laupa. Peas oli ikka veel udu, kuid midagi hakkas tasapisi selguma. Shelli ema oligi nähtavasti see missis Grammer, kellest kaunitar Lynda rääkis. Kui tema, Patricia, küsis Shellilt, kas see ei peaks enne maja valimist missis Grammeriga nõu pidama, vastas mees, et missis Grammer elab Bostonis igal aastal kõige enam ühe kuu. Tookord rääkis ta emast.

“Järelikult ei ela su ema Bostonis,” tähendas Pat, et

üldse midagi öelda, ning kergitas kulme, kui nägi, kuidas Shell pinguli tõmbus.

Miski ei andnud mehele rahu ja see viis Pati lõplikult segadusse.

Kui neil tuleb veel pisut aega koos elada, siis peab vähemalt kas või loomulikult käituma ja unustama, et mees ta välja viskas, sealjuures Pati arvates täiesti selamatul põhjusel, ning lisaks pidas end ülal nii, nagu oleks neiu talle sügavalt vastik. Hiljem aga, kuuldes ta emaga juhtunud õnnetusest, muutus äkki, nagu ema ütles, Mehe-liku Jõu Kindluseks, kõik suurte tähtedega. Tuleb unustada ka see, et ainus pilk Shellile paneb ta keha ihast tuikama.

Shell viivitas vastusega. Miski pigistas ta südant.

“Ei. Minu ema siin ei ela.”

Mary, kes oli väsinud mööbli vahel ringi roomamast, kobis Patriciale sülle, põimis prullikad käsivarred ta kaela ümber ning toetas lokkis peakese mõnusalt hoidja õlale.

Kahekesi moodustasid nad vaimustava pildi. Shell ei suutnud neilt pilku pöörata. Kõigest mõni tund tagasi ihaldas ta näha Patriciat, kes hoiab süles nende ühist last, lootis teda armastada oma elu lõpuni, hoolitseda tema ja laste eest, neid hellitada ning hoida. Praegu aga hakkas Shellil neist mõtteist talumatult valus. Jäta järele, kaasutas ta end. See kõik on pettekujutis, miraaž. Veel pisut, ja see naine kaob jäljetult ta elust.

Uksele koputati. Toodi tellitu.

“Sisse!” hõikas Shell ja raputas endalt maha aheldatuse riismed. Siis kõhatas ta kurgu puhtaks ja lõpetas vastuse Pati küsimusele: “Minu ema Sarah läks pärast isa surma tagasi oma kodukanti Kanadasse. Enne aga, pärast seda, kui isa oli tööst lõplikult lahkunud, nautisid nad Hawaii teenitud puhkust. Soovid teed?”

Patricia ei vastanud.

Vastust ootamata asetas Shell ta ette aurava tassi, võttis talt lapse, asetas diivanile ning kavatses talle kruusist piima anda.

"Ema tuli siia mõneks ajaks puhkama," jätkas mees. "Praegu on ta sõprade pool külas, kuid tuleb meelsasti mõneks päevaks Cambridge'isse Maryt hoidma, kuni olen su paindumatu vanaema asjaajamise korda saanud."

Shell jälgis tähelepanelikult, kuidas Patricia selle teabe vastu võtab. Neiu vaikis ja rüüpas igasuguse innuta väikeste sõõmude kaupa teed. Tracy Will tavalises öelda, et tema lapselaps on vana karastusega inimene, aga kas see on tõsi? Jah, ta on valmis nõustuma, et Patricia on tugev, vastupidav, tark ja otsusekindel, ent ühes suhtes ei mahtunud ta Tracy Willi maalitud kirkasse pilti vanast kaardiväest. See vana daam ei olnud libekeelne valetaja, kellel puuduvad moraali põhimõtted. Ent Patricia Will oli just selline. Seni, kuni nad veel koos viibivad, ei tohi seda unustada.

Shell vannitas parajasti last, kui Sarah Grammer lõpuks saabus.

"Maryl oli väga pingutav päev," seletas Patricia. "See pärast otsustas ta enne meie lahkumist tütre magama panna, sest kui saab teada teie saabumisest, erutub laps liialt ja ei jää magama."

"Jumal õnnistagu pisikest!" Sarah istus diivanile ja kohendas halle juukseid. "Muidugi on Shellil õigus. Ma olen väga meie väikese aarde järele igatsenud. Ma ju alitasin Shelli esimesest elupäevast peale teda kasvatada. Vene Julie oli liiga haige. Kas kannus on värske tee?"

"Mitte päris, aga ma võin helistada ja lasta tuua."

"Ei maksa endale tüli teha." Sarah sirutas käe väikese kurgi ja singiga võileiva järele. Need olid toodud Patile koos teega, kuid neiu ei olnud neid puudutanud. "Pakkuge mulle parem džinni toonikuga. Need on seal väikeses haarikapis. Tubli. Aitäh. Nüüd aga rääkige, kuidas töö mu poja juures läheb. Mul oli siiralt hea meel, kui kuulsin, et tal läks korda leida Maryle nii kiiresti hoidja. Shell saab ise väga hästi hakkama, aga ta ei või ju kogu elu jooksul pühendada kakskümmend neli tundi ööpäevas lapsele, eks ole? Veel oleks huvitav kuulda teie arvamust maja kohta, mida ta kavatseb osta. Shell helistas päeval ning öösel, et on leidnud endale ja Maryle sobiva eluaseme."

Sarah Grammer osutus nii sõbralikuks ja avatuks, et lõi Patricia lausa hingetuks. Äkki tekkis tal soov, et poeg oleks pärinud kas või osagi ema siirusest. Siis ei tarvitses tal praegu murda pead Shelli täiesti arusaamatu käitumise pärast.

Nähtavasti helistas Shell talle maamajast siis, kui küsis Patilt jämedalt, kas see on kõndimise ära unustanud, ning vihjas sellele, et tal on tarvis helistada puht

isiklikes asjus. Ilmselt rääkis ta emale Concordist, kuid ei öelnud, et on hoidja vallandanud. Ent Patricia ei olnud mingit tahtmist seda viga õiendama hakata.

"Minu meelest armute sellesse majasse otsekohe, kui olete seda näinud." Pat asetas lauale klaasi segatud jookiga. "Teie poeg peab seda ideaalseks kohaks, kus Mary võib veeta õnneliku lapsepõlve. Kes teab, äkki hakkab see teilegi meeldima nii, et otsustate sinna alaliselt elama asuda."

Seda vist ei maksnuks öelda. Neiu taipas, et see ei ole tema asi, kuid Patricia tahtnuks väga, et lapse kõrval oleks keegi sugulashing ajal, kui ta isa on tööl. Millegipärast ei meeldinud neiu mõte, et pisikest hakkaks kasvatama keegi võõras, olgu see pealegi kõrge kvalifikatsiooniga hoidja.

"Oh ei, Massachusettis ma elama ei hakka. Ma ei taha sellega öelda, et ei hakka siin külas käimas, aga ainult paar kuud aastas, mitte rohkem. Võib-olla peate mind egoistiks, kuid mul on oma elu ja oma kodu ning kõik mu lähedased inimesed elavad Kanadas. Shellil ja Maryl on oma elu siin. Shell tegi ise valiku ja otsustas siia pidama jääda, kuigi oli täiesti loomulik, et ta tõi Julie pärast abiellumist minu juurde. Selleks ajaks juba teadsime, et ta on raskelt haige." Sarah patsutas peoga diivanile. "Istuge siia minu juurde ja rääkige endast, kuni Shell ootame."

See oli kõigest tavaline huvi, kuid Patricia ei saanud seda rahuldada. Ja mida tal ongi endast Shelli emale rääkida? Kuidas ta ütleb sellele sümpaatsele naisele, et ta ei ole mingi hoidja, et ta tungis pettuse teel nende perekonda ta pojale kätte maksmiseks? Võis ju mõistagi midagi kokku keerutada, kuid Pat ei suutnud rohkem valetada. Seepärast püüdis ta jutuainet muuta.

"Vahest ehk oleks parem, kui räägiksite võimaluse korral Mary emast."

Miskipärast ei suutnud ta panna end ütlema "Shelli naisest", sest ta südames hakkas tärkama esimene tõeline tunne ja talle oli talumatu mõelda, et Shellil võis olla keegi teine naine – otsekui kuuluks see mees ainult temale. Patile tundus, et kui saab rohkem teada hiilgavast prantslannast lauljatarist, siis lähendab see teda mingil määral Shellile. Patricia tahtnuks olla tema elus absoluutselt kõik.

"Shell ei ole siis teile midagi rääkinud?" Sarah rüüpas mõttikult klaasist, asetas selle lauale ja noogutas aeglaselt pead. "Talle ei meeldi sellest rääkida ja see on antud asjaoludel täiesti mõistetu. Selline õudne tragöödia!" Sarah pilk peatus hõberaamis pildil. "Ta oli ilus, kas pole tõsi? Shell tahab, et ta pildid oleksid igas toas. Mary peab teadma, et see oli ta ema ja milline ta oli. Julie sai enne surma väga kuulsaks ja tal oli hiilgav lavatulevik." Naine vangutas raskelt ohates pead ja rääkis edasi: "Julie ei sallinud mõtet, et laiem üldsus ta õnnestusest teada saaks. Ta ütles alati end soovivat, et inimesed, eriti tema kodumaal Prantsusmaal, mäletaksid teda noorena, ilusana ja kuulsuse tipus seisvana. Ent teie olete Mary hoidja ja teil on kindlasti õigus teada tõde. Vähemalt saatuslikust haigusest, mis temalt elu riisus."

"Aga see on tõesti liiga isiklik," pomises Patricia. Ta tundis end viimase lurjusena.

Talle oli vastik sellelt armsalt, mitte midagi kahtlustavalt naiselt miskit kavaluse abil välja uurida. Tal ei olnud ju õigust midagi teada.

Pealegi ei hakanud Sarah oma lapselapse hoidjalt midagi välja uurima ning nõustus suuremeelselt rääkima perekonnadraamast. Tuleb siiski elatanud daamile tunnistada, et ta enam tema poja juures ei tööta.

"Pisike jäi magama," tungis ta mõtteisse Shelli hääl. Ta astus tuppa, nõõpis käigult varrukad kinni, astus diivani juurde ja kallistas ema soojalt. "Aitäh, et tulid. Ma ei oleks

hakanud su külaskäiku sõprade juurde häirima, kuid paraku ei kannata asi edasilükkamist. Püüan õhtul tagasi tulla, aga kui tuleb jääda Tracy Willi juurde kauemaks, siis teatan. Mäletad, isa aitas teda luua mingeld segaseid fonde ajal, kui ta mees Jonathan veel elas?"

"Mäletan väga hästi," vastas Sarah. "Nad olid suured sõbrad. Pead jääma sinna nii kauaks, kui vaja."

"Aga mitte kauemaks. Ma ainult uurin välja, mille pärast ta muretseb, ja tulen kohe tagasi." Shell vaatas kella ning kõnetas neidu hoopis kuivema tooniga: "Oled valmis, Patricia?"

See kuivus pigistas Pati südant jääkülma käega. Neiu üksnes noogutas. Mees vaatas teda nii, nagu kardaks temalt saada mingit jälki nakkust. Pat võttis koti oma asjadega.

"Loodan, et teie ema peagi paraneb," ütles Sarah huvastijätul. "Ärge meie pärast muretsege. Asendan teid meelsasti nii kaua, kui teile tarvis on. Mul on veel küllaga aega sõprade küllastamiseks."

"Niisiis ei oelnud sa emale, et ma sind vallandasin," tähendas Shell paar minutit hiljem, kui nad liftiga alla sõitsid. "Lasksid tal arvata, et tuled tagasi. Milline osav väike valetaja sa oled!"

Mees taipas, et ei käitu olukorrale vastavalt. Täiesti loomulikult oli Patil piinlik emale öelda, et ta on töölt minema aetud. Ent Shell tahtis talle haiget teha ning ta haaras selleks kinni igast ettekäändest, sest ei saanud ju neiuale rääkida oma pahameele tõelisest põhjust, et maksab neiuale kätte selle eest, et oleks peaaegu temasse armunud. Mõistagi ei lootnud ta leida Pati näoil püha süütust, kuid valmisolek luua suhted abielus mehega oli lausa talumatu.

Patricia omakorda mõõtis meest jäise pilguga. Teda ajas mehe vastik käitumine juba iiveldama. Jah, Shellil on õigus. Ta oleks pidanud ütlema Sarah'le, et ei tööta

enam ta poja juures, ning tal ei tarvitsenuks küsida nende perekonnaõnnetuse kohta. Ent esiteks ei saanudki ta midagi teada, teiseks on mees ka ise süüdi. Beopärast ei maksaks tal kallale karata. Pat otsustas anda talle vastulöögi.

"Peaksid ütlema mulle aitäh selle eest, et suu kinni pidasin," ütles ta silmi välgutades. Nüüd ta enam ei kartnud mehega pilke ristata. "Kui oleksin su emale oelnud, et vallandasid mind kutsealase kõlbmatuse pärast, milles ma muide väga kahtlen, sest nagu selgus, teadsid sa seda algusest peale ning kuni teatud hetkeni rahuldasin sind, siis tulnuks mul rääkida ka seda, mika ma võtsin ette selle madala afääri..."

Sel hetkel lift peatus ning neiu väljus püstipäi. Shell järgnes talle. Mees ei lausunud sõnagi enne, kui nad olid istunud autosse, mille teenistusvalmid hotellitöötajad olid treppi toonud.

"Mis siis sundis sind laskuma sellesse, nagu sa ütlesid, afääri?" küsis Shell lõpuks jäiselt. "Soov teenida mõni dollar oma sureva firma taaselustamiseks? Või olid sul mingid madalamad motiivid? Minu arvates tunnen sind nüüd piisavalt hästi kaldumaks mõttele, et viimane oletus on tõenäolisem."

Nende sõiduk kiilus end aeglaselt õhtusesse liiklusvoolu. Patricia juba kahetses, et ei sõitnud haiglasse laksoga. Nüüd aga ei olnud enam midagi teha. Pealegi eelitas mees oma küsimuse väga parajal ajal. Nüüd on tal võimalus kõik hingelt ära öelda.

"Tahtsin sulle maksta kätte selle eest, mida sa mu õe Danaga tegid. Sa ei mäletagi teda enam? Dana Willi liis otsustasingi, et kui hakkab sinu juures töötama, avaneb mulle selleks võimalus."

Pat julges heita talle kõõrdpilgu. Mehe näole oli tardunud leppimatuseilme. Pat pöördus kõrvale ja hakkas vaatama erepunast bussi, mille taha nad olid peatuma jäänud.

"Selgus aga, et see ei olnud minu kõige hiilgavam mõte," lisas ta.

"Sinu vanaema ütles alati, et sul on õlgadel pea," lausus Shell täiesti argiselt. "Teda kuulates võis arvata, et oled mingi supernaine. Sa oskad kõike, sa tead kõike! Kogu lugupidamise juures tema vastu pean siiski kahtlema tema objektiivsuses. Ent vanaema usub sinusse nii väga, et kui saab teada, kuidas tema lemmik eksis, siis võib ta haigestuda. Leppigem siis kokku, et ei räägi talle midagi. Nõus?"

"No muidugi, ma olen ju odav rämps, aga sul särab ümber pea aupaiste," pareeris Pat, kellele oli juba ükskõik, mida see mees temast arvab. "Kõik peavad seisma sinu ees sõnatus vaimustuses..."

Neiul hakkas äkki lõbus. Selgus, et võib inimese ka paha sõna ütlemata poriga kokku määrada. Et mitte hüsteeriliselt naerma pahvatada, surus neiu käed nii tugevasti rusikasse, et küüned pihku tungisid.

Tegelikult ei olnud see üldse naljakas.

"Ent erinevalt teistest arvad sina, et minu pühakuupaiste on hakanud pisut tuhmuma," vastas Shell. Nähes, et liiklus on eespool takerdunud, pöördus ta kõrvaltänavale. "Vahest ehk alandud rääkima, mida ma siis Danale tegin? Kõigepealt aga räägi, kas ta on võtnud ette midagi oma lilledekoratsioonide ettevõtte loomiseks, millest ta unistas?"

"Ma ei saa aru, millest sa..."

"Ah või nii! Järelikult ei usalda Dana sulle oma salajasi mõtteid. Või kardab ta liialt oma hiilgavat vanemat öde?"

"Seda mitte!"

Pat mäletas, et Dana tuli alati oma muredega tema juurde. Nii suurte kui väikestega, enamasti aga kujutletavatega. Nii oli enne seda, kui Shell ta ellu tungis ning ta südame murdis.

Pat ohkas. Shell pööras hetkeks pilgu teelt ja vaatas pilkavalt muiates Patricia poole.

"Mis siis nüüd? Astusin su konnasilmale? Kas see maluseohe tähendab hilinenud kahetsust?"

"See tähendab, et sa ajad täiesti mõttetut loba. Ma ei tea, võib-olla on sul selline harjumus, kuid mind hakkab see juba tüütama. Vaata faktidele silma, Shell."

"Millised need siis on?"

Nüüd ei olnud mees enam nii häirimatu, nagu varem. Ta häälest kostis ärritust.

Pat heitis talle hindava kiirpilgu, kuid Shelli ilme oli endiselt läbitungimatu, ning neiu jätkas:

"Just mind Dana usaldab. Mitte vanaema, sest kardab teda nagu tuld, ja mitte ka ema, sest see hakkaks otsekohe muretsema. Mulle aga räägib ta paljusid asju. Muu hulgas ka seda, miks ta tahtis end uputada."

Neiu kuulis, kui järsult Shell hinge tõmbas. Ilmselt ei uskunud mees oma kõrvu. Seda eirates hakkas Pat taas rääkima:

"Dana oli sinusse kõrvuni armunud ja arvas, et ka sina teda armastad. Kas räägid kõigile naistele, et hakkad neisse armuma? Leidsid kõige kiirema tee nende voodisse viimiseks? Danaga tuli see sul hästi väljal!"

Pat tabas oma hääles kibedusenoote ja kujutles, kuidas Shell võib neid tõlgendada. Ta püüdis end kokku võtta ning valmistas andma otsustavat hoopi.

"Ühel hommikul ärkas ta ja leidis, et kõigi lehtede eesiküljed kirendavad su pulmapiltidest. Siis otsustas Dana, et tal ei ole enam mõtet elada. See, et sinu noor naine ootas iast, ajas asja veelgi hullemaks. Seepärast lahtsingi sulle kätte maksta. Õe pärast."

Shell vaikis. Patricia hakkas äkki õudne, nii õudne, et näis, nagu liiguksid ta kuklal juuksed. Kui mees nüüd ütleks, et see kõik on vale, et ta on Danaga vaevalt tuttav ning ei ole üldse teda võrgutanud, usuks ta oma häbiks iga ta sõna. Hingepõhjas mõistis Pat väga hästi, et Shell ei ole üldse selline lurjus, nagu ta oli teda kujutlenud.

Peale selle pidi Patricia endale tunnistama, et ükskõik kui väga ta õde ka ei armastanud, kaldub see end iga tühja asja pärast üles kruvima ning satub aegajalt tegelikkusest kujutlusmaailma, mille ta endale ise loob.

Kui tuleb välja, et kõik ei ole üldse nii, nagu õde kirjeldas, siis võib tema, Patricia, lõpuks oma tunnetes selgusele jõuda. See oli hädavajalik, sest ainult nii võib peavalitsevale segadusele lõpu teha. Teiselt poolt aga ei pakkunud see erilist rahuldust, sest neiule ei meeldinud endale tunnistada, et oli armunud mehesse, kes teda praegu põlgas selle pärast, et ta oli nimetanud ta kadunud abikaasat ning sellega ta mälestust rüvetanud.

Shell vaikis visalt ning õhkkond autos muutus aina masendavamaks. Võis muidugi olla, et kogu mehe tähelepanu oli keskendatud teele, ent nad olid juba jõudnud sirgele tänavale, kus liiklus oli tunduvalt hõredam, mistõttu vilunud juhil ei tarvitsenud eriti keskenduda. Võib-olla aga püüdis Shell üksnes süveneda sellesse, mida oli äsja kuulnud, ning püüdis mõelda välja mingi tõesarnast seletust, et tollest loost kuivalt välja tulla.

Ent Shellil näisid olevat hoopis teistsugused mõtted, sest ta ütles äkitselt:

"Me oleme praegu kõigest kümneminutise sõidu kaugusel haiglast. Meil on tarvis rääkida selle üle, mida sa mulle teatavaks tegid, kuid mitte praegu..."

"See tuli välja väga rumalalt." Mara Willi laud sulguis aeglaselt ning ripsmed jätsid näole tumedad poolkaarvarjud. "Ma nägin ilmsi und..."

Jaa, ta uneles ilmsi ja ei märganud autot, mis talle kitsalt põiktänaval ette sõitis. Kokkupõrke vältimise katse viis selleni, et Mara sõitis vastu kivimüüri. Seda rääkis Patile Dana.

"Ema, ei maksa rääkida. Sa pead puhkama. No nii, väga tubli."

Dana vaatas õde silmadega, mis olid juhtunu tõttu veelgi enam avardunud, ning sosistas:

"Tänu jumalale, et ta praegu ainult magab. See oli õudne, kui ta lamas teadvusetult. Kartsime, et ta ei tulegi enam teadvusele."

Noor arst, kes haiget jälgis, ütles, et see paraneb õige varsti. Shell kuulas selle lootustandva teate ära, viis Patricia ema juurde palatisse ja lahkus sõnagi lausumata, isegi hüvasti jätmata. Neiule näis, et ta püüab võimalikult kiiresti haiglast kaduda.

Mis siis ikka, hüvasti, ütles Pat endamisi, neelates alla väljatikkuvaid vihapisaraid. Ja mees veel ütles, et neil on tarvis sobivamal juhul tema süüdistuste üle aru pidada. Kui Shell kavatsenuks tõesti seda teha, siis panuks ta ette temaga kohtuda või vähemalt öelnuks, et astub temaga ühendusse.

Tuleb välja, et ta on siiski selline lurjus, nagu ta kujutles seda meest enne, kui selle veetus ja ta enda tembulama hakanud hormoonid olid neiu hinge kahtlusi külvanud.

"Võib-olla oleks parem, kui me seniks, kui ema magab, siit ära läheksime?" soovitas Patricia vaikselt, tähele pidades, kui kahvatu on Dana ja kuidas ta õlad väsimusest langetuvad.

Patil hakkas enda pärast piinavalt häbi. Ta oli selle jälgi tüübi võludele nii allunud, et hakkas juba peaaegu uskuma, nagu ei oleks see mees võimeline alatusteks ning et ta kallid õed Dana on kogu selle loo välja mõelnud. Kuidas ta ometi võis?

"Sul oii raske päev. Oled liiga palju närvisenud," ütles Pat. "Pealegi ei saa me siin enam millegagi kasulikut olla. Uni on emale praegu parim ravim. Tuleme siia hommikul tagasi."

Pisarad kõrvetasid Pati silmi. Haiglavoodi külge aheldatud ema näis väiksena, haprana ja kaitsetuna, aga ta on paranemas, ja see on kõige tähtsam.

"Kas vanaema käis haiglas?" küsis Pat, kui nad olid kikkivarvul palatist väljunud.

Dana raputas ead.

"Ei ole. Minu arvates oluks see talle liig – sõit ja sila see piinav ootamine. Minu juures oli kogu aeg Jeff, see tähendab – seni, kuni ema teadvusele tuli. Olgu jumal tänatud selle eest – teisiti ei oleks ma vastu pidanud. Üksinda ei oleks ma kõike seda välja kannatanud. Jeff läks ära alles siis, kui kuulis, et emaga läheb kõik hästi. Ta pidi minema koeri söötma ja jalutama viima, aga ta hoidis vanaema kõigega kursis ning siis helistas vanaema sulle. Kas oled autoga?"

Pat raputas pead. Jeffrey Duncaril, vanaema maja vanaemaednikul, oli nähtavasti õnnelik omadus olla alati käepärast ja tulla vajadusel appi, leidis ta kiitvalt. Siis aga hakkas Dana taas rääkima ning puna, mis õe põskedele ilmus, pani Pati kahtlustavalt silmi vidutama.

"Siis ehk tule meiega kaasa," pakkus Dana ja vaatas kella. "Jeff ütles, et tuleb mulle järele kell kaheksa, aga see on üsna varsti. Lähme ehk parklasse ootama?"

"See noormees on väärt, et tal palka tõstetakse," tähendas Pat kuival, kui nad olid haiglast väljunud. "Peaksid õppima ise autot juhtima."

"Ma tean seda. Jeff lubas õpetada."

"Te vist saate omavahel hästi läbi?"

"Ja kuidas veel!" Dana hammustas huult. "Mulde, ma lootan nüüd aias. Vana Jennifer läks pensionile ja ma pakkusin end tema asemele. Sa ju tead, et mulle on alati meeldinud lilled ja üldse taimed."

Pat astus kõrvale ja laskis õe teel külastajate autoparkla poole ette. Neiu kuldpruunid silmad vaatasid õde mõttikult. Shell oli öelnud, et Dana kavatses tegelda dekoratiivlilledega... Hüva, praegu ei hakka ta selle kohta küsimusi esitama. Esialgu ei hakka....

"Võib-olla maksab vanaema sulle selle eest isegi palka?" küsis neiu kavalalt.

"Kujuta endale ette, maksab jah!" vastas Dana naerulades. "Algul ei tahtnud ta sellest midagi kuulda. Ütles ainult, et olen endale üksnes mõelnud välja järjekordse meelelahutuse. Aga Jeff käis peale, ning talle ei julge isegi vanaema epistlit lugeda, sest Jeff hoiab tegelikult üksinda kogu majapidamist korras. McDermontid on juba päris väetiks jäänud. Seepärast maksab vanaema nüüd mulle, nagu ta ütles, õpilase stipendiumi, umbes poole sellest, mida sai vana Jennifer. Selleks, et veel kord loendada, et juhib ikka veel kõike. Oi, vaata!" Dana oli vahepeal jälginud kõiki saabuvas autosid. "Seal ta ongi!"

Jeffrey Duncar saabus parklasse oma vana, kuid üpris mõjusa Fordiga. Jeff oli igati sümpaatne noormees, kellest kiirgas jõudu ja kindlustunnet. Nähes, kuidas ta silmad õde märgates sädelema löid, ohkas Pat kergendatult.

Vähemalt seekord ei jäänud ta tunded noormehe vastu vastuseta. Pool tundi hiljem, kui Jeffrey peatas auto vahimajakese ees, leidsid Pati arvamused uue kinnituse.

Ta heitis koti autotiivale ja pöördus vaatama, kas noorem õde tuleb talle järele, ning naeratas tahtmatult, nähes, kuidas noored hüvastijätul suudlevad.

"Nähtavasti on teil kõik tõsine?" küsis ta, kui Fordi

tagatuled olid pööraku taha kadunud.

"Me kavatseme sügisel abielluda," ütles Dana. "Vanaemale see nähtavasti ei meeldi, aga tal tuleb sellega leppida. Kujuta ette, kuidas ta marru läheb, kui kuuleb, et Willide õilsast soost tüdruk kavatseb minna mehele tegelikult teenrile! Muide, peaksime minema teda külastama. Möistagi tantsivad McDermontid ja Molly tema ümber ning on valmis iga ta tuju täitma, aga sa ju tead, kuidas vanaema kohevile läheb, kui arvab, et keegi meist teda eirab."

"Helistan kohe suurde majja ja ütlen, et oleme haiglast tagasi," vastas Pat. Pragu vanaema teda ei huvitanud. Tal oli tarvis rääkida õega.

Neiud läksid kööki, süüdates teel lambid. Pat tänas mõttes Jeff Duncarit. Näis, et selle noormehega lävimine on sisendanud Danasse usku oma jõusse ning esimest korda elus on õde valmis enda eest seisma. Raske kohe uskuda – Dana räägib vanaema pahameelest täiesti rahulikult, kahvatamata ja värisemata nagu haavaleht.

Paraku aga tuleb seda äsjaomandatud enesekindlust kõigutada, mõtles Pat kahetsusega. Möistagi ei tahtnuks ta elustada õe hinges kibedaid mälestusi, kuid teisiti oli võimatu seda Shelli-lugu lõplikult selgeks saada.

"Minu teada on suures majas vanaema juures Shell Grammer. Seepärast ei maksa praegu teda tülitada," tähendas Pat.

"Shell? Grammer? Mida tema siin teeb?"

Dana näole valgus puna.

"Seal on midagi nende fondidega," vastas Pat ja võttis kannu. "Teed soovid?"

"Ei." Dana toetus raskelt köögilauale. "Külmikus on poolik veinipudel. Joome õige selle ära. Nõus?"

"Miks ka mitte."

Nad otsisid klaasid ja valasid neisse jahedat veini. Pat mõtles kiiruga, millest juttu alustada. Meenutada

õele, kes kavatses praegu hakata õnnelikult mehele minema, seda, kuidas ta tahtis kaks aastat tagasi end Shell Grammeri pärast ära uputada, ei olnuks kuigi ilus. Vahest ehk aitab vein piinlikkust leevendada.

Pat ei hakanuks Shelli nimetama, aga oli tarvis teada saada, kuidas Dana sellele reageerib, kas ta on tollest draamast lõplikult üle saanud või peitub kusagil hingegavavuses ikka veel kurbus mehe pärast, keda ta armastas ja kelle kaotas. Kui kõik on lõplikult selge, suudab temagi unustada selle mehe ning nende suhete kahemõttelise loo.

"Aga kus sa tead, et Shell on vanaema juures?" küsis Dana ootamatult peene häälega. "Oled temaga tuttav?"

"Ajasin temaga agentuuri kaudu asju," vastas Pat põiklevalt, mõistes, et ei ole veel aeg rääkida õele oma kavatsusest mängida karistusinglit, ning vist ei ole üldse mõtet sellest rääkida. "Seega võib öelda, et põhimõtteliselt oleme tuttavad."

Dana asetas klaasi lauale ja kõhatas kõri puhtaks.

"Tead, Pat, sel juhul... mul ei ole kuigi kerge sellest rääkida, aga..." Tüdruku silmad sädelesid kahtlaselt ning ta huuled võbisesid. "Saad aru, omal ajal mängisin täielikku tola," ütles ta lõpuks. "Arvasin, et olen temasse armunud, ja oletasin, et temagi ei ole minu suhtes üksikõikne."

Dana maalis nimetissõrme otsaga lauale ringe. Ta hääli kostis väga vaikselt ning Pat pidi pingutama kuulmist, et aduda vastust oma küsimusele:

"Kus te tutvusite? Ma ei osanud arvata, et keerlete ühtedes ja samades ringkondades."

"Tutvusime vanaema kaheksakümnnendal sünnipäeval. Mäletad, sa ei saanud gripi tõttu sinna tulla. Shell jäi seepärast, et oli tulnud vanaemale kapitalimahutuste kohta nõud andma. Ma olin temast hirmsasti sisse võetud ja vist valmistasin talle terve hunniku ebameeldivusi.

Ta oli üksnes minu vastu hea, aga mina ajasin kõik segi ja üldse..."

"Mida see hea tähendab?" katkestas Pat. "Tahad öelda, et ta sind ei võrgutanud?"

"Mis sa nüüd!" Dana punastas taas. "Kas sulle jäi tõesti selline arvamus? Jah, minu sõnadest võis tõesti ka nii välja tulla. Ausalt öeldes ei mäleta ma ühtki korda, millal ta oleks mind kas või sõrmeotsaga puudutanud."

Pat jäi keeletuks. Ta vaatas suuril silmil õe roosata vasse näkku. Dana nägi ikka veel välja sellise eeterliku olendina, et lõi hinge kinni, ning näis olevat oma aastatega võrreldes märksa noorem, ent nüüd oli lapselik lihtsameelsus asendunud millegi muuga, küpsema ja otsusekindlamaga. Paistis, et ta noorem õeke on lõpuks saanud täiskasvanud inimeseks.

"Aga mis siis oli selle lõhkirebitud pluusiga? Kas see rebenes iseenesest või ajad jälle midagi segi?"

Pat naeratas endamisi. Endise Danaga, sellisega, nagu ta oli enne Jeffreyga tutvumist, ei julgenuks ta ilmaski sellisel toonil rääkida, kartes, et see kisub esile pisarateojad ning seejärel sulgub Dana kogu päevaks solvunu vaikimisse. Nüüd aga veendus ta veel kord, et õde on tõesti saanud täiskasvanuks, sest ta tuhnis mälestustes ja hüüdis:

"Issand, milline õudus! Kas arvasid, et tema selle katki rebis? Oh ei. Mulle tungiti tänaval kallale. Kuule, ma vist hakkan otsast peale." Dana tühjends oma klaasi ja täitis selle uuesti. "Vanaema sünnipäevast. Sinna tulid üksnes vanad inimesed ning neil polnud rääkida millestki muust kui oma haigustest. Minuga ei rääkinud mitte keegi. Ema aitas Mollyt ja missis McDermonti sööki dega õiendada. Ma püüdsin samuti midagi teha, kuid jäin igal pool teistele jalgu. No nii, ma juba ütlesin, et Shell oli ka seal ja püüdis kõigest väest teeselda, et tal ei ole surmavalt igav. Mina leidsin, et ta on kõige vapu-

lavam meesterahvas kõigist, keda olin näinud. Hiljem hakkas ta minuga rääkima, imetles minu lilleseadeoskust ja ütles isegi, et soovi korral võiksin hakata sellega tegelema kutselisena. Ta rääkis minuga nii, et hakkasin end pidama kuidagi eriliseks, mitte aga tühjaks kohaks, nagu alati."

Sellest sai Pat väga hästi aru. Shellil oli anne panna naisi tundma end erilise ja kordumatuna, seda enam siis enesekindlusetut Danat, kes oli tüdinenud vanaema alatitest noomimistest ning elas oma fantaasiates. Nagu ema, nii nägi ka Dana alailma püstijalu und.

Dana jätkas:

"Niisiis ta ütles, et mul on annet ning et Bostonis ja kogu riigis on tohtu hulk inimesi, kes on valmis maksma ümmarguse summa nende pidude lillekujunduse eest. Noh, hiljem käisin paar korda Bostonis tema kontoris nõu küsimas, kuidas oma ettevõtmist alustada."

"Kas kavatsesid tõsiselt sellega tegelema hakata?"

"Muidugi mitte!" Dana silus juukseid. "Tollal, jah, arvasin, et tõsiselt. Tegelikult aga oli see pelgalt ettekääne Shelliga kohtumiseks ning ta tähelepanu endale tõmbamiseks. Shell oli väga hea ja tähelepanelik. Ta viis mind lõunastama ja jagas nõuandeid, minu meelest väga asjalikke, kuid ma ei kasutanud neid. Ma juba ütlesin, et need külaskäigud olid mulle üksnes ettekääne temaga kokkusaamiseks. Siis tuli see viimane õhtu. Läksin tema kontoris, muidugi kutsumatult. Ta võttis mind vastu kõigest viieks minutiks, ütles, et olen saanud temalt kõik vajalikud soovitusel ja rohkem ei saa mind millegagi aidata. Olin masendatud. Ei, ta käitus nagu alati lahkelt, aga sellest ei muutunud midagi. Olin vapustatud. Lõunastamise asemel armastatud mehega õdusas restoranis sattusin tänavale, kus mulle kõige tipuks kallale tungiti ja mind paljaks riisuti. Siis rebitigi see neetud pluus lõhki."

Pat kuulas õde jahmunult. Lõpuks ei suutnud ta

enam vaikides paigal istuda. Vihast kihisedes hüppas ta püsti ja tõmbas akende ette sitskardinad. Hakkas juba pimenema ning läbi puuvõrade vilkusid suure maja tuled.

Täiesti võimalik, et ühe akna taga istub ikka veel Shell Grammer. Patricia võpatas. Oli paha mõelda sellele, mida ta mehele kokku rääkis ning millistes hirmsates tegudes teda süüdistas. Veelgi valusam oli mõelda sellele, kuidas Shell teda suudles ja kuidas ta mehe hellitustele vastas. Kõik võinuks minna teisiti, kui...

Märkamata, et vanem õde üleni pulbitseb, jätkas Dana oma juttu:

"Mina mõistagi tormasin tagasi Shelli juurde. Sekretär tiris ta mingilt nõupidamiselt ära. Loomulikult viis ta mind oma korterisse, kuigi mina tõlgendasin tollal kõike teisiti, ning andis sekretärile käsu osta uus pluus ja tuua see tema poole."

Nüüd, kui Dana jutustus oli jõudnud kulminatsiooni, hakkas ta põlvedele kokkupandud käte sõrmi kokku pigistama ja avama. Õe otsa vaadata ta ei julgenud.

"Mina, tobuks, aga arvasin täiesti tõsiselt, et ta viis mind oma koju seepärast, et ma ei olnud talle ükskõik. Taevast, ma olin otse sündsusetult naiivne! Ei taha seda isegi meelde tuletada – olen endale sügavalt vastik! Ma ei lubanud Shelli kutsuda politseid. Muidugi tõmmati minult ära käekott, kuid selles oli ainult peenraha tagasi pileti ostmiseks ning mingid kosmeetikavahendid. Siis ütles Shell, et helistab mu emale ja kutsub ta mind koju viima. Vaat siis algaski mul hüsteeria. Ma ei tahtnud, et mind koju viidaks. Tahtsin ainult üht – tema juures olla. Nii ma talle ütlesingi ja viskasin talle kaela. Minu arvates oli vaene Shell lihtsalt jahmunud..."

"Võin seda kujutleda," pigistas Patricia läbi hammaste. Ta ei suutnud enam laua äärde õe vastu istuda, vaid kummardus ähvardavalt ta poole. "Järelikult ei kaval-

senud sa üldse end uputada? Sinu sõnadest sain aru, et tahtsid oma elule lõppu teha, ja sa ei kavatsenudki mind ümber veenda?"

"Anna mulle andeks." Dana ilme oli täiesti õnnetu. "Praegu, kui ma seda meelde tuletan, tunnetan end täieliku lolana. Kõik lõppes sellega, et Shell pani mind taksoasse ja saatis koju. Ema ei olnud kodus. Riietusin ümber ja läksin parki hulkuma. Liikusin sihitult ja isegi ei vaadanud jalgade ette. Nii sattusingi selle neetud karjääri juurde. Oli mul tarvis just sinna minna! Selleks ajaks hakkas juba hämarduma. Samal ajal ilmus metsast pariteele Jeff. Ta käis koertega jalutamas. Ta hõikas tervituse, ja ei midagi muud. Mina aga pöördusin otsekohe kõrvale, ei tahtnud, et Jeff näeks mu pisaraid. No nii, astusin kõrvale ja kukkusin. Tundsin end hajameelse idiootina. Kui sa siis asja ees teist takka arvasid, et tegin seda meelega, siis ma..." Dana tõmbas sügavalt hinge, kogus julgust ja pahvatas: "Mulle näis, et nii näib see lugu romantilisem ja..."

"Sa ei tarvitse enam midagi rääkida," kraaksatas Pat, kelle kannatus oli lõplikult katkenud. "Ma lähem magama. Vahest ehk suudan sinuga hommikul inimese kombel rääkida, kuid tagada ma seda ei saa. Praegu on mu suurim tahtmine sind ära kähistada."

Pat väljus köögist. Oleks see tema teha, ei ütleks ta kogu elu jooksul õele ühtki sõna.

"Kardetavasti ei ole mul aimugi, millal ta tagasi tuleb," ütles Sarah Grammer vestibüüli viiavat ust sulgedes.

Pat surus vaevaga maha pettumuseohke, sundis end naeratama ja astus kutse peale edasi.

"Teda kutsuti täiesti ootamatult New Yorki ajama korda mingeid juriidilisi formaalsusi kompaniiga, kes annab välja Julie salvestisi. Nad tahavad tema plaate taas välja anda ning Shell tahab kokku leppida, et osa müügituludest läheks Maryle," seletas Sarah. "Üksikasju ma eriti ei taipa, kuid see kõik on väga keeruline. Seepärast pidi Shell kõik muu kõrvale jätma ja New Yorki lendama."

Soov Shelli ees vabandada jälitas Pati sellest hetkest peale, kui oli Dana seletused ära kuulanud, kuid neli kulus julguse kogumiseks aega. Nüüd aga, kui ta oli lõpuks otsusele jõudnud, öeldakse talle, et Shell on juba kaheksa päeva New Yorgis.

Suures elutoas oli Mary end oma meelisjänku kõrval õdusalt sisse seadnud ja luges ainult talle endale arusaadavas keeles laperdatud raamatut, mida hoidis käes tagurpidi. Niipea aga, kui ta Pati nägi, asendus ta lalin rõõmsa vingumisega. Pisike sirutas ta poole käed ja nõudis, et teda otsekohe sülle võetaks.

Pat tegigi seda, pahandades kurku kerkinud klombi pärast. Ta ei olnud näinud Maryt enam kui kaks nädalat ja oli tüdruku järele meeletult igatsenud.

"Küllap on teil hea meel kuulda, et Concordi Allikate ostmisega läks kõik ladusalt. Shell vajutas kõigile vedrudele ja jõudis lepingule alla kirjutada päev enne New Yorki minekut. Shell ütles, et üldiselt on maja heas seisundis. Tuleb teha sisemine sanitaarremont ning villa välja mingi kolu, mille eelmised elanikud sinna jätsid."

Sarah askeldas toas ringi ning korjas kokku Mary laialilooitud mänguasju. Patile näis, et elatanud daam rõõmustab võimaluse üle rääkida täisnimesega pärast nii pikka kahekesiolekut väikese lapsega.

"Ma ei taha muidugi midagi paha öelda. See hotell on erakordselt mugav. Tore on ka see, et park asub nii lähedal. Pole tarvis Maryt kaugele jalutama viia. Ka teenindajad on tähelepanelikud ja alati abivalmis. Kuid see ei ole ikkagi see, mis on oma kodu, kas pole? Nüüd aga öelge kohe, kas lasen teile teed tuua või joome seda siia, kui Mary õhtust sööb? Rääkige, kuidas on lood teie õnnetu emaga. Olete kindel, et võite ta juba rahuliku südamega üksinda jätta? Kui tegite seda minu pärast, siis ärge jumala nimel kiirustage!"

Teest Patricia keeldus. Mary süles, istus ta diivanile, mõeldes järele Sarah' viimaste sõnade üle. Kõigepealt aga tuli vastata küsimusele ema tervise kohta.

"Ema kirjutati mõni päev tagasi haiglast välja. Tal on juba palju parem. Aitäh küsimast. Ta roietebandaaži ei ole veel ära võetud ning see on muidugi ebamugav, aga ema ütleb, et see kõik on tühiasi võrreldes sellega, mis oleks võinud juhtuda. Pealegi loobus mu õde ajutiselt lootamast, et tema eest hoolitseda."

Viimase kahe nädala jooksul olid nad mitu korda rääkinud ning pikkamööda lakkas Pat õe peale pahandamast nende lolluste pärast, mida Dana kokku keeras, ja andes talle.

Kui Pat helistas Sallyle, hüüdis see:

"No muidugi pead võtma puhkuse seniks, kuni vaeseke Mara on haiglast välja lastud ja ta hakkab paranema! Ter-vita teda minu poolt. Muide, kas Shell Grammer vajab kedagi, kes sind asendaks? Vahest ehk pean talle helis-lama?"

"Kui vaja, siis astub ta ise sinuga ühendusse, kuid mina sellega ei arvestaks," sõnas Pat kuivalt. Oma rängast läbi-

kukkumisest ja skandaalsest vallandamisest räägib ta partnerile kunagi hiljem. "Muide, miks sa mulle ei öelnud, et Grammer on lesk?"

"Kas ma tõesti ei öelnud? Püha arm... Küllap lõi sinu kavatsus hakata tema lapsehoidjaks mind nii endast välja, et see lendas mul peast minema," õigustas end Sally.

Niisiis jäi Patile ainsaks probleemiks see, kuidas Shellile asja seletada. Olgu mees praegu pealegi ära, aga kui ta ei eksinud, siis avas Sarah talle suurepärase võimaluse tingimusel, et temal, Patil, piisab vaprusest sellest kinni haarata.

"Olete selles täiesti kindel?"

"Selles, et saan tööle tagasi tulla?"

Pat ootas hinge kinni pidades vastust ja ohkas kergendatult, kui mitte midagi kahtlustav Sarah ütles:

"Just nimelt. Muidugi hoiaksin Maryt meelsasti kuni Shellil New Yorgist naasmiseni, kuid mulle ei ole jäänud siinviibimiseks enam kuigi palju aega ning ausalt öelda ei oleks mul midagi selle vastu, kui saaksin viia lõpule oma külaskäigu Providence'i sõprade juurde. Seda aga üksnes sel juhul, kui saate tõesti ema üksinda jätta ja siia oma tööd jätkama tulla."

Järelikult osutus Pati arvamus õigeks. Shell ei olnud emale öelnud, et on hoidja ukse taha saatnud, kuigi ta ei suutnud kuidagi mõista, miks mees nii tegi. Tõsi küll, Shellis oli palju sellist, millest ta aru ei saanud. Ta hakkas isegi end alles praegu mõistma ja imestas, kuidas ta võis olla nii kaval ja nii süümevabalt valetada.

Häbi küll, aga neiu olnuks hoopis kergem, kui Sarah, hea hing, olnuks kusagil kaugemal, näiteks oma sõprade juures, kui saabub aeg tema pojaga suhete klaarimiseks. Neiu arvates ei meeldinuks Shellile üldse, et ta on jälle pettuse teel tema perekonda tunginud. See aga ei suutnud Pati enam peatada. Neiu manas näole naeratuse ja ütles:

"Selles ei kahtle ma üldse, missis Grammer. Võiksite hoolistada oma sõpradele ja leppida kokku külaskäigu jätkumise asjus."

Jaa, Shell ei rõõmustaks, kui naasmisel leiaks jälle eest oma tütre hoidja. Küllap läheks ta marru ja laseks talle kõik koerad kallale. Ometi oleks see ainus võimalus rühkida rääkida. Tal on tarvis vabandada, sest ainult siis võib ta lahkuda Shelli elust rahuliku südamega ning viia endaga kaasa, kui nii võib öelda, teise koha auhinna.

Esimest ta ei saa. Esimene olnuks teadmine, et kui Shell rääkis talle armastusest, olnuks see tõsi, kuid teine olnuks see, kui mees talle andestaks, olgugi et neiu ei olnud seda ära teeninud.

Pat enam ei kahelnud, et on närvivapustuse piiril. Oli möödunud kõigest kolm päeva sellest, millal ta hakkas taas Mary hoidjaks, kuid rõivad juba rippusid ta üll nagu riidepuul ning põsed vajusid sisse nagu raskelt tõbisel.

Kolm päeva, mis olid möödunud süngetes mõtisklustes selle üle, kas ta ikka teeb õigesti, paljud miilid, mida ta oli veetnud lapsevankrit mööda kaldaparki lükates, pikad õhtud, mida häirisid üksnes Sarah' telefonikõned ja küsimused selle kohta, kuidas neil sel läheb, kuid kõik need päevad ei suutnud Pat midagi süüa, sest ükski tükike ei läinud tal kurgust alla. Teda vaevatas ainus mõte: millal mees tuleb ja kuidas ta suudab temale silma vaadata.

"Võtme õige täna ette midagi huvitavat," soovitas ta Maryle neljandal päeval. "Tühja sellest pargist. Parem sõidame linnast välja."

Veel üks päev töötas kujuneda toredaks. Näis, et ilmad tahtsid lühiajalisel aastal veel üht rekordit. Mõte, et tuleb veel veeta üks päev hotellis viibides või pargis lõnkudes Shelli saabumist oodata, näis Patile talumatuks.

Tema tütrekesega lävimine rõõmustas neidu siiralt. Halb oli ainult see, et Pat kiindus tüdrukukesse iga päevaga üha enam. Ta mõistis, et kui tal tuleb ühel päeval oma pisikesest hoolealusest lahkuda, siis mingi osa tema hingest sureb.

See-eest valmistus Pat moraalselt selleks, et Sarah võib oma külaskäigu katkestada enne poja tagasijõudmist ning siis tuleb tal üle elada piinlikke hetki seletades, miks ta seda elatanud daami pettis. Siis kaotab ta võimaluse Shelliga nelja silma alla jääda.

"Lähme piknikule?" Patricia tõstis tüdruku voodist ja läks temaga valssi keerutades vannituppa. "Vaatame veel kord maja, mille isa sulle otsis. Nõus? See on väga ilus maja, lapsuke, ning sa oled pisike õnneseen!"

Neiu väike auto seisis hotelli allmaagaraazis Shellis sõiduki kohal. Pat oli võtnud selle oma korteri eest parklast kohe, kui oli kindel, et ema hakkab paranema. Sellega käisid nad koos Danaga haiglas, et mitte Jeffi tööst kõrvale tõmmata. Shell oli ilmselt jätnud oma Grand Cherokee lennujaama.

Neiu helistas kööki, et talle jäetaks midagi söödavat vabaõhukeks. Nüüd võisid nad Maryga umbes tunni pärast teele asuda vastu vaikusele ja värskele õhule ning tutvuda majaga, mis kuulus nüüdsest peale Shellile. Pat tahtis seda endale mõttes salvestada.

Milline sentimentaalsus! Eriti naise poolt, kes oli end pidanud oma valdkonnas üheks kõige külmaverelisemaks.

Muide, nii see oligi kuni kõige viimase ajani.

Neiu võttis pisikese vannist välja ning mähkis ta pehmesse käterätti. Silmis kipitasid pisarad.

Ei, tuleb end ikkagi kätte võtta. Noh, hea küll, olgugi Shell esimene mees, kes pani teda mõtlema, et armastus on siiski üks tõsine asi, ning neiu soovis esimest korda oma elu temaga siduda, kuid ta ei ole ju maailma ainuke

mees ega jää ka viimaseks, kellega ta võib veel kohtuda.

Pat ohkas kramplikult. No keda ta kavatseb petta? Ka tuhande aasta jooksul ei kohta ta meest, kes mõjuks talle nii, nagu Shell Grammer. Paraku aga ei olnud sellel tema suhtes õrnu tundeid.

Pealegi oli Shell andnud mõista, et tal ei maksa millegi loota.

Agaga ega ta isegi parem olnud. Otsekui selleks, et mees teda lõplikult vihkama hakkaks, ladus ta Shellile välja kõik, miks ta selle mehe tütre hoidjaks hakkas. Kättemaksuks. Selgus aga, et polnudki millegi eest kätte maksta.

Nüüd oli talle selge, miks mees ütles, et neil on tarvis sellest rääkida. Tõenäoliselt kavatses ta teda koos Danaga kohtusse kaevata. Hiljem aga taipas, et ei maksa sellega jäädama hakata. Kumbki õde ei väärinud seda, et kuldada selleks aega ja raha.

Need nukrad mõtted vaevasid lõpuks Patricia ära, kuid miskipärast tundis ta just täna vajadust linnast põgeneda. Pingeline ootamine viimase kolme päeva jooksul oli talle sama, mis istumine hambaarsti vastuvõtutoas.

Värskes õhus veedetud päev rahustab teda ning aitab taas jõudu koguda selleks, et Shelli ees vabandada. Vahet ehk suudab tema siirus meest veenda.

Neiu riietas Mary sinistesse pükstesse ja sama värvi pluusi – tavalisse kuuma päeva rõivastusse. Endale valis ta pika musta seeliku ja käisteta valge pluusi. Siis võttis ta kaasa köögist tellitud toidukorvi ja hotellitöötajatelt laenatud lapseistme ning palus registraatorit:

"Kui mister Grammer peaks enne meie tagasitulekut alla jõudma, siis palun öelge talle, et hoidja Will viis ta tütre Concordi Allikatele. Tuleme tagasi lapse magama paneku ajaks."

Uksehoidja abiga paigutas ta kogu selle vara autosse, kaasa arvatud Mary plüüsjänku.

Tund hiljem paigutas Patricia, kes hakkas juba vähehaaval pingest vabanema, auto maja juurde viivale alleele kaharate pöökpuude varju.

Majja minna ta ei kavatsenud. See oli tühi. Pealegi ei olnud neil võtmeid. Ent tassida kogu oma varustust koos Maryga aasale, kus ta kavatses end sisse seada, osutus raskemaks, kui Pat oli arvanud. Jah, tol päeval oli neil kaks kätepaari.

Tol päeval... See oli nõiduslikult õnnelik päev. Sellesse tagasi vaadates mõistis Pat, et juba siis tekkis tal Shelli vastu tõsine tunne ning ta adus hingesügavuses, et see mees ei olegi nii paadunud lurjus, nagu ta oli varem arvanud.

"Noh, Mary, kas lippame?"

Pat püüdis rääkida elurõõmsalt, kuid ta häälest kostis reeturlikke pisaraid. Ta raputas pead, käskis end olla tubli ning tõmbas lapse heledatele juustele õlgkübarakese.

"Sina võta Dusha, mina viin kõik muu. Sobib?"

See muu oli kogu aeg viltu vajuma kippuv torn, mis koosnes söögikorvist ja kotist Mary asjadega, mis ta kuldagiviisi vankrile paigutas. Selle kraamiga tuli manööverdada väga ettevaatlikult, et jõuda pargiäärsele aasale.

"No nii! Tasus vaeva näha, et siia jõuda, eks ole, lapsuke?"

Raskelt hingeldades vajus Patricia pehmele rohule, milles noogutasid päid metsikud moonid ning pilgutasid kelmikalt silma kirikakrad, ja hakkas tuhnima toidukorvis.

Nagu ta arvaski, oli köögis kuhjatud kokku nii palju söögikraami, et sellest piisanuks lähedalt mitmele inimesele. Seni kuni Mary rüüpas mahla ja nosis puuvilja, avas Pat karbi suitsutatud hirvelihaga võileibadega, kuid sulges selle otsekohe. Isu ei olnud.

Seejärel punusid nad pärga. Õigemini punus Pat, kuna Mary tatsas rohus ringi ja noppis maarjalilli, kuni Pat ütles, et neist piisab. Vastasel korral oleks ta tragi hoo-

lealune kogu aasa lilledest lagedaks teinud.

Kuumus tugevnes. Päev muutus aina lämbemaks. Pat viis tüdruku varju ojakese äärde, mis lookles ümber muruväljaku ja kadus metsa.

Värskes õhus rassimine väsis Maryt. Pat andis talle veel juua ja asetas lapse vaibale ning pisikesele padjale.

"Tahad, ma räägin sulle muinasjuttu?" küsis neiu naeritades, nähes, et tüdrukukese silmad hakkavad kinni vajuma. "Sinu lemmiklugu karupoegadest..."

Samas taipas Pat, et valik oli vale. Mary pidanuks magama, kuid karukeste nimetamisest piisas – tüdruk tõusis käpukile ja huilgas lõbusalt.

Mary silmad hakkasid sädelema, kuid hoopiski mitte karude mängimise eelaimusest. Pat taipas seda alles siis, kui laps sirutas prullakad käed ja vingus erutatult:

"Is-sii!"

"Noh, kuidas siis mu kaunitar elab?"

Kaks tugevat päevitunud kätt tõstsid tüdruku rohtu rajatud pesakesest välja.

Pati sõrmed haarasid kramplikult soojust rohust kinni. Mehe ootamatu ilmumine lõi ta täiesti pahviks. Silmade ees läks ähmaseks.

Shell istus ta kõrvale.

"Mulle öeldi su teade edasi." Mehe sügav hääl kõlas täiesti ilmetult. Sellest tapvalt rahulikust toonist jooksis Patricia judin üle selja ja kui Shell taas rääkima hakkas, taipas neiu, et ta ei olnud asjatult ehmunud. "Ma ei hakka skandaali tegema, kuid see ei tähenda, et sinu teguviis mind ei pahanda. Ainus põhjus, miks ma sinu peale ei karju, on see, et ma ei taha Maryt ehmatada."

Ja ei taha teda kogu eluks traumeerida sellega, et haarad meil kõrist ja pigistad hinge välja, lõpetas Patricia mõttes tema eest. Mehe silmi nähes ta võpatas. Shelli pilk puuris temast läbi. Kui öelda, et selles oli põlgus ja vihkamine, oluks sama hea, kui üldse mitte midagi öelda.

"Kuidas sa julgesid minu äraolekut kasutades niisama heast peast minu koju tungida, emale suud-silmad täis valetada ja veel minu lapse ära viia?"

"Ma ei tee talle midagi halba!" vaidles Pat õhinal vastu, kuid nähes, kui järsku Shelli kulmud ninajuurel kokku jooksid, alandas häält. "Ma ju jätsin sulle teate, milles oli kõik selgesti öeldud."

No muidugi, nii selgesti, et mees otsekohe ehmus ja kihutas Concordi, isegi ümber riietumata. Kas ta tõesti peab Pati nii saamatuks käpardiks? Ta ei laseks sellest heledast peakesest ühtki juuksekarva langeda.

"Pealegi ei valetanud ma su emale. Sa ise ei öelnud talle, et mind välja ajasid, ning ta arvas..."

"Tõe varjamine on sama, mis valetamine!"

Shelli häälel kõlas nii argiselt, nagu räägiks ta ilmast, kuid ta teeseldud rahulikkus oli nii kurjakuulutav, et seda ei tunnetanud üksnes Pat, vaid ka Mary. Lapse nägu tõmbus punaseks ja ta pistis tõinama.

Shell tõusis, äiutas last süles ja sosistas talle kõrva hellitussõnu, kuid kuumusest ja liikumisest üleväsinud last ei olnud kerge rahustada. Lõpuks pöördus ta põlglikult Pati poole ja käsutas:

"Pane asjad kokku, et saaksin need autosse paigutada. Sõidame Maryga ära." Vidukil silmadest langes neiule põrmustav pilk. "Kui oskasid siia tulla, oskad ise ka tagasi minna."

"Me läheme otse koju," käsutas Shell edasi, kui Pat oli viimase kilekoti vankrisse asetanud. "Võite oodata Maryga terrassil, kuni ma auto siia toon. Jätsin selle alleele sinu oma taha."

Pat kujutles, kuidas ta saabus, sõidukist välja hüppas ja neid otsima tuli. Nüüd oli ta nad leidnud ning kiirustas tütrekest pealetükkiva hoidja juurest ära viima.

Huvitav, kas Shell alandub teda auto juure saatma? Mehe meeleolu arvestades oli see vaevalt tõenäoline.

Õnneks rahunes Mary lõpuks ning toetas äranutetud punetava näo isa õlale, üksnes luksus ja nuuksatas aegajalt.

Shell süüdistab teda kindlasti veel selles, et tütrele tekkis hüsteeriahoog, mõtles Pat vihaselt, kui tiris mööda muru raskelt koormatud vankrikest. Tegelikult on ta ise süüdi – sadas neile kaela just sel hetkel, kui ta tüdrukul magama pani. Pat otsis õigustusi, sest kui isa kavatseb tütre ja hoidja vahele vaenu külvata, kas või varjatud viisil, oleks see talumatu.

Pat tõmbas käeselja üle higise lauba. Samal hetkel pudenes ülemine kott vankrist maha ja sellest lendasid välja lapsetarbed.

Pat lausa kiunatas pahameelest ja Shell pöördus ümber. Nähes neiu toime pandud hävitustööd, astus ta pikade sammudega Patricia juurde. Kui neiu ei olnuks nii läbi kuumenenud, oleks Shelli pilk ta jääkambaks tarretanud.

"Anna need minu hoolde," kamandas Shell, sirutas käe ja krimpsutas kärsitult nägu. "Otsekohe algab äike. Või ei ole sa seda märganud?"

Taevas tõmbus tõepoolest süngeks, kuumus muutus talumatuks ning valitses pahaendeline vaikus. Ent lähenev äike oli tühiasi võrreldes selle tormiga, mis neiu sisemuses möllas.

Pat välgutas mehe poole vihaselt silmi. See aga käsutas lühidalt:

"Võta Mary ja mine majja."

Ta ulatas neiule ettevaatlikult lapse, kes juba raskelt magas, kummardus ja hakkas laialipudenenud asju kokku korjama.

Esimesed vihmapiisad langesid siis, kui Pat jooksis mööda põõsastega ääristatud rada. Algul langesid suured tilgad aeglaselt, seejärel aina kiiremini ning minuti pärast ladistas juba nii, et Pat kooldus peaaegu pooleks, et Mary läbimärjaks ei saaks.

Taeva all kõmises kõu ja sähvatas välk. Äike möllas täie hooga. Shell jõudis neiule järele. Ilmselt oli ta loobunud tee pudenenud asjade kokkukogumisest. Ta aitas neidu pihast toetades terrassile, lükkas ta trepi varju alla, otsis taskust võtmekimbu ja avas kõrge klaasukse.

"Asu sisse," sõnas ta kuivalt. "Ootame siin, kuni äike üle läheb." Ta hüppas taas vihma kätte.

Pat läks tühja tuppa. Ega see olnudki päris tühi. Elegantselt planeeritud ruumi ühe seina ääres seisis vana kummut, lahtivõetud raamaturiulid, ilmselt käsitsi tehtud, ja mõni pappkast igasuguse ajalehtedesse mässitud koluga.

Kui nad esimest korda siin käisid, silmitses Shell neid kellegi elamise jäänuseid ja lausus kurvalt:

"Lausa hämmastav, mida inimesed endale koguvad. Müügiagent ütles, et see risu ei huvitanud isegi töölisi, kes vedasid kõik ära pärast seda, kui omanik maja müügile pani ja vanadekodusse asus."

See juhtus alles hiljuti, kuid praegu tundus, et sellest on möödas juba terve igavik. Too päev oli nagu teisest elust. Aga ei. Lihtsalt inimesed on vahepeal muutunud. Peamiselt aga olid teisenenud nende vastastikused suhted.

Patricia tõmbus tahtmatult kühmu. Märjad riided kleepusid ihule ning neiul hakkas vilu.

Samal ajal sisenes märg üdini Shell, asetab korvi ja kompsud põrandale ja küsis:

"Kas selles majas leidub midagi, millesse võiks lapse mähkida?"

"Seal on villane tekk..."

Pati kurk kuivas, keel ei tahtnud kuuletuda. Juba üknes Shelli nägemisest hakkas tal paha. Paistab, et ta ei hakka neiu vabandusi kuulama, veel vähem neid vastu võtma. Veelgi enam – Patil tekkis tugev kahtlus, et kui Shellil ei oleks teda vaja magava tütrekese hoidmiseks, kihutaks ta juba Bostoni poole, veejoad taga.

Vahepeal otsis Shell teki, kloppis puhtaks kaks tugitooli, tegi neid kokku lükates midagi vooditaolist ning seejärel viipas sõnagi lausumata Pati poole. Rääkida ta ei julgenud, kartes, et hakkab karjuma, ning vaadata teda ei suutnud, sest teda hõivas kohe talumatu iha.

Õnneks ei olnudki mingeid juhtnööre tarvis. Pat tuli kohe ja asetaski pisikese hellalt improviseeritud voodile. Ta seisis nii lähedal, et Shell adus ta lõhnaõli peaaegu tabamatut aroomi, mis oli temas juba ammu seondunud selle süümetu võrgutajaga, ning kuulis ta katkendlikku hingamist.

Katnud tütrekese tekiga, tundis mees äkitselt, kuidas ta keha pingule tõmbus. See häbematu julges puudutada ta käsivart!

"Kas sulle ei paku huvi teada saada, miks ma nii kärsitult sinu New Yorgist naasmist ootasin?"

"Mitte eriti." Shell astus tagasi ja nägi, kuidas neiu käsi jõuetult alla vajus. Vastik oli endale tunnistada, et koht, mida Pat oli puudutanud, lausa kõrbes. "Tõenäoliselt hakkavad mind pärast sinu seletusi painama hirmuunenäod."

Neiu vihmamärjad juuksed kleepusid kauni pea ümber ning tema märg riietus voolis välja sireda keha. Shell kiristas hambaid. Nii lähedal seistes riisus see

naine temalt aru ja ta kartis, et saab hakkama mingi rumalusega.

Patricia oli süüdistanud teda selles, mida ta ei teinud, valetas ja keerutas tema koju sattumiseks ning kasutas oma mängudeks ära süütut lapsukest, kuid ometi oleks ta tollesse naisesse äärepealt armunud – kuni aru täieliku tumenemiseni.

Ometi tundis ta hästi inimesi. Miks siis vaist teda nii viisi alt vedas? Kuidas võis talle hetkekski tulla pähe mõte veeta oma ülejäänud elu koos selle kõlvatu olendiga?

Kõige hullem aga oli see, et esimest korda oma küpses eas tundis ta, et on valmis tõeliselt armuma. Ja kellesse? Naisesse, kes kasutab oma veetlust relvana ja oli valmis kehaliseks läheduseks mehega, keda ta pidas abielus olevaks, üksnes selleks, et talle kätte maksta, pealegi selle eest, mida ta ei olnud korda saatnud. Ei, sellisest tuleb eemale hoiduda.

“Ma tahtsin sinu ees vabandada...”

“Kas tõesti? Huvitav oleks teada, mille pärast? Kas selle pärast, et sa jälle vigurdat, või seepärast, et võtsid pähe tobeda mõtte kättemaksmisest? Kättemaks... Minu aru ei võta, kuidas sa võisid midagi sellist välja mõelda! Või seepärast, et ei võtnud vaevaks kõike enne välja uurida ning alles seejärel võtta endale nii prokuröri kui timuka osa?”

“Ei maksa nii...”

Neiu hääl varises. Kuldpruunides silmades särasid pisarad. Ta nägi välja nii õnnetuke, et Shellil hakkas ootamatult piinlik.

Mees lahkus rahulikult magava tütre juurest ning vaatas läbi klaasukse vihmaojasid ja kauguses sähvivaid välke.

“Ma tahtsin öelda... Mul on hirmus kahju... Palun andestust selle pärast, et jäin uskuma, mida Dana mulle kokku rääkis. Sinu kohta...”

Pati siledale laubale lõi korts. Raske on vabandada inimese ees, kes ei vaevu isegi sind kuulama. Shell seisis tema poole seljaga, märg särk kleepus ta laiadele tugevatele õlgadele. Neiu tundis end nagu pidalitõbine. Võib-olla täiesti õigustatult, arvas ta nukralt.

“Pean tunnistama, et jäin uskuma õe juttu, igatahes esialgu,” tegi Pat veel ühe katse end õigustada. “Hiljem aga, kui olin sind paremini tundma õppinud ja...” Pat takerdus. Oma tunnetest rääkimiseks ei piisanud tal varust. “Hakkasin tundma sinu vastu sümpaatiat ning siis mul tekkiski kahtlus, kas sa oled ikka suuteline käituma nii, nagu sulle omistati...”

“See tähendab – last võrgutama. Kui vana ta tookord oligi? Seitseteist? Moraalselt ja emotsionaalselt oli ta aga vaevalt kümnene,” vastas Shell kuivalt. “Sa elasid koos minu ja Maryga ning pidasid mind kogu aeg lurjuseks.”

See mõte oli mehele eriti valus.

“Aga mitte kuigi kaua.” Patricia hääl võbises. “Uskusin Danat seni, kuni olime tutvunud. Seepärast, et ta nii mulle rääkis. Kuigi, jah, kui olla lõpuni õiglane, siis ei oleks öde kunagi otsesõnu, et sa ta voodisse viisid ja et ta püüdis end uputada, kui sai teada, et oled abielunud Juliega ning et ootate last.” Shell ei vastanud ja Patricia jätkas: “Ei, otsesõnu ei rääkinud ta mulle midagi sellist, kuid ta jutust tui välja just niimoodi. Ainult temale teadaolevatel põhjustel. Ilmselt selleks, et olla tähelepanu keskmes, ei hakanud Dana midagi täpsustama ja jättis mind segadusse.”

Shell pöördus, kuid ta silmad ei väljendanud midagi. Pat jätkas erutusest katkeva häälega:

“Ma tean, et see ei sea Danat paremasse valgusse, kuid see kõik ei ole nii lihtne. Elus ei ole üldse miski lihtne. Sulle ei tarvitse seda seletada. Ainus, mida tean kindlalt, on see, et Dana arvas siiralt, et on sinusse armunud, sest sa ilmutasid ta vastu huvi, leidsid tema tarvis aega,

isegi kutsusid ta lõunale – seda ei olnud varem teinud ükski meesterahvas. Siis hakkaski ta kujutlema ei tea mida ning veenis end ise oma unistuste tegelikkuses. Mina aga olin alati tema eest hoolitsenud, astusin tema eest välja vanaema ees, kes suudab igaühele hirmu nahka ajada. Dana ei osanud kunagi enda eest seista. Ta oli liiga arglik. Ta oli liiga üksik ja häbelik selleks, et leida endale sõpru. Ma kaitsesin teda, sest polnud kedagi teist, kes oleks seda teinud. Ema peab oma vaikset ja mõõdukat elu liiga kalliks selleks, et häirida seda laineid tõstes. Nii see kõik läkski. Dana juttu kuuldes läksin marru ja kui avanes võimalus, asusin sinu juurde Mary hoidjana tööle lootuses, et leian vahendi neimamaks sulle Danale osaks saanud solvangu eest. Seda kahetsen sügavalt ja palun siiralt andestust.”

Shell heitis talle märtripilgu ja läks toa kaugemasse nurka, et neiu ei märkaks ta segadust. Talle näis, et Pat räägib tõesti siiralt, aga kas võib teda uskuda? Aga milleks ta peab üldse seda väikest valetajat uskuma? Issand, ta ju isegi väriseb! Kas see tuleb märgadest riidetest või närvipingest?

Lõpuks kõrvaldas Shell näolt vähimagi tundevirvenduse ja lausus võimalikult kiretult:

“Mis siis ikka, ma kuulasin sind ära ja võtan su vabanduse vastu. Nüüd aga võib-olla unustame selle vahejuhtumi? Sain ma õigesti aru, et selles korvis on midagi söödavat? Tuhni selles, kui see sulle raske ei ole. Mina aga otsin midagi, millest võiks kaminasse tule teha, et saaksime end kuivatada.”

Pikne kärgatas kusagil päris lähedal ning veejoad trummeldasid uue jõuga aknaraamidel. Ilmselt on nad siia liiga kauaks toppama jäänud, leidis Shell mornilt ja läks otsima tolmunud tikukarpi, mis tema mäletamist mööda pidi vedelema kusagil sahvris.

Eelmine siinkäik... Seda päeva ei unusta ta kunagi.

Tookord tekkis ta südamesse imetabane õrnusetunne, mis ütles talle, et nüüdsest peale on nad üks perekond. Tõepoolest näis talle tol päeval, et nad on loodud üksteisele. Ent see päev tõi kaasa ka kibeda pettumuse. See ei unune samuti kunagi.

Tikukarp, mida otsib, on kindla peale tühi, see-eest aga hea ettekääne toast lahkumiseks, eemale naisest ja jumpslikust soovist teda süle kahmata, asetada ta otse põrandale ja armastada seni, kuni nad kaotavad mitte üksnes mõtlemis-, vaid ka liikumisvõime.

Shell jooksis üle ühe astme astudes trepist üles, et lasta kas või nii välja osa energiast ja suunata see õigetele rööbastele. Esimest korda arvas ta end teadvat, mida tunneb narkomaan, kes teab, et meelemürk on talle kahjulik, kuid ei suuda sellest loobuda.

Karbis oli ainult kaks tikku – üks põlenud, teine terve. Olgu siis, tuleb püüda süüdata tuld. Ikkagi mingi tegevus. Mary ei ärka enne, kui alles tunni pärast. Tüdrukuga tegelemine aitab pinget pisutki leevendada. Seniks aga kõlbab ükskõik milline tegevus, et ei peaks niisama toas seisma ja teineteisele otsa vaatama, teadmata, mida öelda.

Shell võttis pehkinud raamaturiilid ja viis need maja kaugemasse otsa, kus ragin Maryt ei ärataks. Riilid varisesid kokku nagu kaardimajake. Seejärel kükitas Shell kamina ette ja püüdis rämpsukastidest võetud vanade ajalehtede ning üheainsa tiku abil lõket süüdata. Mõne minuti pärast jälgis ta juba rahuldusega, kuidas kaminas tantsisklesid leegikeeled.

“Kas sa ei karda, et sind võidakse võõra vara hävitamise pärast raudu panna?” tegi Pat katse naljatada. See läks tal peaaegu korda, vaatamata häälest kostvatele nukratele nootidele.

“Proovigu nad ainult mind vastutusele võtta,” vastas Shell samas toonis. “Minu arvates täidaks kohtuasi selle

pärast, et keegi on põletanud ära mingi repetanud raamaturiiuli, kõigi lehtede esiküljed. Tule tulele lähemale."

Mees tõusis ja astus pisut kõrvale, et Patriciale tulesoojusse ruumi teha. Ent neiu ei liikunud paigast. Ta jäi liikumatult seisma ning hämaras valguses näis ta nagu kahvatu laiguna. Ta võbises ikka veel.

Shell sirutas kärsitult käe ning haaras neiu randmest kinni.

"Ma ju ütlesin – tulele lähemale!"

Milline jahe nahk ja haprad luud! Mehe südant pigistas ootamatu õrnus. Teatavasti kuulub hoidja osa tavaliselt naistele, kuid praegu tahtis just tema, meesterahvas, teda soojendada, ümbritseda teda hellusega ning säästa muredest ja erutustest.

Ta tõi neiu tule juurde ning libistas ettevaatlikult sõrmed üle ta selja. Nii see oligi – pluus täiesti läbimärg. Shell ju nägi, kuidas Pat Maryt vihmavalingu eest kaitses ettepoole kummardus.

Suured liikumatud kuldsed silmad vaatasid talle otsa. Neiu võbises ikka veel ning tema puudutusest värin ainult tugevnes. See kandus Shellile üle. Mehe sõrmed võbisesid, kui ta hakkas Pati pluusi pisikesi nööpe avama. Shelli hääl kõlas kahedalt, kuni suutis lõpuks kohmakalt end õigustada:

"Sa külmetad end, kui ei võta märki riideid seljast."

Mehe käsi libises üle pringi rinnakumeruse, puudutades vaevalt peent pitsi. Ta kuulis neiu sügavat ohet, tundis, kuidas ta sile nahk äkki soojenes ning kuidas ta enda jalad nõrgenesid. Ihatuli jõudis isegi luudesse. Nüüd soovis ta üksnes neidu lõpmatuseni hellitada, pakkuda talle naudingut.

Pat, see nõi, taipas seda hästi ning laskis kohe käiku oma vastupandamatud võlud. Neiu langetas ripsmed alabastervalgetele põskedele. Sõrmed juba tõmbasid ta pükstest välja märja särgi ja asusid siis nööpide kal-

lale. Neiu hingamine sagenes ning ta rinnad paisusid.

Shelli käed tõusid Pati õlgadele – kas selleks, et teda eemale lükata või enda vastu tõmmata. Seda ei teadnud mees isegi. Ta pea käis ringi ja mõtted läksid segi. Samal ajal lükkasid neiu käed ta särgihõlmad lahti ning langesid ta rinnale. Nüüd hajusid kõik mehe kahtlused.

Ta ihaldas seda naist ning see iha oli nii juhitamatu, et lükkas ümber kõik kaine mõistuse järeldused. Veri ta soontes läks keema ning südamelöögid kajasid ta kõrvus vastu, kui Pati käed libisesid üle ta õlgade ning tõmbasid seljast märja särgi.

Neiu tõmbas kramplikult hinge ja tardus. Ta ei julgenud end liigutada, sest kartis peletada seda teravat tunnet, mis valdas teda mehe siledat keha puudutades.

Mees võttis ta vabandused vastu külmalt ja peaaegu ükskõiksest ning lahkus seepeale toast, nagu oleks tal ebameeldiv tema juures olla. Nüüd aga, kui Shell teda katsus, kui ta silmades süttis ürgne iha, läheb ehk äkki kõik hästi. Pat nihkus lähemale, libistas oma painduva keha mehe omast üle ja pöimis talle käed ümber kaela.

Soojad huuled liibusid kergelt ta suule, nagu proovides ta huulte maitset. Keel tegi ringi ümber ta suujoone ning lipsas siis sisse. Neiu avas talle huuled ning oigas vaikelt.

Kui suudlus muutus ahnemaks ja tungivamaks, täitus neiu keha kuumusega. Neiu liibus tugevasti mehe vastu ning vastas kirglikult ta suudlusele. Pat armastas teda, armastas kogu südamest. Mis sellest, kui edaspidi ka midagi ei tule – seda hetke mäletab ta alati.

Veel!... Veel!... Tunded tormlesid ta kehas, hing kipus kinni jääma. Ta haalus tugevamini mehe külge. Shelli käed pigistasid ta puusi nii tugevasti, et ta tundis mehe iha kogu jõudu. Shell lükkas põlvega ta reied laiali. Neiu lakkas ennaast valitsemast. Seda suurem aga oli ta vapustus, kui mees teda järsult eemaldas ning raskelt hingeldades taandus.

"Tule issand appi, sa ajad mind lihtsalt hulluks!"

"Shell!" ohkas neiu.

Tal oli selline tunne, nagu oleks teda heidetud soojuse ja valguse, armastuse ja lootuse maailmast põhjatusse pimedasse tühjusse. Küllap tundis end nii langenud ingel, kui teda paradiisist välja visati. Rinnus tõmbus miski valusalt kokku ning silmi kõrvetasid kutsumata pisarad.

"Mary võib iga hetk ärgata." Shelli hää l kõlas kuivalt ja kähedalt. "Võin sind õnnitleda. Mitte ühelgi naisel ei ole veel läinud korda mind viia sellisse seisundisse, et võiksin unustada oma lapse."

Shell pöördus järsult, tiris tulele lähemale vana diivani ja laotas nende rõivad sellele kuivama.

Pat surus peod lõomavatele põskedele. Issand, Mary! Pisike magas iga päev pärast lõunat, kuid mitte üle tunni. See aga tähendab, et ta peagi ärkab, tal on vaja vahetada mähkmeid, anda talle juua ja vahest ehk isegi võileiba.

See, et nad Shelliga täiesti unustasid, et laps võib iga hetk ärgata, tõestas veel kord, kui väga neid teineteise poole tõmbab. Neiu võttis oma pluusi ja seadis selle tulele lähemale, täheldades ühtlasi, kuidas ta seelik aurab. Ta hakkas millegipärast häbenema, kuigi tal oli rinnahoidja. Ilmselt seepärast, et nende vahel tekkinud kiindumus ei olnud veel lõplikult möödunud.

"Shell!"

Mees läks akna alla ja vaatas välja. Äike eemaldus, taevast selgines ning vihm hakkas nõrgenema.

"Jah?"

Mehe häälest kostis kärsitusenoote ning Pat hamustas alahuult. Tuleb siiski nende suhetes selgusele jõuda, saada teada, kas on veel mingit lootust sellele, et neist midagi välja tuleb. Muidugi, kui mees ütleb, et ei tule, ei hakka ta soiguma ega nutma, vaid võtab selle väärilt teadmiseks ja lepi sellega. Igal juhul püüab nii teha.

"Kui esimest korda siia tulime, ütlesid sa..." alustas

Patricia vaikselt. Issand, kui raske see on! Pealegi ei mõelnudki Shell talle appi tulla, vaid seisis karmilt tema poole seljaga ja andis mõista, et ei taha enam temaga lävida. "Sa ütlesid, et hakkad vist minusse armuma," pahvatas Pat, kui oli julgust kogunud. "Kas rääkisid seda tõsiselt? Mitte seepärast, et räägid seda iga kord, kui sul on vaja naist voodisse saada?"

"Reeglina ei ole mul tarvis selleks nii kaugele minna."

Seda kuiva vastust kuuldes tundis neiu, et ta ülahuulele imuvad verepiisakesed.

"Seda ei ole raske uskuda."

Kas see kähe hää on tõesti tema oma? Pat soovis väga, et mees pöörduks tema poole, naerataks ja kas või kuidagi viisi teda julgustaks, et ta ei peaks lolli mängides Shellile oma tundeist rääkima.

"Tahaksin väga, et räägiksid tõsiselt, sest ma... saad aru, ka mina hakkasin sinusse armuma."

Patricia tardus paigale, sest ei suutnud end liigutada ega hingata, kui Shell lõpuks aeglaselt tema poole pöördus. Mees seisis, kõigutas end kergelt kandadel ning ta ilmet oli võimatu midagi lugeda.

"Ah või nii? Kas sul on selline harjumus? Armuda abielus meestesse ja siis nendega armatseda?"

Mehe häälest kostev hukkamõist lõi Patricia pahvika. Ta niisutas keeleotsaga kuivanud huuli, võttis oma pluusi ja seadis selle nagu kaitseks enda ette.

"Aga sa ju ei ole abielus," lalises Pat, nagu õnnetu.

"Sina ju ei teadnud seda, arvasid, et olen naisemees."

"Ma ei oleks nagunii lasknud asja liiga kaugele minna."

Pat tõmbas peaaegu kuiva pluusi ülle ja hakkas seda tuimade sõrmedega kinni nõõpima. Ta taipas, et vastu vaielda ei ole midagi ning kõik, mida ta praegu ütleks, pöörduks tema kahjuks. "Jaa, muidugi, ma arvasin veel, et saan sulle sel viisil kätte maksta..."

"Sa ei ole üksnes osav, vaid ka julm," katkestas Shell.

Mees sasis juukseid ja läks toa teise otsa vaatama, mida teeb Mary. Tüdruk hakkas juba end liigutama ja pötkis jalgadega tekki.

"Minu arvates on sul aeg sõitma hakata," kuulutas Shell. "Äike on möödas ja vihm peaaegu lakanud. Mulle öeldi, et võtsid laenuks lasteistme. Ma viin selle tagasi. Ole lahke ja pane see minu autosse. See ei ole lukus."

Mees kummardus, võttis juba lõbusalt lalisema hakanud tütre süle ja surus oma paljale rinnale.

Patricia Will aga astus sooja suvevihma kätte ja andis voli pisaratele.

Pat vaatas kella. Näib, et ta hilineb.

Perekondlik õhtusöök suures majas oli määratud kella kaheksaks. Näis, et söögi ajal kavatses vanaema teha kõigile teatavaks mingi tähtsa uudise, seejärel aga pidi peetama Dana ja Jeffrey tagasihoidlik kihluspidu.

Üldiselt ei olnud Patricia erilist tahtmist kodumajja minna. Oli möödunud kõigest kolm nädalat sellest, millal Shell ta oma elust välja heitis, ning neiu elas seda silamaani raskelt üle. Tal ei olnud vähimatki tuju osaleda piduõhtutes ja vanaema korraldatud lõpututes õhtusöökides, ent kui ema talle helistas ja teda kutsus, ei leidnud ta ettekäänet keeldumiseks.

"Nad lükkasid kihluse seniks edasi, kui olen paranenud. Eks ole see nendest väga armas?" rääkis Mara. "Vanaemal aga on meile tore üllatus. Küll näed. Ma ei tohi sulle sellest rääkida, sest lubasin keele hammaste taga hoida. Sa ei oska lihtsalt kujutleda, kuidas vanaema on muutunud. Viimasel ajal on ta väga leebunud. Ma ei osanud enam loota, et ei pea oma ämma enam surmani kartma."

Lõpuks ometi ka midagi meeldivat, mõtles Pat, kui sõitis suure maja poole, mis uppus õhtupäikesse.

Pat paigutas oma auto Jeffi oma kõrvale ja saatis jumalale tänupalve selle eest, et ta õde on lõpuks leidnud mehe, kes ta kindlalt jalule asetab.

Peauks oli lahti, ent avar vestibüül tühi ja pime. Pati sammud kajasid kõlavalt vastu. Neiu ohkas raskelt. Ta oli hilineenud juba kakskümmend minutit. Aeg ja vanaema ei oota kunagi, sõnastas Pat ümber labase lause ning suundus avara söögitoa poole.

"Sa hilinesid täpselt kakskümmend minutit ja kolmkümmend sekundit," kuulutas vana daam. "Miks?"

"Liiklusummikud, vanaema," vastas Pat. Peale selle oli tal viimasel ajal raske sundida end midagi tegema. Ta lihtsalt püüdis üle elada lõputuid päevi ja veel lõputumaid öid. "Palun mind vabandada."

Ema ja Dana olid riietunud pidulikult ja nägid välja väga kenad. Vanaema aga, kes troonis laua ülemises otsas, surus kõik maha oma individuaalsuse ja matrooni-välimusega. Jeff aga, kes oli täna samuti riietunud oma paraadvormi, nägi välja nii, nagu oleks ta valmis igal hetkel vanale daamile vastulööki andma.

"Me anname sulle andeks," kuulutas esiema ning vahetas otsekohe oma lahke tooni karmima vastu. "Kõik on juba jahtunud. Võta endale midagi puhvetkapist, ja hästi palju. Sa oled kõhnunud ja näed üldse välja räbalalt. Riided ripuvad sul seljas nagu riidepuul. See ei sobi sulle. Oled haige? Või on selliste kotitavate hilpude kandmine uuem mood?"

Patricia kehtas õlgu. Viimase nädala jooksul oli ta tõesti tublisti kõhnunud ning muutunud kontidega kotiks. Sestap ei pannud vanaema mürgine märkus teda üldse imestama. Peale selle teadis neiu väga hästi, et vanaema varjas alati oma tõelisi tundeid jämeduse taha. Praegugi tegi talle muret pojatütre vilets väljanägemine. Ent miski hinna eest ei hakanuks Pat tunnistama, et kannatab ainsa mehe pärast, kellesse ta võinuks armuda.

"Oh ei, vanaema," vastas Pat võimalikult muretult. "Ma üksnes teadsin, et ema ja Dana näevad täna välja nagu printsessid, ning ei tahtnud, et sind pimestaksin veel mina."

Ta naeratas kavalalt ja nägi, et vanades silmades süttis vastuhelk.

"Tasa, tasa, noor daam. Nüüd aga võta endale midagi ette. Mida kiiremini me õhtusöögi lõpetame, seda rutemini kuulate minu uudiseid. See, mida te kuulete, meeldib teile kindlasti. Eks ole, Mara?"

Pat täitis taldriku külma liha ja salatiga ning ei jõud-

nud ära imestada, kuidas ema oli täna õhtul elavnenud. Mara rääkis lõbusalt eelseisvast kihlusest, sellest, kes on siia kutsutud, millised söögid on selleks puhuks tehtud ning kuidas nad Danaga kogu päeva jooksul missis McDermonti neid teha aitasid.

Kogu aeg oli Tracy Will oma minia kallal norinud. Mida enam ta seda tegi, seda kinnisemaks Mara ämma juuresolekul muutus. See oli nagu nõiaring. Nüüd aga näis see olevat katki rebitud, mõtles Pat sõrmi ristates lootusrikkalt. Ta naeratas soojalt üle laua Jeffile, kes talle veini valas.

"Kihluspeole kutsutud külalised hakkavad saabuma poole tunni pärast. Seepärast joome kohvi väikeses elutoas," käsutas Tracy pärast seda, kui järelroaks pakutud suvepudingist olid järel ainult raasukesed. "McDermontid ja Molly tulevad ka meie juurde. See, mida ma kavatsen teatavaks teha, puudutab ka neid. Shell Grammer on vist ka juba ootel. Kutsusin ta õhtust sööma, kuid millegipärast ta keeldus."

Kõik tõusid lauast. Kõik peale Patricia, kes näis olevat tooli külge kleepunud. Ta peas sumises ning neiu näis, et praegu minestab ta esimest korda elus. Ta kujutles, kuidas kõik tormavad ta juurde ning hakkavad ta ümber sekeldama.

"Lähen vaatan, kas missis McDermont on kohvi toonud," ütles Mara, kes ilmselt ei märganud, mis ta vanema tütrega toimub.

Noorema õe ja tema värske peigmehe saatel astus ta söögitoast välja.

Sugenes kurjakuulutav vaikus.

"Sina pea suu, Patricia. Joo oma vein ära, kui sul ei jätku julgust," käsutas Tracy. "Siis võid koos minuga võõrastetuppa minna."

Patricia neelatas kramplikult.

"Mida Shell Grammer siin teeb?"

"Peale selle, et ta tegi tohutu töö selle heaks, mida

ma tahan teile teatavaks teha, palus ta ise luba siia tulla." Vana daami silmad sähvatasid vallatult. "Ilmselt oma tütre hoidja asjus, või kuidas sina arvad?" Tracy toetus raskelt oma kepile ning lähendas näo lapselapsele. "Ma tean sinu pisikesest vigurist kõike, vähemalt seda, mida Shell Grammer pidas vajalikuks mulle rääkida. Minu arvates jättis ta kõige skandaalsemad üksikasjad vahele. Shell teab väga hästi, et mind on võimatu šokeerida. Noh, kas lähme? Või oled sellest peale, kui sind viimati nägin, muutunud lootusetuks argpüksiks?"

See oli viimane piisk. Patricia tühjendas ühe sõõmuga pooliku klaasi, tõusis kiiruga ja ulatas vanaemale käe.

Olgu siis, ta kohtub Shell Grammeriga, kuulab ära, mida ta tahab temale öelda, kuigi see võib olla mingi järjekordne jõledus selle kohta, milline valelik ja asjatundmatu ta on. Aga ta kuulab mehe ära. Mitte keegi ei tohi süüdistada teda arguses!

Hiljem aga lipsab ta vaikselt kihlusepeolt minema, sõidab koju ja püüab jälle seda meest oma südamest ja elust välja heita. Loodetavasti kujuneb see katse eelmisest edukamaks.

Patricia taipas, et tema ilmumine koos vanaemaga kujunes üpris mõjusaks. Kogu pere, ka teenijad, McDermontid ja Molly, juba istusid, näol ootav ilme. Shell seisis akna all, selg kustuva õhtuvalguse poole, mistõttu Pat ei näinuks ta nägu isegi siis, kui tahtnuks tema poole vaadata.

Tracy istus kõrge nikerdatud leeniga toolile, mis sarnanes trooniga, ning keeldus kuningliku liigutusega Molly pakutud kohvist. Pat jäi seisma ukse juurde, et olla valmis sobival juhul lahkuma. Ta tundis hirmunult, et Shelli pilk püsib ta näol, kuigi ta ise püüdis mitte mehe poole vaadata.

Kui Shell tahab temaga rääkida, siis las tuleb ise ta juurde.

Vanaema hakkas midagi rääkima, kuid Pat ei kuulnud teda. Neiu süda haamerdas meeletult. Lõpuks kostis sellest pekslemisest läbi Shelli nimi.

"Hulk aastaid tagasi aitas Shell Grammeri isa minu meest neid fonde luua ning nüüd nõustus Shell lahkelt selle sasipuntra lahti arutama. Minu otsust mõjutasid kaks asjaolu. Algul pidi Dana äärepealt hukka saama ning olekski uppunud, kui tulevane väimees ei oleks vette hüpanud ja ta välja toonud. Teiseks see avarii, milles Mara oleks võinud end surnuks ajada. Alles siis mõistsin, kui palju need kaks mulle tähendavad. Esimest korda elus kaotas mulle tähtsuse see mäng, milles ma tõmbasin nööre ja panin inimesi enda pilli järgi tantsima ning ise jälgisin neid huviga."

Tracy Will jäi vait. Keegi ei lausunud sõnagi. Pat tundis endiselt, et Shell teda vaatab. Neiu tahtnuks lahkuda, kuid miskipärast ei suutnud paigalt liikuda.

"Niisiis..." Tracy laskis silmad üle kohalviibijate käia ning peatas pilgu igaühel eraldi. "See maja ja maa lähedavad müügile. Kõik perekonnaaktivad likvideeritakse. Nora ja Mark," ta naeratas McDermontidele, "ja sina, Molly, saate selle, mis on teile ette nähtud, ning võite elada milllegi pärast muretsemata. Teil ei tarvitse oodata minu surma ja testamendi avamist. Kõik ülejäänu jaotan nelja võrdse ossa."

Kohalviibijate hulgas käis läbi erutatud sosin. Enamik neid olid juba elatanud inimesed, olid vana daami ustavalt teeninud ning vanaduspensioni auga pälvinud. Patil oli raske uskuda, et vanaema nii hõlpsasti oma võimust loobub.

Ilmselt olid need mõtted tulnud pähe juba sel päeval, kui ta helistas Patriciale ja teatas emaga juhtunud õnnestusest. Just sel päeval nõudis ta kohtumist Shelliga.

"Otsustasime koos Maraga reisile minna," teatas Tracy Pati täielikuks hämmastuseks. "Kui leiame koha, mis meile meeldima hakkab, asume sinna elama." Siis

pöördus ta Dana poole. "Oma osaga võid talitada koos Jeffreyga omal äranägemisel, kullake, aga ma tean usaldusväärsetest allikatest, et Jillasite vana maja koos aiandiga läheb varsti oksjonile..."

Pat väljus märkamatu toast. Üldises vaimustuses ei tähelda neist keegi tema kadumist. Algul kavatses ta siiralt siia jääda ja kuulda, mida Shell tahab talle öelda, kuid nüüd taipas, et ei suudaks seda taluda. Peetagu teda pealegi argpüksiks. Liiga vähe aega oli möödunud sellest, millal ta rääkis Shellile oma tunnetest ning sai vastuseks üksnes valu ja alanduse, kui mees ta välja saatis.

Pat lonkis komistades läbi vestibüüli. Kõris püsis piinav klomp. Praegu ei suutnud ta isegi selle mehega ühes toas viibida, seda vähem väarikust säilitada.

"Pat, oota!"

Mehe käsi haaras ta küünarnukist nagu pihtidega. Patricia vaatas hirmunult üle õla. Ümberringi valitses hauavaikus, mida häiris ainult tema enda hingamine. Mõne minuti pärast pidid hakkama saabuma külalised. Siis oleks ta taandumistee ära lõigatud.

Patricia proovis oma kätt vabaks saada.

"Palun, lase mind lahti," anus ta. "Ma sõidan ära. Räägime mõni teine kord. Või kui pead seda paremaks, teata mulle, mida tahad öelda, kirja teel."

"Me räägime praegu. Aga mitte siin," sõnas Shell ukse poole astudes ning Pat, kelle küünarnukk oli raudses haardes, tippis talle abitult järele. "Me lahkume. Ja enne, kui sa jõuad vastu vaielda, ütlen, et sõidad koos minuga. Minu eest sa ei põgene."

Pat pöördus kiiresti kõrvale, kuid mees jõudis siiski näha, kuidas kaks pisarateniret üle ta põskede voolas.

"Seda pole küll tarvis," pomises Shell, võttis ta sülle ja kandis uksest välja.

Õues paigutas ta neiu oma Cherokee esiistmele. Auto oli paigutatud tema oma kõrvale, nii et ta ei oleks saa-

nud nagunii märkamatu minema lipsata. Enne, kui Pat jõudis toibuda ja välja hüpata, istus mees juba ta kõrvale ning pühkis põialdega ta näolt niiskuse. Mehe puudutus halvas Pati täielikult. See oli mingi meeletus!

Pat tahtis kõrvale pöörduda, kuid enne, kui ta jõudis transist väljuda, käivitas Shell mootori.

"Mida sa teed?" küsis neiu nõrga oigesarnase häälega.

"Tahan viia sind sinna, kus saaksime olla kahekesi. Kinnita turvavöö."

Pat kuuletus, kuid ainult seepärast, et vastasel korral oleks mees seda ise teinud.

Käänaku taga tuli nähtavale jahimajake.

"Peatu selle maja juures. Siin ei häiri meid keegi. Enne keskööd ei tule siia tagasi ükski hingeline," ütles Pat vaevaltiselt.

Ent Shell sõitis edasi, nagu ei oleks teda kuulnud. Neiu kogus kokku oma uhkuse ja vapruse riismed ja sõnad pahaselt:

"Kuule, ma tean, et sul on hulk põhjusi minu peale viha kanda, aga kas sulle ei näi, et see läheb juba pisut liiale?"

Istuda Shellile nii lähedal oli Patile tööpoolest liig. Hormoonid hakkasid mängima. Veel pisut säärast lähedust, ning ta hakkab taas tegema rumalusi, nagu siis, kui ta mehele armastust avaldas. Ühest sellisest piisab talle kogu eluks.

"Kuule, kas me ei võiks peatuda siinsamas? Lao lagedale kõik, mis sul hingel kripeldab, ja mine oma teed."

"Ma lähengi oma teed, mu kallis, ja sina koos minuga. Meil on tarvis paljustki rääkida. Ema on Bostonis Mary juures. Concordi Allikatel on remont lõppenud ja tööliised lahkunud. Tõsi küll, mööblit on seal napivõitu – kõigest voodi ja kaks tooli..."

"Kui ma ei eksi, siis paned ette..."

"...veeta seal öö ja klaarida meie suhteid. Jaa, just

seda ma panen ette." Shell pööras neiu poole naerused silmad. "Enne seda, kui hakkad näitama üles õiglast pahameelt ning otsima tuhandet ja ühte ettekäänet minuga kaasa tulemisest keeldumiseks, soovitan hästi järele mõelda."

Veeta koos mehega öö? Ainuüksi sellele mõtlemine võttis nõrgaks. Ta ei suutnud mõista, milleks Shellile seda vaja on. Ta ju sõna otseses mõttes röövis neiu majast. Igavusest?

Kõige järgi võis arvata, et pärast seda, kui ta oli lõpetanud asjaajamise vanaemaga, kavatses ta nagunii minna vaatama, kuidas tema uue maja viimistlustööd edenevad, ning võttis ühtlasi ka tema kaasa. Tollel äikese-päeval oli ta mehele selgesti mõista andnud, et on valmis pikemalt mõtlemata koos voodisse minema.

Pat kaotas kõnevõime. Ta võitles kõigest väest kiusatuse vastu anda järele mõeldamatule, keelatud ja ühtlasi magusale kiindumusele.

"Kui sinu järel majast väljusin, jõudsin vahetada vanaemaga paar sõna. Ta teab, et viin sind Concordi ja et tal ei tarvitse sinu pärast muretseda. Homme on pühapäev ja sul pole vaja tööle minna. Meil on seega piisavalt aega oma tunnetes selgusele jõudmiseks."

Kuidas mees kavatseb seda teha? Sellessamas voodis, mida ta nimetas?

Kuna neiu oli meeletult armunud, kuna üksainus pilk mehe vallatult sädelevatest patustest silmadest riisus talt tahtejõu ning muutis ta vahapehmeks, teadis Pat täpselt, mis juhtub. Ta võtab mehe hellitused rõõmuga vastu, andub talle täielikult, kuid hiljem, kui ta juhtub ütlema midagi valesti, heidab Shell ta kõrvale nagu pruugitud eseme. No ei, tänan alandlikult!

"Meil seisab ees pikk teekond," tähendas Shell, ja Pat ei saanud aru, mida ta sellega mõtleb – kas praegust teekonda või võimalust jõuda mingile vastastikusele mõistmisele. Ta ei hakanud mõistatama.

Shell jätkas:

"Ema tegeleb meelsasti Maryga, kuni uut maja möbleerin ja teenijaid otsin. Ta viibib siin sügiseni, selle ajani, kui kavatsen panga juhtimise taas enda kätte võtta. Seega piisab mul aega kõige korraldamiseks. Otsustasin, et hakkam ajama tööasju enamasti kodust, et olla võimalikult rohkem aega koos Maryga ja sellega, kes asendab talle ema."

Loomulikult koos Mary uue hoidjaga. Tema, Patricia, see hoidja enam ei ole. Rinnas torkas valusalt ning neiu lausus kähedalt, kartes jälle töinama pista:

"See kõik on lihtsalt suurepärane, kuid ma olen kindel – sa ei röövinud mind selleks, et arutada minuga oma koduseid asju."

"Täiesti õige. Ainult et kui panna käsi südamele, siis ma sind ei röövinud, Pat. Vaist ütles mulle, et tahad olla minuga koos ning oli tarvis üksnes pisut veenmist."

Jah, vaist teda ei petnud, mõtles neiu pahaselt. Jäi ainult loota, et Shell ei suuda ta hinge süvasoppidesse tungida ning tema mõtteid lugeda.

Selge, miks mees tegi sellise järelduse. Kui Shell ta autosse asetas, oli neiu täielik õigus protesteerida, öelda, et ei sõida koos temaga kusagile, rääkimata juba öö veetmisest Concordis. Kui ta öelnuks seda piisavalt kindlalt, jätnuks mees teda rahule. Ta ei ole ju mingi vägistaja.

Kindlasti mäletab mees ta armastuseavaldust ning kasutab teda ära arvestustest lähtudes, heietas Pat nukraid mõtteid. Annaks ainult jumal talle jõudu kindlaks jääda.

Concordia Allikad. Koht, kus ta oli kahel korral elanud üle alandamist ja valu. Ometi ihkas ta hing sinna tagasi. Et olla koos Shelliga. Ja Maryga. Alati.

"Mulle vist hakkab koitma. Sain aru, mida sa kavatsed – mind karistada," lausus Pat mornilt. "Hüva, võid karjuda nii palju, kui soovid. Ma olen selle ära teeninud viguri eest, mille ma sulle viskasin. Mul oleks hea meel, kui

sa ei häbistaks avalikult meie agentuuri, aga kui pead seda vajalikuks, siis saan sinust aru. Esineda kvalifitseeritud hoidjana oli minust lapsetemp, ebakutseline ja täiesti andestamatu. Ma palun veel kord siiralt vabandust..."

Rohkem ei suutnud ta ennast alandada. Seepärast ei osanud ta vääriliselt hinnata naerupahvakut, millega ta vabandused vastu võeti.

"Kas ma näin sulle naljakas?" küsis neiu kuivalt.

Hetkeks pööras Shell pilgu teelt. Ta silmad särasid lustakalt.

"Naljakas, pahandav, seksikas, ligitõmbav ja täiesti vastupandamatu. Ja ma ei kavatse sinu peale karjuda, nagu sa suvatsesid väljendada. Ka ei ole mul mõtteski sinu kallile agentuurile kahju teha. Ainus kahju, mida ma kavatsen sellele teha, on see, et vabastan selle sinu juuresolekust. Kui mina suudan ajada lõviosa tööasjust kodust, siis suudad ka sina."

Pat vaatas talle jahmunult otsa. Ei, mees paistab olevat täiesti normaalne. Järelikult on tema, Pat, nupust nikastunud. Tunnetemäss paneb teda ilmsi und nägema ning paigutama mehe sõnadesse hoopis teise mõtte. Igaks juhuks küsis ta:

"Kas tahad, et jääksin Mary hoidjaks?"

"Jumal hoidku selle eest! Säherdust pinget ei suudaks ma taluda. Sa ütlesid kunagi, et Concordi Allikad on täiuslikkuse kehastus. Sa eksisid. Seal puudub keegi. Sina aga võiksid selle tühiku täita. Jaga seda meiega, saa minu naiseks ning Mary ja meie laste emaks, kui sa muidugi tahad neid saada. Siis kujuneb Concord tõepoolest ideaalseks koduks."

Patricia neelatas kramplikult. See on tõesti unenägu. Teisiti ei saa olla. Ta näeb und või on juba surnud ja sattunud paradiisi.

"Pat! Ütle kas või midagi!" hüüdis Shell erutusest kaheda häälega. "Pagan sind võtku, naine, see on lihtsalt

võimatu! Ma ei kavatsenud teha sulle abieluettepanekut, rooliratas peos ja pilk teel, kuid sa pigistasid selle välja. Kodus külmikus on vahuvein, seal on luksusvoodi ja..."

"Kas kosid mind endale naiseks, Shell?"

Ei, see on tõepoolest pelgalt unenägu. Neiu sirutas ebalevalt käe ja asetas selle Shelli reiele. Sellest õhkus soojust ja see soojus oli imeliselt reaalne.

"Ära seda tee!" pomises Shell ja lükkas ta käe kõrvale.

"Mida?"

Nüüd pani neiu käe ta põlvele. Ka see oli soe ja tegelik ning äratas lootust.

"Ära puuduta mind!" sisistas Shell läbi hammaste. "Concordini on veel tublisti kümme minutit sõita ning tee ääres ei ole peatumiskohta. Kui ka oleks, ei tahaks ma ikkagi sinuga auto tagaistmel armatsema hakata. Kui sa aga jätkad minu katsumist, siis ma enda eest ei vastuta."

Issand, kui ta ometi suudaks uskuda, et see kõik on ilmsi! Huvitav, kas murtakse südameid ka unenäos või ainult ilmsi?

Pat asetas käed pepsilt põlvedele. Mees rääkis nii, nagu põhjustaks järgmine puudutus katastroofi, ja tal oli õigus. Neiu sisemuses lõi juba lõkkele kärsitu ihalus.

"Aga sa ju ei suuda mind taluda," ütles Pat murelikult. "Sa ju ajasid mind välja."

"Mis siis?" vastas Shell nii argiselt, nagu oleks poolpaljaste tüdrukute väljasaatmine talle tavaline asi. "Sa ajasid mind vihale. Tegid mulle haiget. Tundsin, et ei suuda sulle enam vastu panna, kuid ei tahtnud jagada oma õnne naisega, kes on valmis minema voodisse abielus mehega maksmaks kätte selle eest, mida see ei ole teinud."

"Aga ma ju seletasin sulle kõik ära ja palusin vabandust. Üldse — enne meie sõitu Concordi olin juba otsustanud, et ei vii oma neimaplaani lõpuni. Tahtsin ainult öelda, mida ma sinust arvan..."

Neiu tõmbas värisevad peod üle juuste. Olukord muutus iga minutiga aina jampslikumaks.

Peatee jäi selja taha ning auto vähendas käänulisel rajal kiirust.

"Siis sa kallistasid ja suudlesid mind ning ma kaotas täielikult pea. Mul ei olnud mingeid mõtteid peale ühe – kui tore on olla sinu süleluses..."

"Kas mina siis seda ei tea?" Hetkeks vabastas Shell ühe käe roolilt ning asetas peo neiu kokkupandud kätele. "Pärast sinu ärasõitu mõtlesin päevade kaupa ainult sellele, mis meie vahel juhtus." Mees asetas kämbla roolile tagasi. "Lõpuks hakkasin ennast vihkama. Olin ju süüdistanud sind selles, et uskusid pimesi minust kõige halvemat, kuulamata ära minu väiteid ja vaevumata isegi selgitama, kuidas oli asi tegelikult. Mina aga käitusin sinuga täpselt samuti, kuigi olin juba kuulnud sinu versiooni. Mõistagi olid kindalt otsustanud õe eest kätte maksta. Loomulikult jäid tema juttu uskuma. Miks sa ei pidanukski teda uskuma? Sa olid kogu aeg Dana eest välja astunud. Ta on su noorem õde. Aga kes olin mina? Sulle täiesti võõras inimene, kellest sa midagi ei teadnud. Sestap tormasidki teda kaitsma. Niipea, kui olin vaadanud seda lugu sinupoolsest küljest ja ei pahandanud enam sinu neimamõtete pärast, suutsin arutleda enam-vähem objektiivselt. Sain aru, et sina ei ole selline naisterahvas, kes võib abielumehega voodisse minna. Pealegi peatasid mind ise, kui olime juba piiri peal."

"Ma ei ole kindel, kas saan sinust päriselt aru." Neiu suu kuivas ja keel liikus vaevaliselt. "Sa vallandasid mind..."

"Seepärast, et riivasid mind sügavalt. Armusin ja olin juba valmis sulle seda ütlema. Äkki selgus, et pead mind abielumeheks. See otse rabas mind jalust maha."

Pat sulges silmad ja tõmbas sügavalt hinge. Pea hakkas pööritama.

"Sa muutusid otsekohe külmaks, kui olid öelnud, et su naine on surnud. Siis ajasid mind välja. Arvasin seepärast, et leinad teda seniajani ja armastasid nii väga,

et tema nime kuulmine minu suust näis sulle naise mälestuse rüvetamisena. Aga see ei olnud ju nii? Palun ütle, et see ei olnud nii. Ma armastan sind, Shell, ja olen nõus sinu naiseks saama, aga ma ei taha end tunda teisejärgulises osas, tohtimata nimetada isegi tema nime, ning ei taha näha igas toas tema pilte..."

Nad olid juba sissesõidusalleel ning laternate valgusevihud tõid nähtavale vana eramu oivalise fassaadi. Shell kustutas laternad, seiskas mootori, kummardus Pati poole ning võttis hellalt ta näo pihkude vahele.

"Ma armastan sind, Patricia Will. Ma ei ole veel kedagi ega midagi niiviisi armastanud. Hoian Julie pilte igas toas seepärast, et Mary teaks, milline oli ta ema, ja tunneks temas ära iseenda."

Pöidlal libisesid üle neiu põskede ning peatusid suunurkade juures.

"Abiellusin Juliega seepärast, et ta oli sattunud suurde hädta. See on pikk lugu, kallid, kuid püüan teha lühidalt. Minu kavatsuste hulka ei kuulunud üldse autosistudes oma esimesest naisest rääkimine... Pärast seda, kui isa oli tööasjust loobunud, asus ta koos emaga elama Lõuna-Prantsusmaale. Julie kasuema käis neil iga päev sööki tegemas ja koristamas. Olin kahekümne neljane ning Julie neljateistkümnene, kui esimest korda kohtusime. Käisin vanemate pool mitu korda aastas ning tutvusin selle tüdrukuga üpris lähedalt. Ta oli otsusekindel noor neiu ning kavatses oma elu järsult muuta. Töötada nagu härg, ent endale vaevaga elatis kokku kraapida, ta ei tahtnud. Imetlesin alati ta hingejõudu. Ta oli kuuteistkümnene, kui mu isa suri. Ema müüs maja ära ja kolis oma kodukanti Kanadasse.

Pärast seda ei kuulnud ma Juliest hulk aega midagi, kuni kaks aastat tagasi, umbes samal, kui juhtus too rumal lugu Danaga, teda juhtumisi kohtasin. Olin tööasjus Pariisis ja pörkasin temaga tänaval kokku. Ta välja-

nägemine oli õudne. Julie oli rase ja pealegi raskelt haige. Lõunasöögi ajal rääkis ta mulle oma loo. Minu isa surmast oli möödunud kõigest mõni nädal, kui ta kodunt põgenes. Algul teenis ta leiba baarides laulmisega, seejärel sai tööd ööklubis ning kõik hakkas vähehaaval laabuma. Seejärel naeratas talle ootamatult edu. Julie salvestas plaadi, mis jõudis edetabeli etteotsa. Paraku ei elanud ta kasuvanemad tolle õnneliku päevani ning tema enda edust sai tragöödia. Neiu rasestus. Esimestel rasedusenädalatel tabas teda kaks hoop, millest kumbki võinuks ka eraldi vägagi tugeva inimese murda. Esiteks jättis armastatu ta maha ja keeldus last omaks tunnistamast. See mees oli abielus ja sihtis suurde poliitikasse. Liigseid komplikatsioone ei olnud talle tarvis. Teine hoop oli sõna otseses mõttes surmav. Juliel avastati ravimatu haigus koos väga kurva prognoosiga. Ta pidi lapse lõpuni kandma ning pärast selle sündimist jäi tal elada üsna vähe. Vaata, kuidas läks – ta oli täiesti üksinda, ootas last ja teadis, et peagi sureb.”

“Siis abiellusidki temaga...”

“See oli ainus väljapääsuvõimalus. Kandsime hoolet selle eest, et ta näeks pulmapiltidel välja muinasjutuliselt ilusana. Julie lahkus lavalt oma edu harjal ja ei suutnud taluda, et keegi ta kurvast loost teada saaks. Tegime teatavaks, et ta ootab last ja seepärast katkestab ajutiseks laulmise. Hiljem läksime Kanadasse mu ema juurde. Kui sündis Mary, tunnistasin ta oma tütreks. Loodan väga, et mõni meie abielu rahulik kuu ja teadmine, et tütar ei jää pärast tema surma orvuks, kaunistasid Julie viimaseid elupäevi nii palju, kui see oli tema olukorras üldse võimalik.”

Pat oli nii vapustatud, ent tal oli raske rääkida.

“See kõik on hirmus kurb,” suutis ta lõpuks üle huulte saada. “Mul on tunne, et hakkan otsekohe nutma.”

“Seda ei ole küll tarvis.” Shell võttis taas ta não kãte

vahele. “Kõige vähem tahtis Julie, et keegi teda taga nutaks. Ta oli vapper ja väga elurõõmus. Alati. Lõpuni. Rääkisime sageli tulevikust ja ainus, mida ta soovis, oli see, et ma uuesti abielluksin ning et Maryl oleks peale isa ka ema. “Vaata ainult, et abielluksid järgmisel korral armastusest!” rõhutas ta. Nii et ei ole tarvis kurvastada kallis.”

See mees, kes kuulub nüüd temale, on tõeline kangelane. Pat põimis talle kãed kaela ümber ja suudles teda tulselt.

“Kas see tähendab, et oled nõus saama uueks missis Grammeriks?” küsis Shell mõne aja pärast hingeldades ja püüdis südamelõõke korrastada.

“Nõus ei ole õige sõna. Ma olen üliõnnelik. Oh, Shell, suudle mind veel kord. Ei maksa enam midagi alustada, kui sa alustatut lõpule ei vii. Mul ei ole veel olnud ühtki meest...”

“Seekord kavatsen asja mõlema poole rahulduseks lõpule viia,” naljatas Shell ja võttis neiu kãed kaela ümber. Siis hüppas ta autost, aitas Pati välja ja tõstis ta sülle. “Ainult mitte siin. Milleks siis meile on vaja vahuveini ja voodit?”

Mees kandis ta nende tulevase kodu ukseni. Ta huuled puudutasid kergelt neiu kaela ning nende südamed löid ühises rütmis, ennustades armastust, mis jääb neid saatma kogu eluks.

Järelsõna

"Missis Grammer, kas keegi on teile kunagi öelnud, kui vaimustav te olete?"

Shell istus naise kõrval voodiserval ja vaatas teda armastusest hägusate silmadega.

"Viimase viie minuti jooksul mitte keegi."

Pat toetus jahedatele linadele ning surus õrnalt rinnale poega, kes oli tulnud ilmale alles kolm tundi tagasi.

"Siis pean selle eksituse heaks tegema," ütles Shell ja tõstis naise käe huultele.

Alles äsja oli ta võluvalt ilus, mõistatuslik ja palavalt armastatud naine kinkinud talle imekena pojakese ning see täitis ta südame pilgeni tundetulvaga.

Concordi Allikate pererahva suures magamistoas muutus jahedamaks. Pikad tüllkardinad hõljusid laisalt aknast sisse puhuvast kerges tuules. Oli veel üks pikk, kuum ja imetabane suvi. Esimest korda pärast mitut viimast tundi, mis näisid neile igavikuna, jäid nad kahekesi. Ämmaemandad lahkusid lõpuks, olles saanud korralduse öelda Shellile emale, kes oli igaks juhuks Kanadast kohale tulnud, et olla vajadusel käepärast, et ta tooks Mary veerandtunni pärast vennakesega tutvuma.

Mõte sünnitada kodus Shellile algul ei meeldinud, kuid kõik läks ladusalt ja nüüd rõõmustas mees, et ta poeg tuli ilmale just nimelt kodus. Patil oli ka selles õigus, nagu selleski, kui tegi peagi pärast pulma teatavaks oma otsuse õpetada välja oma sekretär Lory, et see võiks teda agentuuris asendada. Noorik ütles, et ta on liiga õnnelik raiskamaks aega teiste perekondade probleemide lahendamisele. Ta tahtis keskenduda üksnes oma perele.

Ka sellega sai ta hiilgavalt hakkama.

Tähtis otsus

"Kas sulle ei näi, et Mary võib muutuda armukadedaks?" Patricia sõrmed surusid kõvemini Shellile kätt. "Seda oleks raske taluda."

"Ei ta muutu..." vastas Shell. Ta tundis eksimatult ära tütre sammud koridori poonitud parketil.

Mary sädistas midagi lõbusalt ning summutas vanaema hääle. Ainus, mida võis kuulda, oli see, et Sarah manitses tüdrukut mitte nii valjusti jalgadega tümpsumata.

Shell naeratas laialt.

"Meie tütreke supleb armastuses ning on täiesti kindel, et ta on meie maailma keskkohal. Kiivus ei tule talle pähegi. Mitte kunagi elus. Küll näed."

Pat lootis kogu südamest, et mees ei eksiks. Pole tähtis, kui palju lapsi nad veel saavad ja kui ustavalt ta neid armastama hakkab – Maryle jääb alati ta südamesse eriline koht.

Patricia hoidis hinge kinni, kui pisike tugev kuju end poolavatud ukse kaudu sisse pigistas ja tähtsalt laia voodi poole sammus.

Pisut vanem kui kaheaastane Mary Grammer oli enesekindel noor olend. Vanaema oli talle pannud ülle parima lillelise puuvillkleidi ning kamminud juuksed läikivileks. Ent tüdruk tassis kaasas oma kaltsutatud plüüsjänkut ning Pati tuju langes.

"Ta keeldus kindlalt seda risu koju jätmast," seletas Sarah naeratades, astus sammu tagasi ja imetles noort perekonda.

Patile tuli meelde, et Mary võttis selle pikkade kõrva-dega jänese ainult ööseks voodisse, aga nüüd vist tundis tüdruk end nii kindlusetult, et kandis kaisulelu kaasas ka päeval. Hälvimad kahtlused kippusid end õigustama – Mary tunneb end ülearusena.

Otsekui ta mõtteid lugedes surus Shell julgustavalt naise kätt ja ütles tütrele:

"Noh, kuidas vennake sulle meeldib? Tema nimi on Charles. Tule siia ja saa temaga tuttavaks."

Mary kobis sõnatult voodisse vanemate vahele, uuris vastsündinut teraselt ning musitas teda kõlavalt. Siis aga asetas kindlalt oma plüüsjänku ta kõrvale.

"Las olla Dusha vennakese juures voodis. Dushaga koos magab ta hästi."

"Aitäh, mu rõõmuraas," vastas Patricia tundeküllusest väriseva häälega. "Küll sa oled ikka meil hoolitsev."

Shell süleles kolme talle kõige kallimat olendit. Ta teadis, et nende üksmeelses perekonnas piisab armastust kõigile ja nende õnnele ei tule lõppu.

